

NGUYỄN NGỌC THẠCH

16+

KINH SÁNG GIẢI GÓI

KHUYẾN CÁO

Không đọc sách
trong lúc cô đơn,
buồn chán

MAXBOOKS

**NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC**

Mục Lục

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

“Tất cả nhân vật, sự kiện trong tác phẩm này đều chỉ là hư cấu, nếu có trùng khớp hay hơi hơi giống bất cứ thứ gì ngoài đời, đều chỉ là ngẫu nhiên.”

Tầng hai ba tòa nhà nhìn xuống, Sài Gòn chỉ còn là những đốm sáng lấp lánh, xa vời vợi. Người đi dưới kia khoác lên mình nỗi cô đơn trầm mặc, im lặng bước, chân đưa về đâu, chắc chỉ mình mình biết.

Sài Gòn đẹp, chưa bao giờ không đẹp, dù là từ đằng xa nhớ về, hay đang cuộn mình giữa khói bụi và lo âu. Nghĩ về Sài Gòn, người ta nhớ đến vùng đất của cơ hội, của những ước mơ đổi đời rực rỡ, dù là khi đó, họ nằm co ro trong căn phòng trọ sáu mét vuông nóng hừng hực, đưa tay vơ lấy tờ báo cũ xưa mở không khí đang hầm hập phả vào người.

Chớp, nhấp nhoáng rồi sáng bừng một góc trời đêm, rạch không trung thành mấy mảnh tan tành. Rồi mưa, tan nát vỡ vào tấm kiếng cửa sổ nhìn xuống đường, mưa nặng hạt lắm, tiếng như vỗ lòng người ta. Đêm nay mưa rồi, sau nhiều ngày Sài Gòn nóng như uất nghẹn.

Nam thả lỏng người trong góc phòng, nhìn màn mưa nhòe nhoẹt bên ngoài. Chai rượu vang này giờ đã vơi hơn nửa, lòng Nam cũng vơi hơn nửa. Một nửa vui vơi, một nửa sầu cũng vơi. Tiếng nhạc chảy dọc căn phòng.

"I've seen the world
Done it all, had my cake now
Diamonds, brilliant, and Bel-Air now
Hot summer nights mid July
When you and I were forever wild
The crazy days, the city lights
The way you'd play with me like a child."

Lần đầu tiên nghe thứ âm nhạc đó, Nam ngưng tất cả những cảm xúc đang vẫy vùng, chỉ im lặng, để nó rót vào từng mạch cảm xúc li ti. Vô thức chảy nước mắt, không buồn, không đau, không nhớ, chỉ đơn giản là đến một giai đoạn nào đó, người ta cần chảy nước mắt để cân bằng lại những chênh vênh của suốt quãng đời dài đằng đẵng vừa trải qua.

Nam với tay, mở nắp chai thủy tinh nhỏ cạnh bên, cầm lên hít mạnh một hơi. Thứ mùi nồng nặc xộc thẳng vào khứu giác, người không quen có thể khó chịu, nhưng Nam chỉ cảm thấy sự hưng phấn đang lan tỏa dần ra từng phần cơ thể trần trụi, rã rời. Sài Gòn vẫn lấp lánh ánh đèn trong mưa, bao nhiêu người sống ở đây ám ảnh bởi những ánh đèn không tắt, bao nhiêu người vội vã chẳng kịp nhận ra đèn Sài Gòn không bao giờ tắt, và bao nhiêu người như Nam, nhìn Sài Gòn để thủ dâm.

Chuyện thủ dâm, nghe có vẻ ghê gớm, nhưng nghĩ thoáng ra cũng chỉ là nhu cầu giải tỏa những bức xúc sinh lý của con người. Bọn con trai ở lứa tuổi dậy thì, khi có những thay đổi về giới tính, về hình thể, về tâm lý, về cả cách nhìn những đứa con gái xung quanh, chúng sẽ thủ dâm. Thậm chí, vài đứa trẻ coi chuyện đó như một trò tiêu khiển trong những ngày buồn chán chờ đợi sự trưởng thành đến, nhắc bóng mình lên thành gã đàn ông thay cho thằng nhóc đang khóa kín cửa phòng, cắm mắt vào màn hình máy tính và... thủ dâm.

Việc này không lạ với bọn con trai, và cũng chẳng lạ với Nam.

Thường, bọn con trai khi ấy sẽ nghĩ đến những thân hình nóng bỏng chúng chỉ được thấy trên mấy đoạn phim rẻ tiền download về từ mạng Internet. Những đứa trải nghiệm hơn, nhớ đến cảm giác quẩn quít một thân thể nào đó đã có lần lướt qua trong đời, lướt rất vội và có lẽ không thể tìm lại, vì nếu tìm lại được, chúng đã chẳng ngồi yên ở đây để “tự sướng”. Một ít trong số đó nghĩ về những người cùng giới tính với mình.

Còn Nam, Nam nghĩ về cái chết, khi linh hồn lìa bỏ thể xác cô đơn, khi mắt từ từ nhắm lại, nhận thấy hóa ra cảm giác bình yên này là thứ mình tìm kiếm bấy lâu. Nam không mắc chứng “ái tử thi”, cũng không nghĩ rằng mình có hứng thú với những xác chết... Chỉ đơn thuần, Nam hứng thú với suy nghĩ lúc bước vào cái chết, và Nam bị kích thích vì điều đó.

Thứ hương nồng nồng kia không giữ lại những ảo tưởng dục vọng trong Nam quá lâu, chúng thoáng tan như chưa từng tồn tại. Nam lại cảm chai thủy tinh, hít một hơi dài căng lồng ngực. Sài Gòn ngoài kia bắt đầu biến chuyển. Nam nhìn về tòa nhà hình búp sen cao chọc trời đằng xa. Người ta nói đó là biểu tượng mới của Sài Gòn, của thịnh vượng, phồn vinh. Nhưng trong mắt Nam, tòa nhà đó lại là biểu tượng của sự phồn thực đầy dục vọng của giống đực.

Sài Gòn trải dài, như gã khổng lồ lưỡi biếng đang nằm phơi thây. Tòa nhà bắt đầu bong tróc, những ô cửa kính bắt đầu rạn nứt, rụng rơi, tả tơi. Cả tòa nhà rung lắc dữ dội, rồi từng tầng một bắt đầu sụp đổ. Cũng là lúc cả cơ thể Nam căng cứng, trút hết khoái cảm ra ngoài. Ráo hoảnh, như chưa từng tồn tại.

Nam mệt mỏi, buông thõng người, những thứ còn sót lại của cao trào khoái cảm lăn dài trên ngực, nước mắt Nam cũng rơi nửa giọt, chẳng biết cho ai, cho đời vội vã, hay cho mình cô đơn. Tiếng nhạc vẫn còn âm âm.

“Will you still love me when I’m no longer young and beautiful?”

Ở một góc khác của Sài Gòn, nơi tiếng nhạc đập vỡ tung lồng ngực, khói thuốc quện trong mờ ảo tưởng điên cuồng và dục vọng dâng tràn. Phan ngồi trên bộ ghế salon cao cấp, từ trên tầng nhìn xuống đám thanh niên đang tung bừng chao đảo phía dưới. Phan nhếch mép, chẳng phải khinh thường, chỉ là một thói quen khi thấy những gì không vừa mắt. Phan cầm ly rượu mạnh, mệt mỏi lắm nhưng vẫn phải gắng gượng nở nụ cười nghĩa vụ. Gã tổng giám đốc đang ôm eo một cô chân dài quay qua nói chuyện cùng Phan.

- Cậu nhìn mệt mỏi quá! Hay không thích chỗ này?

- Đâu có, cả ngày đi làm nên em thấy hơi mệt.

- Mệt gì thì mệt, nên nhớ cậu là nguyên nhân của buổi tiệc hôm nay.

Gã nói, cười hãnh diện, Phan vội cầm ly rượu, chào bàn một lượt rồi cố nuốt hết cho xong. Chắt men cay nồng chảy dọc thanh quản, xuống bụng rồi lại hừng hực cuộn trào khiến Phan khê nhãn mặt. Nhưng Phan cũng chợt nhớ, mình phải quen dần với những thứ này, những thứ xứng đáng với sự cố gắng bản thân đã bỏ ra trong ngần ấy năm trời bơ vơ xứ lạ.

Hết đại học năm hai, hai mươi tuổi, Phan xin gia đình cho sang nước ngoài du học, một bước ngoặt lớn cho cả cuộc đời. Ở đất nước người ta quen ăn hamburger thay cơm, Phan được dạy

nhiều thứ, nhưng thứ quý giá nhất đem về được là câu nói của một người vô gia cư Phan từng gặp bên đường và cho ông ta mấy đồng xu lẻ, “Cậu cho tôi một đồng, là cứu sống tôi trong lúc này, và giết chết tôi ở những ngày tiếp theo.” Nguyên một ngày sau đó, Phan suy nghĩ về câu nói của lão, đến nỗi ngồi trên lớp học, lời giảng của giáo viên cũng chẳng lọt được vào đầu. Cuối buổi, Phan đập bàn, hiểu được câu nói mua bằng mấy đồng bạc kia. Đúng vậy, một đồng cho lão ăn mày tại thời điểm đó giúp lão vượt qua cơn đói, nhưng cũng chính điều này tạo cho lão thói quen ỷ lại vào sự cứu giúp từ người khác, sinh ra tâm lý không muốn làm việc mà vẫn được hưởng thụ. Cuộc đời không có sự bất công như thế.

Tốt nghiệp loại giỏi, Phan trở về Sài Gòn trong tư thế ngẩng cao đầu, bước vào phòng làm việc của những công ty lớn. Họ cần Phan, cần mớ kiến thức mùi khoai tây chiên, đồ ăn nhanh, tôn thờ chủ nghĩa cá nhân Phan mang về từ bên kia đại dương. Phan đi chọn việc làm chứ không đi tìm việc. Người ta đưa cho Phan những lựa chọn, và Phan chọn cho mình thứ bản thân thấy hài lòng nhất. Ngân hàng? Không, nơi đó nồng nặc mùi tiền, mùi của bọn trọc phú muốn khoe mẽ bản thân bằng mớ giấy lộn được con người định giá. Được? Không, bọn lợi dụng cơn bệnh của người ta để làm giàu, đạo đức gì mà phải tôn thờ, Phan cười khẩy. Buôn bán, kinh doanh? Cũng không, đơn giản vì Phan không thích những con số, những màn chào hỏi lê thê, chèo kéo, lừa phỉnh người ta về công dụng, chức năng của thứ hàng hóa được bán ra.

Cuối cùng, Phan chọn vị trí trưởng phòng nội dung cho một tờ báo mạng đang trên đà phát triển, tên “Thiên đường”. Tờ báo này lại nằm dưới quyền điều hành của một tập đoàn truyền thông lớn, chuyên về tổ chức sự kiện, cũng như các chương trình truyền hình. Phan gật đầu đồng ý chưa tới một ngày sau khi nhận được lời đề nghị, vì Phan nhìn thấy con đường dài mình sẽ đi phía trước tại “Thiên đường”, và Phan đã nhìn đúng.

Sáu tháng đầu làm việc, lượt view của “Thiên đường” tăng gấp ba lần, số lượng bài vở, chuyên mục cũng được mở rộng. Mỗi sự kiện được nêu ra trong “Thiên đường” nhận được mấy ngàn lượt chia sẻ và bình luận, bàn tán sôi nổi. Dĩ nhiên, các công ty quảng cáo sẽ chú ý đến “Thiên đường”, số lượng đặt quảng cáo trên báo tăng theo cấp số nhân. Những việc này từ đầu Phan đã tính trước và nhẹ nhàng lắc đầu từ chối những đề nghị kém hấp dẫn từ các công ty quảng cáo kia. Mấy thứ như quảng cáo nhảm nhí về game online, làm hồng nhũ hoa hay phục hồi trình tiết... chắc chắn không được xuất hiện tại “Thiên đường”. Bọn người đó ghét Phan, nhưng đều phải gật đầu công nhận, Phan là một người quá hoàn hảo để được đặt vào vị trí này.

- Bài báo vừa rồi, tôi nhìn số lượt xem của nó tăng mà phải chóng mặt, cậu đúng là phù thủy thông tin, Phan ạ. - Gã tổng giám đốc nga nga say, vỗ vai Phan khen ngợi.

- Một mình em thì chẳng làm được gì ra hồn, “Thiên đường” là công sức của rất nhiều người.

- Nhưng vẫn phải cần một người có tầm nhìn như cậu, đừng khiêm tốn khi bản thân mình xứng đáng nhận lời khen.

Phan gật đầu, hộp tiếp một ngụm rượu trong ly, thấy cảm giác cay sẽ đã hết, chỉ còn vị hài lòng chảy dọc.

- Phải thưởng gì cho cậu mới xứng đáng?

- Nhận lương của công ty, em chỉ làm tròn trách nhiệm của mình, anh đừng khách sáo.

- Cậu mới là đang khách sáo. Hay là... - Gã tổng giám đốc quay qua ả chân dài đang ngồi cạnh mình. - Tối nay cô ấy sẽ cho cậu những kỷ niệm không bao giờ quên được.

Phan nhìn cô ả, gương mặt đang nổi tiếng trong làng người mẫu bởi làn da trắng không tì vết, đang cố cong môi, cúi người để hở ra bờ ngực trẻ nãi. Phan nhoẻn miệng cười, điềm nhiên trả lời:

- Cảm ơn anh, nhưng em không có hứng thú với đàn bà.

Nam mở cửa sổ, bước ra ban công nhìn xuống con đường dài bên dưới, gần mười hai giờ, Phan vẫn chưa về nhà. Hồi nãy Phan gọi, giọng lọt giữa tiếng nhạc ì ùng, báo sẽ về trễ, Nam có một cứ nghĩ trước, không cần chờ. Nam chỉ dặn Phan chạy xe cẩn thận rồi cúp máy. Nam lo, nhưng cũng hiểu Phan cần có những mối quan hệ giao tiếp bên ngoài xã hội cho bạn bè, công việc. Hai người dù có thương yêu đến mấy cũng nên hiểu đối phương cần một khoảng không gian riêng.

Con người là thế, ngoài bộ mặt họ trưng ra hàng ngày, bên trong ai cũng có một cái tôi bí mật. Nhiều người khi yêu thương ép người yêu hòa nhập hai thế giới vào làm một, theo kiểu đi đâu cũng phải có nhau, làm gì cũng phải thông báo, cuộc vui nào nếu vắng một trong hai thì đối phương không nên tham dự. Ở giai đoạn đầu của mối quan hệ, khi tất cả lý trí bị tình cảm làm lu mờ, người ta bạo biện rằng đó là do quá yêu, quá thương nên không thể rời xa nhau dù chỉ trong thoáng chốc. Và thường thì sau thời gian đó, họ bắt đầu thấy bức bách, ngọt ngọt y như bị giam lỏng trong nhà ngục màu hồng đẹp đẽ. Rồi thì họ chán, tìm cách trở lại với tự do từng bị tước đoạt, rồi thì họ giận, hành hạ nhau với ngôn từ, với hành động, rồi thì họ chia tay và họ đau.

Nam qua rồi cái tuổi yêu để hờn giận, trách móc hay đeo bám trong mọi giây phút cuộc đời. Với Nam, tình yêu đẹp, nhưng không bào ra được để ăn khi đói, nên Nam luôn để Phan có tự do, tự do trong vòng kiểm soát. Vẫn vợ một hồi, Nam chợt nhớ gia đình, hình như cũng mấy tháng nay chưa về thăm. Suy nghĩ một lúc, Nam lấy điện thoại rồi nhấn số gọi cho mẹ.

Phan lái xe vào chung cư, ông bảo vệ già tỉnh dậy trong giấc ngủ chập chờn, đi đến dắt mấy chiếc xe gắn máy người ta để nhầm chỗ đỗ xe hơi ra, ái ngại nhìn Phan. Phan gạt đầu, chỉ mỉm cười rồi mở cửa xe bước xuống.

- Cậu Phan hôm nay về trễ dữ.

- Mấy người trong công ty mời đi tiệc, không từ chối được.

- Công việc mà cậu, nhưng chắc cậu thì nhậu rượu tây, chứ đâu phải như tui tui, toàn đế, gò đen.

- Rượu nào thì uống vô cũng say, đâu có gì khác nhau đâu chú. Với lại, không chừng con cũng mới uống rượu đế mà tưởng rượu tây.

- Đứng rồi cậu, tui đọc báo thấy người ta bán rượu giả nhiều lắm, có được cái chai là hàng nhái, còn rượu bên trong toàn là hàng dỏm.

- Dân mình sành ngoại, chuộng bề ngoài, chỉ cần nhìn thấy nó sang trọng thì nghĩ bên trong nó ắt là hàng tốt... làm chết.

Phan nói rồi cúi chào ông bảo vệ, không quên lấy trong túi ra tờ năm chục ngàn, gởi tặng cảm ơn mở triết lý rượu bia vừa học được. Một mình trong thang máy, Phan chợt nghĩ về những thứ mình vừa nghe và nói xong, tự hỏi thứ rượu ban nãy có xứng đáng với mấy triệu bạc gã tổng giám đốc bỏ ra không. Mà nếu như biết rằng đó là rượu giả, gã cũng phải im miệng, ngậm bồ hòn làm ngọt, làm sao dám khoe cho người ta nghe cái ngu của mình. Phan cười khẩy, thang máy mở ra ở tầng hai ba. Phan hướng mắt về căn hộ chung cư nhỏ, nơi có Nam đang chờ.

Nam nghe tiếng chìa khóa lách cách tra vào ổ, bèn cúp điện thoại, đóng cửa sổ ban công rồi ra đón Phan. Từ khi về ở chung, Phan tập cho Nam nhiều thói quen, một trong số đó là chờ đợi tiếng mở cửa mỗi khi Phan về nhà, tiếng động nhỏ báo hiệu khi yêu thương về cùng nhau. Nhiều lần Nam nói, Phan về nhà cứ gọi cửa, Nam ra mở vì lúc nào Nam chẳng ở nhà, Phan chỉ cười, là do anh thích cho Nam một bất ngờ.

Và hôm nay cũng vậy.

- Anh biết chắc là Nam còn thức, dù ban nãy anh đã kêu ngủ sớm.

- Biết vậy sao Phan vẫn kêu?

- Kêu như thói quen, để Nam biết anh quan tâm Nam, và hiểu Nam cỡ nào, chứ tính Nam cứng đầu, đâu phải anh không biết.

- Chỉ nghĩ xấu cho em.

- Nam dọn cơm cho anh nhé, anh đói rồi.

- Ủ, Phan vào tắm đi, chờ em hâm nóng đồ ăn đã.

Phan gật đầu, đi vào phòng trong thay đồ, mở nước ấm xả lên cơ thể đàn ông gần ba mươi, cảm giác mệt mỏi, ngà ngà say tan biến như chưa hề tồn tại. Ngoài này, Nam cũng nhanh tay bỏ đồ ăn vào lò vi sóng, chuẩn bị bàn ăn nhỏ cho hai người.

Hơn một năm sống chung, dù về nhà sớm hay trễ, Phan vẫn luôn ăn cơm tối cùng Nam. Với Phan, bữa cơm được ngồi bên nhau là hình ảnh ấm cúng, thân thương nhất của một gia đình. Với Phan, Nam là gia đình. Trước, Nam nấu ăn không ngon, nói đúng hơn là không biết nấu, nấu bằng nồi điện mà cơm cũng có bữa sống, bữa nhão. Phan nhai cơm, vừa ăn vừa buồn cười, nhìn nét mặt mắc cỡ pha chút hối lỗi của người yêu. Đồ ăn Nam làm hồi trước chỉ có trứng chiên hay thịt hộp, có bữa Phan đùa, ăn trứng riết giờ người anh như cái trứng rồi. Nam cắn môi, so vai, cúi đầu nén tiếng thở dài. Đến khi Phan đứng đằng sau, vòng tay ôm, rúc mặt vào cổ Nam, nói nhỏ, nhưng là Nam nấu, nên anh ăn thử gì cũng thấy ngon, Nam mới hít một hơi dài, nói chắc nịch, Phan cho em một tháng, em sẽ đi học nấu ăn.

Nam nói và làm thật, tháng đó Phan thấy Nam tha về nhà đủ thứ sách vở dạy nấu món này món nọ, rồi còn đăng ký lên nhà văn hóa Phụ nữ học cho có bài bản. Phan cũng còn nhớ mấy bữa cuối tuần được Nam lôi ra làm chuột bạch, hết thử món này đến món kia do chính Nam làm ra. Có món ngon thật, nhưng cũng có món không ngon lắm, lúc thì mặn, lúc thì hơi chua, lúc lại quá lửa, nhưng bảo đảm lúc nào cũng ngọt, vì người yêu mình nấu cho ăn, đâu có thứ gì ngọt bằng.

Giờ, Nam mở nhà hàng cũng được, đó là Phan nói thế.

- Nam không thắc mắc anh đi đâu về trễ à? - Phan hỏi khi đang ngồi gắp miếng sườn xào chua ngọt trên đĩa.

- Phan đi công việc, em hỏi cũng đâu giúp ích được gì, miễn sao Phan đi rồi về với em là được.

- Người gì ngoan dữ, hỏi sao không yêu.

- Ăn đi, đừng có dè miệng, đâu phải mới quen ngày một ngày hai mà còn dụ nhau.

Phan cười nhe răng, tiếp tục ăn cơm trong khi Nam chỉ ngồi, xoay tròn ly nước lọc trong tay, nhìn Phan ăn ngon lành.

- Hồi này, em gọi điện nói chuyện với mẹ.

- Vậy à. - Phan dừng đùa, ngược nhìn Nam. - Nam nói gì với mẹ?

- Em hỏi thăm thôi, mẹ nói nhớ em, lâu rồi em không về chơi. Với lại, mẹ hỏi Phan, coi Phan dạo này có ăn hiếp em không.

- Ủ, rồi Nam nói sao?

- Em nói mẹ đừng lo, Phan thương em lắm... hôm nào Phan rảnh, đưa em về thăm mẹ nha Phan.

- Ủ, để anh sắp xếp công việc đã.

Nam gật đầu, đứng dậy cất ly nước rồi lấy một quả táo trong tủ lạnh, ngồi xuống sofa gọt vỏ cho Phan ăn tráng miệng. Phan nhìn dáng Nam ngồi lọt thỏm giữa căn phòng ánh đèn vàng nhập nhòa, thấy lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Phan biết, Nam vẫn còn đau.

Sài Gòn chưa bao giờ rơi vào thời kỳ hỗn loạn lòng tin như lúc này, một phần rất lớn là do sự tiếp tay của mạng xã hội và các trang tin điện tử. Chỉ cần một nguồn tin nào đó nhen nhúm xuất hiện, không cần kiểm chứng, lập tức được một nhóm người vô hình thường được gom chung trong cái tên “cư dân mạng” lan truyền, chia sẻ cho nhau. Với suy nghĩ, có người nói, chắc chắn là phải đúng, dù chỉ là đúng một phần cũng được, nhấn chia sẻ một chút cũng không ảnh hưởng gì nhiều, chủ yếu cho những người chưa biết được đọc. Nhờ đó, những thông tin “rác” bắt đầu tràn lan trên mạng, không ai có thể quản lý. Và cũng biết bao câu chuyện bi hài từ đó mà ra.

Tú mở cửa phòng trọ, mệt mỏi dắt chiếc xe máy cà tàng vào, quăng luôn cái giỏ xách đi làm xuống nệm dù biết trong đó có cả cái laptop cũ, nhưng thôi, không quan trọng. Căn phòng trọ hẹp, bốc lên thứ mùi ẩm ương chán nản, mốc meo như chính cuộc đời Tú. Tú thở hắt, lúi thủi ra khỏi phòng, đóng sập cửa, khóa lại cẩn thận rồi lững thững ra đường. Hai giờ sáng, xe đã thưa dần, khí trời lạnh lạnh sau cơn mưa đêm ban nãy. Tú mệt lả người, cơn đói cồn cào xộc ập vào người. Tú ngó quanh, hàng quán hầu như đã tắt đèn, chỉ còn lại ánh đèn leo lét của xe hủ tiếu gõ đầu hẻm. Không suy nghĩ nhiều nữa, Tú lầm lũi đi về hướng xe hủ tiếu, chọn một chỗ yên vị.

- Cho em một tô nước, bỏ thêm hoành thánh.

- Hôm nay Tú đi làm về trễ dữ.

Chị hủ tiếu mỉm cười chào khách quen rồi nhanh tay làm việc. Tú ngó thấy đồ đạc còn nhiều, nên khi chị chủ bụng tô hủ tiếu nóng bốc khói ra, bèn lân la hỏi chuyện.

- Sao giờ này mà còn nhiều vậy chị, bình thường đã chuẩn bị dọn hàng rồi mà.

- Nói đến chán thêm, đang buồn bán cũng khảm khá, tự đứng trên mạng có bài báo nói là hủ tiếu gõ nấu bằng trùng chỉ, chuột cống, bỏ hóa chất độc hại, làm gì còn ai dám ăn. Không phải mình chị bị, mà mấy người bán khác cũng ế y chang.

- Báo chí gì mà viết ác vậy chị? - Tú múc muỗng nước lèo, húp xì xoạp.

- Ăn từ từ, coi chừng nóng. - Chị hủ tiếu nhìn Tú rồi bật cười. - Chị cũng có biết báo mạng báo miếc gì đâu, làm quần quật từ sáng đến tối mịt còn không đủ ăn, thời gian đâu quan tâm. Nhưng bữa có chú kia đến ăn kể cho nghe mới biết. Mà Tú nghĩ coi, chuyện kể như cho con nít nghe mà cũng có người tin sái cổ.

Bài báo trên mạng, đại loại viết rằng có anh phóng viên đi tác nghiệp cùng đội công an bắt cướp. Cướp bắt được rồi, nhưng tang vật vô tình văng vào thùng nước lèo xe hủ tiếu gõ. Công an yêu cầu chủ quán phải đổ thùng nước ra để lấy sợi dây chuyền cho bằng được, nào ngờ chủ quán không chịu. Cự cãi hồi lâu, đến mức phải dùng pháp luật ra hù dọa, ông chủ mới nhún nhường, cũng là lúc trong đó rút ra năm sáu con chuột cống đã cạo lông với xác trùng chỉ lênh bênh trong một túi vải, hỏi ra mới biết những thứ đó dùng để làm nước lèo ngọt hơn mà không tốn tiền xương. Cảnh tượng đó ghê rợn đến mức, mấy người khách đang ngồi ăn phải gập người ói.

- Tú nghĩ đi, mua thịt chuột làm chi, chuột cống bây giờ người ta đem bán vô mấy nhà hàng làm giá chuột đồng, giá cao lắm, hơi đâu bán cho mấy xe hủ tiếu. Chưa kể, xương chợ đầu mối có

mấy chục ngàn, mua về tha hồ hằm. Muốn ngọt nữa, bỏ mía đập dập hay mực nướng vô, không thì củ cải trắng, nấu từ sáng đến chiều cũng còn thơm, ngọt. Bán hủ tiếu, một ngày khá cũng lời mấy trăm ngàn, đâu cần làm chuyện thất đức vậy. Người ta ăn lỡ có chuyện gì, mình mang tội Tú Ơi. - Chị chủ quán nói một tràng dài, giọng có khi run run, đứt quãng, mắt như chục khóc tới nơi.

- Em hiểu mà. Trước đây cũng có bài báo nói này nọ, người ta có ăn ít một thời gian, xong rồi cũng đâu lại vào đấy, không sao đâu, dân mình quen mau lắm chị. Họ chỉ cần món ăn nào ngon, rẻ lại tiện, hủ tiếu gõ là nhất rồi.

Chị chủ gật gật đầu, đành vậy, rồi đứng dậy, chuẩn bị dọn hàng.

- Thôi về, chứ tình hình này thì có bán tiếp cũng không ai ăn.

Trên đường đi bộ về lại bốn bức tường tạm bợ của phòng trọ, Tú suy nghĩ nhiều về câu chuyện mới nói cùng chị hủ tiếu.

Khu Tú trọ vào hạng không giàu, nếu không muốn nói nằm trong hạng trung bình thấp của dân lao động chân tay, dân tha hương vào Sài Gòn lập nghiệp. Nơi đó có sinh viên nghèo, có phụ hồ, mấy cô hàng rong người miền Trung ngày ngày quẩy gánh đi dọc phố đông người. Cả ngày làm lụng nhưng ăn uống cũng thất lúng buột bụng vì phải dành ra một mớ gọi về quê nghèo đang trông tiền như nắng hạn chờ mưa rào. Ăn uống kham khổ, họ không sợ, chỉ sợ người thân mình khổ. Có khi đi làm về trễ, nhìn quanh quất chỉ còn xe hủ tiếu gõ tù mù ánh đèn, người ta khó mà ngó lơ cơn đói.

Mấy xe hủ tiếu gõ, đa phần cũng đều là do dân phương xa đứng ra bán. Bình thường đắt hàng dữ lắm, muốn ăn, có khi phải xếp hàng, chờ người ta kêu tính tiền là lật đặt chụp cái ghế nhựa thấp lè tè, cúi bần, ngồi xuống gọi nhanh, “Cho em hai tô, một khô, một nước nha chị.” Với Tú, ký ức Sài Gòn gắn với những xe hủ tiếu gõ như vậy, gắn luôn với tiếng lóc cóc rao hàng của mấy đêm mưa lất phất, và gắn cả với mấy miếng thịt cắt mỏng te hơn tờ giấy học trò.

Nói hủ tiếu gõ sạch sẽ, vệ sinh, Tú sẽ phản bác. Nó không phải những món ăn bán trong nhà hàng sang trọng, mắc tiền, được kiểm dịch vệ sinh mấy chục lần một năm. Tô hủ tiếu mười ngàn, giờ cao điểm bán phải chừng mấy chục tô một lúc, đôi khi cái tô nhúng qua nước coi như đã rửa sạch là chuyện bình thường, hay thấy trên cái muỗng mới lấy ra còn dính miếng hành cũng xé tờ giấy chùi đi rồi coi như thôi. Người bán có lúc để tay không cầm cục thịt lên cắt miếng, người ăn hơi ngại nhưng rồi cũng ăn, bởi nó rẻ, nó bình dân và nó hợp với nhiều người.

Giờ, sau cái chuyện thịt chuột trong xe hủ tiếu, thể nào những người mưu sinh nhờ thùng nước leo cũng chịu nhiều khốn đốn. Tiếng chị bán hủ tiếu cũng còn văng vẳng bên tai, “không biết cái loại người nào viết bài, mà có thể vì chén cơm của mình đập đổ nồi cơm của biết bao nhiêu con người.”

Tú rùng mình, thấy gió từ đâu xộc vào cơ thể, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Người viết bài báo đó, là Tú.

Dãy phòng bệnh viện trắng xóa, mùi khử trùng tanh tưởi nồng nặc đổ vào khứu giác. Mẽ nằm

oàn người trên băng ca, cô y tá bình thần đẩy Mễ đi dọc hành lang vắng lặng không một bóng người. Con đau lại trào lên, Mễ buột miệng cất tiếng rên khê, cô y tá không buồn cúi đầu, chỉ liếc mắt nhìn qua một lượt, rồi lại đảo mắt lên, chân vẫn chầm chậm bước, như sợ trầy mấy viên đá hoa cương mới được thay hồi năm ngoái.

- Lúc sướng có rên la dữ vậy không?

Tiếng nói lạnh tanh, khô khốc, Mễ nuốt cơn đau, cơn ghen xuống tận sâu trong cuống họng. Cánh cửa sập bật ra rồi khép lại, tờ hồ trong mắt Mễ. Tay bác sĩ đứng nhìn Mễ đang cuộn người lại trong cơn đau, mặt không cảm xúc, trông cái găng tay y tế trắng toát vô rồi hất hàm cho cô y tá ra khép cửa lại. Con đau cố nén nhịn ban này lại bùng lên khắp cơ thể khiến Mễ kêu lên một tiếng rồi lịm người đi trong vùng vô thức tối đen.

Mễ giật mình bật dậy, kéo mình ra khỏi phần quá khứ vừa trở về trong mơ, đồng hồ đang dừng lại ở bốn giờ ba mươi phút sáng. Cả cơ thể đàn bà mướt mồ hôi, hàm hạp nóng dù máy lạnh vẫn phả đều đều lên da thịt. Con đau của những năm trước giờ hiển hiện như mới vừa hôm qua, Mễ vuốt mấy cọng tóc bết mồ hôi đang dính rịt trên mặt, thả lỏng cơ thể lẫn cảm xúc, rồi run tay lấy gói thuốc đầu giường, châm lửa rít một hơi dài, hít căng lồng ngực thứ chất trắng có khả năng giết dần giết mòn người ta.

Nhiều năm rồi, nhưng giấc mơ vẫn còn đeo bám. Nỗi đau đàn bà quẩn lấy đời Mễ như sợi thòng lọng, sơ sẩy một chút, trượt chân thì coi như chết ngộp trong đống đau. Hồi ba mươi, ở cái tuổi đàn bà chín mộng, tràn trề, Mễ yêu một người đến điên dại, dù biết người ta đã yên bề gia thất. Đàn bà khi đã vướng vào tình cảm, chẳng ai còn tỉnh táo để suy nghĩ, Mễ là đàn bà, Mễ cũng không thoát ra được quy luật đó. Nhưng với Mễ, đó lại là thất bại lớn nhất của cả đời gom lại.

Từ lúc còn nhỏ, Mễ đã thấy bản thân có hứng thú đặc biệt với việc đi tìm xem người ta đang suy nghĩ gì. Mễ hay đặt những câu hỏi làm người lớn khó chịu, “Chú nói vậy có nghĩa là chú đang không vui phải không?” “Cô đánh nó, nhưng thực chất cô rất thương nó mà phải không?” Lớn lên, dù gia đình cản, Mễ vẫn kiên trì theo đuổi đam mê của mình bằng việc theo học Khoa tâm lý ở một trường đại học danh giá. Mễ ra trường với tấm bằng loại ưu, cũng là lúc nhận ra thế giới xung quanh mình nhuộm một thứ màu xám u ám.

Tâm lý con người luôn là thứ phức tạp và khó nắm bắt nhất. Có những người ngoài mặt tươi cười, thân thiết, nhưng đằng sau lưng, tay lại thủ sẵn con dao nhọn, có thể giết chết ta bất cứ lúc nào. Mễ nhìn ra được những nét cảm xúc thay đổi trên gương mặt người khác, hiểu được đằng sau nụ cười của họ là gì, phần nào đoán được những thứ họ sẽ làm tiếp theo, và càng hiểu, Mễ càng hoảng sợ. Cũng chẳng bao nhiêu người thích Mễ, vì một lẽ, ai cũng cần giữ lại cho mình một thứ gì riêng tư, sâu kín. Cảm giác bị người khác bóc trần suy nghĩ khiến người ta khó chịu, khiến người ta không yên tâm.

Mễ trải qua vài mối tình chóng vánh, bọn đàn ông khi đó chán lắm, chúng nói dối Mễ đủ điều, “Anh sẽ yêu em mãi mãi, anh sẽ làm mọi thứ vì em...”. Ừ, chúng sẽ làm mọi thứ để lôi Mễ lên giường, rồi khi xong chuyện, sẽ hiểu được “mãi mãi” của chúng chỉ được tính bằng khoảng thời gian mặc lại cái quần rồi tách khỏi đời nhau, lặn mất tăm. Cũng có vài người đàn ông tốt ghé qua, nhưng rồi họ cũng nhanh chóng bỏ Mễ mà đi, bởi họ sợ Mễ. Đứng trước Mễ, bọn đàn ông

dù tốt hay xấu đều thấy sợ, vì chúng không ẩn giấu được bản thân mình. Mễ thả trôi bản thân, hoang dại và bất cần, cho đến khi chán nản với trò chơi “hiếu đàn ông” thì hấn xuất hiện, rất đúng lúc.

Mễ trôi về phía hấn, không đắn đo suy nghĩ, chỉ nhớ được mùi nước hoa nồng nồng hương gỗ hấn hay sử dụng, khóa lấp hết mọi giác quan. Bên hấn, Mễ không suy nghĩ gì nhiều, cũng không cố gắng đào sâu đời tư, bởi Mễ biết, càng hiểu rõ về một con người, kẻ đau lòng chỉ chính là bản thân ta. Cho đến một ngày, sau khi hai thân xác chạm vào nhau, rã rời rồi tách nhau ra, Mễ nghe tiếng kim loại rơi xuống sàn nhà đánh keng, hấn cúi xuống nhặt, lạnh lùng đeo vào ngón tay áp út. Và Mễ, nghiễm nhiên trở thành kẻ thứ ba. Người thứ ba không được quyền ghen, hiển nhiên là thế. Nhưng bản tính ích kỷ, muốn chiếm hữu trọn vẹn của con người rất khó kiềm chế. Lần này, Mễ không còn đủ sức để nhìn xem đằng sau mấy câu nói, “Gia đình không hạnh phúc, anh luôn cô đơn” của hấn có phải đơn thuần để giữ chân Mễ như một món đồ chơi hay không, Mễ chỉ biết đau đáu mỗi khi hấn đứng dậy khỏi giường, bước ra phía cửa, đóng lại những mơ mộng về một mối quan hệ tình cảm ngoài tình dục đơn thuần.

Có lần, khi Mễ nhất quyết đòi chia tay, hấn chảy nước mắt. Mễ không nghĩ hấn khóc, vì đàn ông chỉ khóc cho một người đàn bà duy nhất họ yêu thương, Mễ thì biết hấn không phải là mình. Nước mắt đàn ông, có người nói, là còn sót lại từ chén canh Quên lãng của Mạnh Bà dưới Âm phủ. Nên đàn ông chỉ cần chảy nước mắt, là đàn bà quên sạch những lỗi lầm, những tổn thương đàn ông từng gây ra cho mình. Mễ cũng quên sạch, để lại rúc vào vòng tay của hấn trong những tối lạnh lòng, để rồi chừng một hai tiếng sau, nằm chờ vợ một mình, nghe mùi da thịt chưa kịp ấm đã vội vã lìa xa. Hấn tàn nhẫn với Mễ, hay phải nói, Mễ chấp nhận tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Nhưng đến cuối cùng, khi hấn tỏ vẻ bên tai Mễ lúc hai người đang trong cao trào cảm xúc, “Hôm nào cho bạn anh tham gia với mình để thay đổi cảm giác”, Mễ đã dừng lại, cho hấn một bạt tai bằng tất cả hờn căm, khinh bỉ. Trời ơi, đời Mễ đang gắn với thứ đàn ông gì vậy? Trong mắt hấn, Mễ là gì đây? Cũng chẳng cần nói nhiều, hấn im lặng và biến mất như những thằng đàn ông khác, bỏ mặc Mễ chết lịm với chút huyền hoặc chưa kịp hình thành mang tên hạnh phúc.

Hấn đi rồi, nhưng dấu ấn hấn để lại trong đời Mễ vẫn còn lưu. Mấy cơn nhộn nhạo, cái que thử thai hai vạch đỏ sậm quăng trong thùng rác làm Mễ biết ở cơ thể mình, một con trong đám loăng quăng hấn gọi lại đang tìm đường phát triển. Ban đầu, Mễ sợ hãi và hoang mang, có khi muốn giữ lại phần nửa giọt máu của mình, nhưng rồi lại sợ nửa giọt máu của kẻ chẳng tốt đẹp gì kia. Biết đâu khi lớn lên nó lại đi làm hại đời đàn bà người ta. Nên thôi, dù biết tàn nhẫn lắm, cũng xin để đứa nhỏ chưa kịp thành hình mãi mãi không nhìn được ánh mặt trời ló rạng đằng đông.

Mấy viên thuốc phá thai vô vị, có chăng chỉ là vị đắng mà tự bản thân đàn bà nghiệm về số phận. Mễ uống thuốc không mấy may mắn, vì đã nghĩ quá nhiều về quyết định này. Nhưng chuyện không chỉ đơn giản như vậy, cơn đau dữ dội quận thắt nơi bụng khiến ngay trong đêm đó Mễ phải nhập viện cấp cứu. Đến khi mở mắt dậy, cái đồng hồ trong bệnh viện đang dừng lại ở bốn giờ ba mươi, để rồi từ đó, dù bất cứ ngày nào, Mễ cũng thức dậy đúng bốn giờ ba mươi, để nhớ, để ám ảnh và để đau.

Mễ dụi điều thuốc cháy hết vào gạt tàn, hít một hơi dài rồi đứng dậy ra nhà ngoài. Căn hộ chung cư đầy tiện nghi thân quen đến lạ, có nhắm mắt Mễ cũng biết mình đang đi về đâu. Sàn nhà lạnh buốt dưới chân sau một đêm dài không hơi người. Mễ pha ly café, quay lại phòng, nhấn nút đàn

âm thanh rồi nghe bài hát phát ra từ đó như một thói quen.

“Người đàn bà đi nhật mặt trời,
Trên đồng bỏ hoang của loài người.
Màn đêm che lối tưởng rằng nắng tươi.
Sương đọng trên lá ngỗ giọt nắng rơi.
Quên hết vì đâu đời mình nên tội.”

Phố dưới kia vẫn êm đềm thở, phố không cần giật mình trong cơn đau như Mẹ.

Mẽ nhấp một ngụm café không đường, nhìn về phía xa, mặt trời đang dần xuất hiện, ánh sáng dần nuốt trọn Sài Gòn. Bất giác, Mẽ đưa tay lên bụng, đứa con chưa kịp thành hình chắc cũng muốn được nhìn thấy thứ ánh sáng này một lần, phải không Mẽ?

Sài Gòn bình tĩnh sau giấc ngủ vui. Đường bắt đầu đông, có người phải tranh thủ dậy sớm hơn Sài Gòn để chuẩn bị cho cuộc mưu sinh của ngày mới. Đời Sài Gòn, là chuỗi ngày trải dài của mưu sinh. Bên đường, mấy chị bán bánh mì đã đẩy xe ra, nhanh tay cắt thịt, chả thành từng lát mỏng te, mỏng như đời người ta ở đất này.

Ăn tập cho mình thói quen dậy sớm, dù có đi làm hay không cũng mở mắt ngồi dậy lúc khoảng bảy giờ. Ăn nghe nói, buổi sáng là thời gian đẹp nhất ngày, vậy đâu có lý do gì mà bỏ qua khoảng khắc đẹp đẽ đó để ào vào những phút giây bận rộn phía sau. Cũng như bao nhiêu buổi sáng khác, việc đầu tiên Ăn làm là nhìn một lượt những gương mặt giảng khắp phòng. Có người cười, có người khóc, có người ngạc nhiên, hốt hoảng, cũng có người đang nhìn Ăn, thắc mắc vì sao mình lại đang ở trong phòng cô gái này. Một làn gió lén vào, xõa tung cái rèm cửa trắng, mấy gương mặt người dao động, rồi lại phủ rạp xuống tường, như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Việc thứ hai Ăn làm mỗi sáng, là bật vội cái điện thoại thông minh lên, vào mạng xã hội chăm chút cho gương mặt mình trên đó. Nhìn đám thông báo chạy dọc, mấy trăm người thích, bình luận rồi chia sẻ một tấm hình Ăn đăng, Ăn chợt thấy cảm giác an toàn bao phủ. Hóa ra mình vẫn còn được quan tâm, được chú ý và nhớ tới, dù chỉ từ những người xa lạ, chưa từng gặp mặt. Có sáng, Ăn nhớ bật điện thoại lên, thấy nó leo queo vài ba bình luận gì đó, Ăn buồn thật sự, chuẩn bị đi làm mà cứ thắc mắc hoài, vì sao người ta không hồ hởi với mình như trước, hay... mình đã qua rồi cái thời kỳ được quan tâm? Đến lúc vào công ty, bật máy tính, Ăn mới nhận ra nguyên nhân, tối qua tùy chỉnh thế nào lại để cho chỉ những người trong danh sách bạn bè thật sự mới có thể thấy những gì mình đăng, hèn chi chẳng có người nào chú ý.

Ăn ngồi dậy, vào nhà vệ sinh, chuẩn bị cho ngày đi làm như thường lệ. Ở khoảng thời gian này, nhiều người sẽ tranh thủ suy nghĩ xem những gì mình sắp làm hôm nay, sẽ có thể gặp gỡ ai, đối mặt với thứ gì, hay thậm chí, mơ mộng một tiếng sét ái tình nào đó đột ngột đánh thẳng vào tim. Mơ ước là quyền của con người, đâu ai cấm cản, có lúc mơ thành được thực, người ta hân hoan, có lúc mơ hoài cũng là mơ, người ta lờ đi, quên luôn cái giấc mơ của một thời. Còn Ăn, những lúc chuẩn bị như thế này, Ăn không suy nghĩ hay mơ ước, vì đơn giản, Ăn biết ngày hôm nay của Ăn cũng sẽ như ngày hôm qua và y hệt ngày mai.

Ăn làm kế toán cho báo mạng “Thiên đường”, nơi mọi người tự hào gọi với cái tên “Thiên đường thông tin”. Công việc kế toán như định sẵn thứ Ăn đối mặt mỗi ngày chỉ là màn hình vi tính khô khan, những dãy con số chạy dài, những tờ chứng từ hóa đơn hồng lè, mấy cái dấu mộc đỏ côm cộp dập lên trên, chẳng có gì hơn. Chưa bao giờ Ăn tự hỏi bản thân có thích công việc này không, cũng chưa bao giờ tự nhủ mình sẽ phải làm nó thật tốt. Con đường Ăn đi, từ ngày mở mắt chào đời đã được định sẵn, gia đình Ăn ở xa nhưng vẫn có một phần cổ đông trong tổng công ty truyền thông chủ quản của “Thiên đường”, thế nên nghiêm nhiên Ăn có một công việc trong công ty, lại nằm ngay bộ phận kiểm tra về giấy tờ, tiền bạc. Kiểu như có người nhà trong đấy người ta cũng an tâm hơn khi bỏ tiền đầu tư.

Mười tám, nhà kêu học kế toán, Ăn gật đầu. Năm hai mươi hai, nhà kêu về công ty làm, Ăn cũng gật đầu, dù trong lòng chẳng có gì gọi là thích thú, ưng thuận. Đời Ăn cứ đều đều trôi, nhàn nhạt như nồi canh toàn nước lã và thịt, nhìn thì ngon, đầy đủ dưỡng chất, nhưng ăn mới thấy nó nhạt nhẽo vô cùng. Cứ như vậy, Ăn đi làm hơn hai năm ở công ty, chẳng khó khăn, vướng bận. Gần

một ngàn ngày được lập trình như nhau, gần một ngàn đêm ngồi trong căn phòng trọ đầy đủ tiện nghi, vung tay lấy cái điều khiển chọn kênh truyền hình hay tua nhanh mấy đoạn nhằm chán trong phim bộ. Có lúc Ân thở dài, muốn ra ngoài để giải khuây, để nỗi buồn chán bị màn đêm ngoài kia nuốt chửng, để nỗi bức bối trong lòng cho gió tạt đi mất. Nhưng rồi Ân không làm được. Đi, mà đi với ai bây giờ? Ân không có nhiều bạn ở đất Sài Gòn. Đám đồng nghiệp trong công ty, người có gia đình, kẻ có niềm vui riêng, phần còn lại lúc nào cũng giữ một khoảng cách an toàn vừa đủ với “người nhà cổ đông”. Có lần vô tình, Ân nghe hai bà chị trong WC nói về mình, “Thấy vậy chứ coi chừng nó giả ngu, canh tiền cho gia đình nó.” Khi họ bước ra, Ân vẫn phải nhìn họ, mỉm cười rồi vội vã chạy vào một phòng trống, ngồi xuống tay chân run lẩy bẩy. “Mày có làm gì sai đâu?” Ân tự nhủ, nhưng cảm giác sợ hãi những con người vừa cười nói với mình xong, quay lưng lại đã có thể gièm pha, khinh khi mình thì khó lòng mà gạt bỏ. Từ đấy, Ân lại càng im lặng, lằm lũi một mình, không nói chuyện với họ nhiều như trước. Nên những đêm dài như vậy, Ân cũng chỉ biết quanh quẩn trong căn phòng trọ đầy đủ tiện nghi nhưng thiếu niềm vui.

Ân nhìn lại gương mặt trong gương, mọi thứ đều đẹp, đẹp như mọi ngày vẫn đẹp. Ân lấy giỏ xách, mở tủ giày, chọn một đôi nhằm chán, đẩy vào chân rồi mở cửa phòng, khóa lại và đi xuống nhà dưới. Nhà trọ Ân muốn có hai lầu, ngoài tầng trệt ra thì mỗi lầu xây hai phòng đối diện nhau với đầy đủ tiện nghi cơ bản. Chủ nhà là bà giáo góa bụa, ngoài năm mươi, khó tính trong chừng mực nhưng vẫn hiện đại đủ để hỏi Ân, “Cái máy tính bảng nghe nói đọc báo ngon lắm hả con?”, để đâu chừng ba ngày sau khi lấy tiền trọ, bà giáo mua một cái về, tự coi như quà mừng sinh nhật. Ân thương bà, coi bà như người thân trong nhà, có bữa đi làm về cũng mua bịch chè, cái bánh, dù bà giáo hay cần năn, “Mập lắm nha con”, nhưng rồi cũng ăn ngon lành.

Ân xuống nhà thấy bà giáo đang lui cui cầm chổi quét nhà.

- Hôm nay không dạy sáng hả cô?

- Tuần này dạy buổi chiều không, mà cũng có hai, ba ngày, già rồi, nhường tiết cho đám giáo viên trẻ con ời.

- Sao nhà dơ vậy cô?

- Tối qua thằng Thụy về hơi trễ, dắt xe vô nhà nên dơ. Nó có nói để sáng xuống quét, nhưng cô thấy nó làm về khuya, sáng mắc công dậy sớm, nên quét cho rồi, tội thằng nhỏ. Con đi làm đi, trễ bây giờ.

Ân gật đầu chào bà giáo rồi rời khỏi nhà trọ, nhìn con hẻm phía trước người ta bắt đầu chảy vào dòng hối hả cơm áo gạo tiền. Đi qua căn nhà gần đầu hẻm, nghe tiếng con nít khóc, Ân dừng chân nhìn vô trong, thấy cô hàng xóm đang cố gắng kéo thằng con ra tới cửa nhà. Đứa nhỏ cứ vừa khóc vừa gào, “Con không đi học đâu!” Cô hàng xóm tay kéo con, tay vung cây roi mây, lớn giọng, “Không học rồi ngu, đi móc bọc nghe chưa!” Ân nép người nhìn thêm một chút, rồi như thói quen, đưa tay lấy điện thoại, nhấn chụp liên mấy tấm hình. Cô hàng xóm đang bực đứa con, thấy Ân nên gắt giọng, “Chụp cái gì mà chụp?” Ân hoảng hốt vội bước đi nhanh.

Nhà trọ cách công ty khoảng hơn cây số, Ân có xe máy, nhưng vẫn thích đi bộ hơn. Nhiều khi trên một cây số đường, Ân có dịp gặp rất nhiều những gương mặt khác nhau, những biểu cảm khác nhau. Ân vừa đi, vừa loay hoay chỉnh màu cho hai tấm hình vừa chụp trên điện thoại, rồi

ghép chúng lại thành một tấm duy nhất, đăng lên trang cá nhân của mình, ghi thêm một dòng, “Ngày nhỏ, tri thức là nỗi sợ, để rồi khi lớn, nó biến thành nỗi khát khao.” Từ lúc đó, điện thoại Ân bắt đầu rung bần bật với những thông báo có người thích hình ảnh vừa đăng, vừa bình luận về nó và vừa chia sẻ nó.

Ân khẽ mỉm cười, rồi vội vàng bước đi, thấy nắng dưới chân nâng bước nhẹ tênh.

Điện thoại đổ chuông kéo dài, âm thanh vang dội khắp căn phòng nhỏ, Thụy nhoài người, mắt vẫn nhắm, quờ quào tìm kiếm, tự cấu gấu với bản thân vì tối qua không tắt máy hay để chế độ im lặng. Mắt nhắm mắt mở, Thụy nhìn dòng tin nhắn đổ vào điện thoại, số lạ, nội dung hỏi Thụy đã dậy chưa, có muốn đi ăn trưa cùng nhau không. Chán nản không trả lời, Thụy khóa máy rồi đưa tay lấy cái mền, quăn quanh người, lười nhác thở nhẹ.

Tối qua ở tiệm, lão khách già bụng phệ, da dẻ nhăn nheo cứ nài nỉ xin cho được số điện thoại, Thụy cũng cho, chủ yếu vì để lát lão chịu xì ra mở tiền tip hậu hĩnh, nhưng đâu ngờ lão dai vậy, mới sáng sớm đã đòi đi ăn uống. Đang còn uể oải, chập chờn cố gắng trở vào giấc ngủ lại, tiếng điện thoại lại réo rắt. Chắc lại là lão già, Thụy mệt mỏi nghĩ, nhưng rồi cũng cố cầm máy. À không phải lão già, là sếp gọi.

- Thụy, hôm nay có đưa nghỉ, em làm ca tối tiếp được không?

- Dạ thôi, hôm qua về trễ, giờ người em còn lằng lằng, tối nay dập thêm một ca nữa chắc chết, hôm nay em ca chiều thôi.

- Ok, vậy để anh hỏi đưa khác.

Thụy bỏ điện thoại, nheo nheo mắt nhìn nắng ngoài cửa sổ, tâm trạng để ngủ cũng không còn, thôi thì đành ngồi dậy, kiểm gờ ăn cho no rồi chuẩn bị chiều lại đi làm cho khỏe. Thụy nhìn cái điện thoại nằm cạnh mình, thấy buồn cười. Con người ta bây giờ không hiểu dùng công nghệ để phục vụ bản thân, hay dần dà đang trở thành nô lệ của công nghệ. Như hôm nay, đáng lý ra Thụy có thể ngủ một giấc thoải mái bù đắp cho tối qua đi làm về khuya, vậy mà chỉ hai cú điện thoại mọi việc đã khác hẳn. Hay như ngày trước, mỗi lần hẹn hò với ai, Thụy đều đi sớm, hay tìm mọi cách để đến nơi đúng giờ, sợ trễ rồi bị giận. Giờ có điện thoại, khái niệm đúng giờ cũng bị giảm xuống đáng kể, nếu có chuyện gì, bất quá chỉ cần một tin nhắn, giải thích lý do đến muộn coi như là xong. Người ta không muốn chờ cũng phải chờ vì chuyện đã lỡ, trách thì cũng trách thềm trong bụng, vì rõ ràng là đã báo cho biết. Cứ vì vậy mà khái niệm thời gian của nhiều người, trong đó có Thụy, bị giảm đi rõ rệt chỉ vì cái điện thoại có khả năng kết nối con người mọi lúc mọi nơi.

Thụy thay đồ xong, khóa cửa phòng rồi xuống nhà, bà giáo đang ngồi mày mò cái máy tính bảng, lướt xoèn xoẹt coi tin tức. Thấy Thụy, bà giáo hạ mắt kiếng, cười chào:

- Dậy rồi hả con, sao không ngủ thêm chút, tối qua cô thấy bây về cũng trễ.

- Dạ, con có điện thoại nên phải ra ngoài. Chết nữa, con quên sáng nay dậy quét cái đám đất tối qua... con xin lỗi.

- Thôi, lỗi phải gì, con về trễ thì thôi, cô quét một chút cũng xong, không sao đâu.

Thụ cảm ơn bà giáo, ra khỏi nhà, nhìn con phố dài nắng chang chang trước mặt. Thời tiết Sài Gòn là vậy, mới âm u đó lại có nắng gắt ngay. Như tối qua về khuya, Thụ thấy gió lạnh thả từng cơn vô người, cứ tưởng sáng nay thể nào cũng bớt ngột ngạt, vậy mà giờ nắng nhòa mặt đường. Thở dài ngán ngẩm, Thụ cúi luôn vô quán phở đầu hẻm đang lựa thưa bóng khách.

- Ăn sáng hay ăn trưa đây cậu? - Cô bán hàng nhận ra người quen, cười chọc.

- Dạ, ăn buổi sáng lúc trưa luôn để tiết kiệm. Cho con một tô như mọi lần nha.

Khi cô bán hàng bắt đầu loay hoay công việc, Thụ nhìn xuống tờ báo ai đó để trên bàn, đập vào mắt ở trang đầu tiên là tiêu đề lớn, “Không có chuyện hủ tiếu nấu bằng thịt chuột”. Tò mò, Thụ lật ra đọc một lượt.

Đại khái là sau thông tin chia sẻ trên mạng xã hội về những xe hủ tiếu dùng thịt chuột làm nguyên liệu, đời sống của một số lượng lớn người mưu sinh bằng nghề bán món ăn giá rẻ lề đường này bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Bài viết có cả bức hình của một chị bán hàng, gương mặt đau khổ, mắt ươn ướt, dăm dăm nhìn về phía đằng xa, sau lưng đã được xóa mờ là cái xe hủ tiếu sinh nhai. Một nhóm phóng viên của tờ báo danh giá Thanh Niên Trẻ đã quyết tâm tìm chân tướng sự thật, họ đi điều tra từ nhiều nguồn, sau đó khẳng định rằng bài báo kia là hoàn toàn không căn cứ, chỉ mang tính chất bịa đặt nhằm mục đích đẩy mạnh lượt xem nhờ dư luận. Bà con nghèo thở phào nhẹ nhõm, người bán đã được minh oan, người ăn cũng thấy trong lòng bớt nơm nớp lo sợ. Nhóm phóng viên thực hiện bài viết kia được cho là có đạo đức nghề nghiệp, kiểu như cụ Nguyễn Trãi ngày xưa từng nói trong “Uớc trai thi tập”: “Con thú có thể cắn chết con người nhưng nó vẫn là con thú. Con người mang lẽ phải, có thể bị giết vì lẽ phải, nhưng bảo vệ lẽ phải mãi mãi vẫn là thiên chức của con người”.

Người ta đọc tin, an tâm và le lối hi vọng vì thấy rằng cuộc đời này vẫn còn công bằng. Giữa bọn không đạo đức tung tin nhằm nhĩ hại người dân, vẫn còn có những người đạo đức hơn, sẵn sàng lên tiếng bảo vệ công đạo. Xã hội cân bằng, vốn dĩ cũng bắt nguồn từ hai thái cực tốt và không tốt như vậy.

Thụ đọc xong, gấp tờ báo lại cũng là lúc cô bán hàng bung tô phở ra cùng lời chúc ngon miệng. Gắp một đũa, Thụ húp thêm muống nước lèo, hít một hơi dài, thấy ngoài cái mùi thịt bò nồng tanh, còn có đủ thứ mùi thơm của mỡ nguyên vật liệu không biết xuất xứ từ đâu. Có đợt, Thụ nhớ báo chí lên án cái chợ gì đó nhập toàn mấy thứ hóa chất độc hại về bán ra cho người dân mua về chế biến thực phẩm. Người ta giận ghê lắm, đòi dẹp chợ, đòi phạt, đòi tẩy chay, nhưng rồi thì đâu lại vào đấy, cấm đường này họ nhập đường kia, đốt chợ lớn họ tập trung qua chợ nhỏ, chủ yếu là vì mưu sinh, người ta sẽ có thể bất cứ chuyện gì.

Thụ nhớ báo viết, cũng có thành lập tổ điều tra, thanh tra, nhưng ngại nổi, cứ mỗi khi nghe tin có người bên sở chuẩn bị xuống nhìn ngó xung quanh, người ta lại ngoan ngoãn, chấp hành quy định đến lạ kỳ, chứ đi rồi thì đâu lại vào đấy. Nói đâu xa, như cái spa, massage sauna Thụ đang làm cũng đã chục lần xảy ra chuyện như vậy. Mấy bữa đang trong phòng massage cho khách, Thụ nghe bên ngoài có tiếng lao nhao, rồi đám đồng nghiệp mặc vội đồ, lật đật chạy ra cửa sau của tiệm, mỗi đứa tản đi một nơi, chờ điện thoại rồi lại trở về.

Thụ cũng phải chạy trong đám đó, dù Thụ không giống họ.

Tiệm sauna của Thụ nằm trong một con hẻm vắng, ban đầu là tòa nhà ba tầng, cung cấp dịch vụ làm đẹp, dưỡng da cho phụ nữ. Nhưng rồi tình hình kinh doanh không mấy khá khẩm, tay chủ tiệm quyết định chuyển hướng kinh doanh, phục vụ một nhóm đối tượng mới, luôn cần được nâng niu, chăm sóc, luôn cảm thấy cô đơn cần người chia sẻ, đặc biệt khi đã thích điều gì sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đạt được. Đó là những gã đồng tính. Người dắt Thụ vào làm trước đây từng ở cùng khu trọ cũ, nghe Thụ than muốn có tiền, muốn đổi đời, hẳn dẫn Thụ vào giới thiệu, vài ba ngày sau Thụ chính thức đi làm, còn hẳn thì nghỉ làm, nghe đâu được một đại gia nào đó mở rộng vòng tay làm điểm tựa.

Vào làm, mặc dù khác người, nhưng Thụ vẫn giữ nguyên tắc bản thân, không bao giờ có những màn “tối Z” với khách hàng. Ok, họ có thể thích Thụ, đó là quyền của họ, nhưng để có được Thụ, lại là chuyện do Thụ quyết định. Ban đầu, bọn làm chung chửi Thụ ngu, ngay cả quản lý cũng mấy lần cảm rằm, “Đã vào đây còn bày đặt làm giá”, Thụ vẫn bất chấp, chỉ mỉm cười cho xong. Khéo sao, lượng khách đổ dồn về phía Thụ ngày càng đông, khiến mọi người đều ngạc nhiên, thắc mắc. Ai hỏi, Thụ cũng chỉ cười, nói chắc do mình hiền, nên người ta thích. Đám làm chung đầu tin, xì xầm đủ chuyện, “Nó nói là vậy, chứ cánh cửa phòng massage đóng lại, biết làm tới cái gì trong đó.” Thụ nghe, chỉ cười khẩy.

Những gã đồng tính, cơ bản vẫn có một phần đàn ông trong người, mà đàn ông, nhìn chung như con nít. Cho chúng đồ chơi quá dễ dàng, chúng sẽ chán, không biết trân trọng, khôn khéo thì cứ để theo kiểu “cắm treo, heo nhin dơi”, vậy người ta mới thêm thường, mong muốn. Thụ ý thức được điều đó, áp dụng triệt để lên những gã đồng tính quanh mình. Nhưng Thụ cũng đủ khéo để không cắt đứt, không cự tuyệt một ai, vẫn cứ cái màn ồm ờ, lần lữa cho người ta tưởng rằng mình đang có một cơ hội lơ lửng trước mặt, chỉ cần với tay chụp là có, nào ngờ, chụp hụt, lại chúi nhủi chịu đau.

Nên dù tới giờ đã hai mươi ba, chưa từng nếm mùi đàn ông, nhưng Thụ vẫn hiểu đàn ông hơn khối kẻ, nhất là những gã đàn ông đích thực đi “thích đực”.

Thụ trút hộp tắm, lấy một cái bỏ vào miệng rồi đứng dậy, cười với cô chủ quán:

- Tính tiền cho con đi cô!

Mẽ chỉnh lại cái khăn choàng quanh cổ. Ngày cuối năm, Sài Gòn lạnh không báo trước, thấy người ta chở mùa đông về phố, cửa hàng lấp lánh mấy thứ trang trí trắng đỏ xanh, lòng cũng chột gợn chút hờn ghen. Phòng tư vấn tâm lý của Mẽ nằm lọt thỏm giữa con đường ngắn, nối giữa hai con đường dài. Mùa đông bỏ quên nơi này, nắng vẫn gay gắt chiếu, phủ tàn mớ rêu bám trên mấy mảng tường bong tróc. Mẽ mở cửa văn phòng, thấy Thương, cô tiếp tân đã ngồi sẵn, nở nụ cười như lập trình.

- Chị mới tới, ăn sáng chưa?

- Nay chị ăn ở nhà rồi, chín giờ có hẹn phải không em?

- Dạ, sáng em có gọi để nhắc, khách nói sẽ đến đúng giờ, chắc cũng đang trên đường đi.

Mẽ gạt đầu, mở cửa phòng làm việc bước vào, để giỏ xách xuống bàn, cởi bỏ chiếc khăn choàng quanh cổ, treo lên cây để đồ rồi tới trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình một lượt rồi bỏ gói trà vào ly, rót nước nóng. Đồng hồ chỉ tám giờ bốn mươi lăm phút, tính ra cũng kịp giờ. Đồng hồ đồ nhíp dài, phòng làm việc Mẽ dùng loại đồng hồ chạy điện đáng cổ, có một quả lắc đựng đưa chỉ để trang trí. Nhưng quy trình lặp lại của quả lắc cuốn hút Mẽ theo một kiểu rất đặc biệt. Có lúc không làm gì, Mẽ dùng cả tiếng đồng hồ chỉ ngồi yên, nhìn con lắc đựng đưa, thấy đời mình cũng đang trôi chành như vậy, không biết khi nào mới được dừng lại thoáng bình yên.

Phòng làm việc của Mẽ không quá rộng, được thiết kế theo kiểu một phòng khách gia đình ấm cúng với ghế nệm lớn đặt giữa phòng. Sàn lót thảm dày, loại màu tối sẫm, tiếp màu với rèm cửa sô luôn buông thõng. Mẽ không thích ánh nắng, nên dù ban ngày, căn phòng vẫn được gói trọn trong ánh đèn vàng dịu dịu toả ra từ mấy góc phòng.

Chín giờ năm phút, phòng Mẽ có tiếng gõ cửa, giọng Thương cười, “Chị vào đi, chị Mẽ đang đợi.” Cửa phòng mở, người đàn bà rút rè bước vào, cúi chào Mẽ.

- Chào bác sĩ.

- Chị là Khuê phải không? Tôi tên Mẽ, mình cũng ngang tuổi nhau, xưng tên cho thân mật, với lại Mẽ không phải bác sĩ, Khuê cũng không phải là bệnh nhân, đây chỉ là buổi nói chuyện thoải mái với nhau thôi.

- Vâng, vâng bác sĩ... À không, Mẽ, tôi biết rồi. - Khuê gạt đầu, thở hắt ra nhẹ nhõm, vẻ rút rè đã vơi đi ít nhiều.

- Khuê lại đây ngồi đi cho thoải mái, uống trà mật ong nhé, tôi pha luôn.

Không chờ Khuê đồng ý, Mẽ đi lại bên bàn nước trong phòng, mở gói trà rồi mở mật ong, thoáng chốc mùi thơm đã ngập phòng. Mẽ đưa ly trà, Khuê đỡ lấy bằng hai tay, lí nhí câu cảm ơn trong miệng khi đã yên vị trên chiếc ghế sofa lớn giữa phòng.

- Khuê ngồi thoải mái không, nếu cần có thể hạ ghế xuống một chút.

- Được rồi Mẽ, tôi thấy dễ chịu lắm... không cần điều chỉnh gì đâu.

- Nếu dễ chịu, Khuê đã ngồi tha'loảng ca'cơ thể'và hơi dựa người vào đằng sau, chứ không phải cong người trong tư thế phòng thủ như vậy. Tôi ở đây để làm bạn và nghe Khuê kể chuyện, tôi không biết Khuê là ai, nên Khuê có thể yên tâm rằng tôi không ảnh hưởng gì đến cuộc đời Khuê được đâu...

Khuê hít một hơi dài, gật đầu thêm lần nữa rồi mới ngả người ra sau thành ghế sofa, tâm trạng đã thoải mái lên thấy rõ. Mẹ nhìn vội về phía ngón tay áp út thon dài bên phải của Khuê, thấy trên đó lấp lánh ánh nhẫn vàng, bèn mở đầu câu chuyện.

- Khuê lập gia đình đã bao lâu rồi?

- Ba năm rồi Mẹ.

- Cuộc sống gia đình Khuê tốt chứ? Đã có con chưa?

- Cũng... cũng tốt, tôi và chồng chưa dự định có em bé, dù cũng muốn lắm.

- Đàn bà hạnh phúc nhất là được làm vợ, làm mẹ Khuê nhỉ, tôi thì chưa may mắn được hai thứ đó.

- Sao vậy? Mẹ đẹp và giỏi như vậy mà.

- Đẹp và giỏi đâu có nghĩa là sẽ có chồng đâu Khuê. - Mẹ mỉm cười. - Với lại, đàn ông không thích đàn bà giỏi, vì họ sợ giỏi hơn họ, chắc vậy mà giờ Mẹ còn ế.

Khuê nghe xong cũng bật cười theo, đưa tay hộp thêm một ngụm trà ngon ngọt vị mật ong rồi trầm ngâm, trở lại câu chuyện:

- Nhưng có khi như Mẹ mà hay. Như tôi, lấy chồng rồi, lại phát hiện ra nhiều chuyện không như mình nghĩ.

- Hôn nhân mà Khuê, với lại, đâu phải lúc nào cuộc đời cũng như mình muốn...

- Không phải... không phải đâu Mẹ, chuyện là... từ phía tôi. Chứ chồng Khuê, ảnh tốt lắm.

Khuê nói vội, rồi lại hít một hơi sâu, thở dài, vẻ mệt mỏi pha chút căng thẳng lại ùa về.

- Tôi... từ ngày cưới nhau đến nay, trong quan hệ gối chăn với chồng... tôi chưa bao giờ cảm thấy mình thật sự có cảm giác hưng phấn hay thỏa mãn. Tôi chỉ nằm đó, cố gắng căng người ra để chiều ảnh.

Khuê nói rồi vội cúi mặt, cầm ly trà ấm xoay đều trong tay, ái ngại lảng tránh ánh mắt Mẹ. Mẹ vẫn chăm chú nhìn Khuê, mặt thoáng chút bối rối, nhưng rồi vội vàng lấy lại vẻ trầm tĩnh cố hữu khi gặp bất kỳ bệnh nhân nào.

Phan đứng giữa "Thiên đường", nhìn xuống dòng người len chặt cùng xe cộ bên dưới. Thói quen thích nhìn ngắm mọi thứ từ trên cao, có lẽ Phan nhiễm từ Nam. Tách café trên tay Phan đã nguội lạnh này giờ, Sài Gòn dưới kia cũng héo màu nắng úa. Phan chợt cảm thấy sự mệt mỏi len vào cơ

thể, chút men rượu tối qua vẫn còn sót lại. Và càng mệt mỏi hơn khi Phan nhận ra thứ đang đến gần mình là gánh nặng về tuổi tác và sức khỏe.

Vài năm trước, khi còn chưa qua cái tuổi ba mươi lưng chừng dốc, những cuộc vui thâu đêm, tận ba bốn giờ sáng đối với Phan chỉ là chuyện nhỏ. Sáng hôm sau Phan vẫn có thể dậy lúc tám giờ, đến trường làm báo cáo cuối kỳ một cách tỉnh táo vô cùng. Vậy mà giờ... Phan tự mỉm cười cay đắng, đúng là tuổi già, chẳng thằng nào thoát được.

Phan hay nghe người ta than trời trách đất rằng cuộc sống không công bằng. Phan thấy buồn cười, vì thường những người không nhìn đời từ đủ góc độ mới có nhận định như thế. Cuộc sống vốn dĩ rất công bằng, chỉ có con người vì nhiều mục đích nên mới hành động bất công với nhau.

Điển hình đơn giản nhất, chính là thời gian. Mỗi người sinh ra và cho đến lúc chết đi, dù là vĩ nhân hay kẻ ăn mày, đều có đúng hai mươi bốn tiếng một ngày, không hơn không kém và ai ai cũng phải trải qua bốn giai đoạn sinh lão bệnh tử trong đời. Người thành công là người biết tận dụng hai mươi bốn giờ của mình một cách khéo léo và thông minh để sinh ra lợi ích cho bản thân. Kẻ thất bại là kẻ lãng phí thời gian đó để oán thán sao đời bất công. Phan thành công, vì biết dùng mỗi giây phút cuộc đời mình để suy nghĩ, tư duy và phát triển. Như trong cái lúc đứng nhìn phố, cầm ly café, Phan vẫn đang suy nghĩ về cuộc gặp tiếp theo của mình cùng đồng nghiệp. Có tiếng gõ cửa phòng, Phan hít một hơi dài, chỉnh lại cravat rồi nói vọng ra:

- Vào đi, tôi đang đợi.

Tú đi vào, kịp thấy Phan bỏ ly café xuống rồi ngồi vào chiếc ghế lớn sau bàn làm việc.

- Tú ngồi đi, tôi cũng chờ Tú này giờ. Có việc gì không mà cần gặp tôi gấp vậy?

- Hôm qua em mới nhận được lương tháng này, thấy có chút vấn đề nên muốn hỏi anh. - Tú trả lời sau khi đã ngồi đối diện Phan.

- Có vấn đề gì?

- Ngoài lương ra, em còn nhận được một khoản khá lớn.

- Có khi nào là kế toán chuyển nhầm không, sao Tú không qua đó hỏi?

- Em nghĩ họ không nhầm đâu... còn anh là người hiểu về vụ này nhất.

Phan mỉm cười, nhìn sự bối rối pha chút căng thẳng trên gương mặt Tú, chợt nhớ về lần đầu tiên cậu trai trẻ này ngồi đối diện mình khi phỏng vấn xin việc làm.

- Tú còn nhớ lần đầu tiên phỏng vấn, tôi hỏi Tú câu gì không?

- “Vì sao cậu muốn đi làm”, em chưa bao giờ quên.

- Và câu trả lời của Tú?

- Vì tiền.

- Đúng, và đó là lý do tôi gạt đầu đồng ý tuyển Tú vào làm việc ngay mà không hỏi thêm bất cứ

thứ gì khác.

Phan chống tay xuống bàn, hai bàn tay đan xen vào nhau, che nửa gương mặt đang mỉm cười. Tú ngồi bất động, cảm giác áp lực y chang lần phỏng vấn xin việc đầu tiên. Con người ngồi đối diện Tú hình như sinh ra để lãnh đạo và trấn áp tinh thần người khác, từ ánh mắt, giọng nói cho đến nụ cười mỉm quen thuộc.

- Số tiền ngoài lương Tú nhận được là do tôi đề nghị lên trên. Nó xứng đáng với những gì Tú đã làm được cùng loạt bài năm con chuột chết trong xe hủ tiếu gõ. Còn ngạc nhiên chứ?

- Em... em không nghĩ lương tâm của mình lại được trả nhiều như vậy.

Phan bỏ tay, ngồi dựa ra thành ghế, rồi bật cười thành tiếng:

- Trời ạ! Đến giờ mà Tú vẫn còn lẩn tẩn suy nghĩ về cái gọi là lương tâm đó à. Tôi cứ nghĩ sau những gì tôi chứng minh cho Tú thấy, Tú đã dùng những suy nghĩ kiểu trẻ con đó chứ.

Ba tuần lễ trước, cũng trong căn phòng này, Tú đã ngồi cùng Phan, chấp nhận thử thách đầu tiên khi bước vào công ty mà Phan dành cho mình.

- Tú có hai lựa chọn, hoặc là tạo ra cho tôi một chuyên mục thu hút tất cả mọi người quan tâm, hoặc là dừng công việc này lại. Tú chọn đi.

Tú cần tiền, nên dĩ nhiên không thể bỏ việc.

- Thứ tôi muốn Tú tạo ra là một làn sóng thông tin ngầm, khiến cho tất cả mọi người đều hoang mang, bắt nguồn từ những thứ thân quen nhất mà họ gặp hàng ngày. Nhiệm vụ của Tú là phải đảo lộn chúng, khoác lên cho chúng sự nguy hiểm rình rập, làm cho con người bắt đầu hoài nghi lẫn nhau.

Bài báo về hủ tiếu gõ ra đời, đúng những gì Phan yêu cầu, làm mọi người hoang mang, nhưng đồng thời cũng đẩy lên nguy kịch cho những người lao động nghèo mưu sinh bằng xe hủ tiếu. Bài viết càng thành công, độ lan tỏa, bàn tán về nó càng rộng, Tú lại càng thấy hoảng sợ, đây là lần đầu tiên Tú phải đối mặt với lương tâm, giữa công việc và đạo đức.

- Đạo đức thực ra chỉ là thứ thuận theo sự đồng tình của số đông. Ví dụ như khi Tú ăn một con chó, nhiều người sẽ lên án, sẽ coi rằng đó là vô đạo đức, nhưng nếu Tú ăn một con gà, sự việc lại bình thường hơn rất nhiều. Cốt lõi của vấn đề cũng chỉ là việc một động vật bậc cao ăn thịt động vật bậc thấp hơn mình, nhưng con chó trong cuộc sống nó gắn liền với con người hơn, được yêu thương và tin tưởng hơn. Nếu Tú cần đạo đức, tôi sẽ trả đạo đức lại cho Tú, để Tú có thể nhẹ lòng với cái lương tâm của mình. Nhưng tôi muốn Tú nhớ, đạo đức không bào ra ăn được khi đói đâu.

Bài báo sau, Tú dùng bút danh khác, gửi trực tiếp đến tờ Thanh Niên Trẻ, minh oan cho câu chuyện về xe hủ tiếu gõ, và từ đó, bút danh đó cũng được người ta trọng vọng, ngưỡng mộ đến kinh hồn. Thật ra, cũng chỉ là cùng một người dựng nên tất cả. Và người đó giờ đây đang ngồi trong văn phòng, tìm hiểu vì sao mình lại có thêm một khoản tiền trong tháng này.

- Nói Tú đừng buồn, lương tâm của Tú trong mắt tôi không có giá trị. Tiền mà Tú nhận là khả

năng của Tú đáng nhận. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, tập trung tinh thần để cho tôi một cột mốc mới trong sự nghiệp đi. Nếu tin tức sắp tới tốt hơn, phần của Tú sẽ còn cao hơn nữa.

Tú nhìn sâu vào mắt Phan, thoáng chút hoang mang, rồi khẽ gật đầu.

Mẽ ra khỏi phòng làm việc, thấy đồng hồ đã bốn giờ chiều, Thương đang ngồi chơi game chém trái cây trên điện thoại, mặt căng thẳng pha chút bức mình vì mới lỡ tay chém trúng trái bom màu đen. Thấy Mẽ đi ra, Thương vội vàng tắt máy, ngược lên tươi cười.

- Hôm nay hết lịch hẹn rồi chị.

- Chị biết mà. Nếu không còn gì làm, em về sớm đi.

- Dạ, vậy em tắt máy rồi về nhé, mai gặp lại chị. - Nói rồi Thương vội đứng dậy, bỏ đồ vô túi xách, mỉm cười bước nhanh ra khỏi văn phòng như thể sợ Mẽ bất thành linh đổi ý.

Cánh cửa kính của văn phòng nhẹ khép sau khi Thương đi khỏi, bỏ lại Mẽ trong không gian kín bên trong, im lặng đến rợn người, chỉ còn tiếng điều hòa rè rè chạy, phả thử hơi lạnh giả tạo xuống da thịt. Mẽ quay trở lại phòng mình, lấy giỏ xách, khăn choàng, tìm chìa khóa, khóa cửa rồi ra về.

Sau khi trở về từ khóa học ở nước ngoài, Mẽ mở văn phòng tư vấn tâm lý như một cách để khai thác những góc sâu nhất trong mỗi con người. Tiền kiếm không nhiều, nhưng cũng không thành vấn đề, những khoản đầu tư vào tài chính khác đủ đảm bảo cho Mẽ an nhàn ngồi nghe bệnh nhân than vãn về đủ thứ chuyện trên đời. Có khi là ghen tuông, hờn giận, trách móc người yêu, có khi là chia tay, chán nản muốn tìm đến cái chết, cũng có khi là mấy bậc phụ huynh đến nhờ Mẽ chữa “căn bệnh đồng tính” của con họ. Có lần một ông bố đến nhờ Mẽ “Làm sao để con gái tôi yêu con trai như bình thường?”

Mẽ lắc đầu từ chối, vì bản thân không muốn vướng vào những người thiếu kiến thức. Mẽ cũng không phải người có thể cung cấp đủ kiến thức cho họ hiểu bản chất xu hướng tính dục của con họ là gì. Nhưng đến khi nghe được câu nói, “Nếu cần, tao cho người cưỡng hiếp mày để mày hết bệnh” Mẽ đã không ngăn được mình, giáng cho người đàn ông kia một bạt tai, “Tôi nghĩ người cần đi khám tâm lý là ông chứ không phải con ông.” Sự việc sau đó ra sao Mẽ cũng không quan tâm, chỉ cần biết mình đã làm hết những gì bản thân có thể.

Nguyên tắc của một người làm tư vấn tâm lý, Mẽ nhớ rất rõ. Chủ yếu là tạo cho người cần tư vấn một không gian thoải mái, để họ có thể kể câu chuyện của mình, chia sẻ với một người xa lạ trong mấy lần gặp mặt đầu tiên. Người tư vấn chỉ nên cho lời khuyên trong lúc cần thiết, hoặc sau khi đã chắc rằng mình hiểu được hoàn cảnh và tâm lý của người cần tư vấn. Nhưng đó là bước đi của những lần gặp mặt sau này, còn ở những lần đầu tiên, đơn giản chỉ là ngồi nghe câu chuyện của họ.

Nhu cầu được chia sẻ luôn luôn là nhu cầu cấp thiết của con người. Tuy nhiên, trong xã hội hiện tại, với áp lực của việc kiếm tiền và cuộc sống, người ta thường lãng quên sự cần thiết của việc chia sẻ cảm xúc. Đến khi thật sự mệt mỏi, con người lại loay hoay không biết trút nỗi lòng cùng ai. Vì nhiều lý do, họ không thể tâm sự với người thân, nhất là cha mẹ hay anh chị em trong gia

đình. Một cô gái không thể tâm sự, xin ý kiến của mẹ mình rằng vì sao sau khi trao cái ngàn vàng cho cậu bạn trai xong, cậu ta lại lạnh nhạt, không nồng ấm với mình như xưa. Một cậu con trai cũng không thể nói chuyện với ba mình rằng con thấy nhớ anh lớp trưởng, đặc biệt là nụ cười của anh ấy. Cũng có khi, con người không thể tâm sự, chia sẻ với bạn bè thân vì sĩ diện. Chia tay người yêu, người ta vẫn thích ngồi một mình và khóc hơn là bù lu bù loa trước mặt bạn bè, vì không muốn sau này bạn bè nhìn ra được lúc yếu lòng mình đã xấu xí đến thế nào. Chính vì vậy, mỗi khi cần tâm sự, con người ta lại hay đi kiếm một kẻ xa lạ.

Thời gian còn học bên nước ngoài, trang cá nhân của Mễ cũng khá đông bạn bè. Có nhiều người bạn Mễ chưa từng gặp bên ngoài, nhưng mỗi khi có chuyện, họ lại vào tìm Mễ tâm sự. Chính xác hơn là tìm Mễ nghe họ nói, vì Mễ thường chỉ im lặng. Khi được hỏi vì sao chọn Mễ, một người xa lạ để kể chuyện, họ chỉ trả lời, “Vì cảm thấy an toàn.”

Cũng đúng, với người lạ, người ta cần đề phòng một, thì với người thân, lại cần đề phòng gấp mười. Và vì biết người ta cần một người lạ để tâm sự, Mễ quyết định mở phòng tư vấn tâm lý này, tự biến bản thân thành cái thùng rác cảm xúc của người khác.

Thường sau mỗi lần tư vấn, Mễ sẽ ghi lại trong hồ sơ bệnh nhân rồi để đó, không nhớ nhiều, nhưng cuộc trò chuyện với Khuê sáng nay tới giờ vẫn còn đọng lại trong tâm trí Mễ. Cũng đúng, cái cảm giác khó chịu nhất chính là phải đi giải quyết rắc rối của người khác, trong khi chính bản thân mình cũng đang trong tình trạng tương tự và loay hoay không biết làm sao để thoát ra.

Từ ngày bỏ đứa con, từ ngày cơn đau phụ kín mọi giác quan... Mễ cũng chẳng còn đạt được khoái cảm trong chuyện ân ái cùng đàn ông.

Phan tắt vòi nước nóng, thấy hơi nước làm mờ tấm gương nhỏ. Lấy tay vuốt làn sương mỏng tang thành nước nhỏ giọt, Phan nhìn ca' cơ thể trần trụi của mình trong gương. Ba mươi, lưng chừng đời, dấu hiệu tuổi tác bắt đầu hằn khắc lên cơ thể. Mấy năm còn học bên Mỹ, nhờ siêng tập gym nên cơ thể cũng có phần cân đối, không đến nỗi vai u thịt bắp nhưng cũng là có da có thịt, mặc quần tây, áo sơ mi cũng thấy đường nét hằn hoi. Từ ngày về Việt Nam, vì công việc, vì Nam, vì những dự án tất bật, Phan không đi gym được nữa. Cũng có lần muốn tập cho người có lại đường nét cũ, Phan ra một phòng gym hiện đại gần nhà, nhưng sau lần đầu tiên thì bỏ luôn, không đi nữa.

Phòng gym bây giờ, Phan có cảm giác như nó trở thành cái phòng chụp hình cho người ta ghi lại hình ảnh bản thân rồi đăng lên trang cá nhân khoe những tấm ảnh mờ hơi nhể nhại, chú thích rằng ta đây đang hăng say tập luyện cơ thể. Nhiều người trong số đó, đẹp không phải cho mình, mà đẹp để kiểm bạn tình dễ hơn. Ừ thì cũng chả sao, đời họ, họ có quyền quyết định, miễn sao đừng đụng chạm đến người khác như họ đã từng làm. Quá đáng hơn, một số kẻ còn biến phòng gym thành nơi để lượn lờ tìm bạn tình. Cả buổi tập, họ không nâng được cục tạ, mà chỉ ngồi một chỗ, nâng mắt nhìn người này người kia, rồi tìm cách đụng chạm, thường là theo kiểu "giúp đỡ nhau tập luyện". Có lần một gã đã bị Phan đâm thẳng vào mặt cũng vì cái trò lợi dụng nham nhơ đó. Tình dục Phan không thiếu nên không cần cái trò ga tình trở trẽn kia. Sau lần đó, Phan cũng chẳng còn hứng thú ra ngoài tập.

Phan kể Nam nghe, Nam cười sằng sặc, đưa tay bóp bóp ngực Phan, chọc gheo.

- Ai biểu người yêu em đẹp trai, hot quá làm chi, dễ bị dễ!

- Anh đâu biết dân đồng tính dạo này quậy dữ vậy. Bực mình.

- Thôi đừng bực, để mai em đi mua một hai cái máy tập về, chủ yếu để Phan giữ tướng chứ cũng đâu phải tập cho lên cơ đi thi thố với ai, nha cưng!

Tuần sau đó, Nam vác về nhà một cái máy chạy bộ, một máy gập người, vài cục tạ tay. Nhìn Nam hí ha hí hửng, Phan phì cười:

- Mua về vậy chứ Nam chỉ để nhìn, đời nào đụng vô.

- Ai nói, em sẽ tập cùng Phan.

- Ừ, anh chờ coi Nam tập được bao lâu.

Và Phan đúng, tập được hơn hai tuần, mỗi sáng chỉ còn mỗi mình Phan hì hục bên mấy cái máy. Nam nằm trên giường, Phan tới kéo dây thì ôm gối ôm, lăn qua lăn lại.

- Nam đúng không phải người của thể thao.

Đó là câu Phan chốt lại vấn đề.

Phan tắt nước, lau sạch cơ thể rồi bước ra khỏi bồn tắm, lấy áo sơ mi trắng để sẵn khoác vào người, cài luôn hàng nút của quần jean rồi mở cửa phòng tắm bước ra ngoài, tâm trạng đầy phấn khích.

“Blue jeans, white shirt
Walked into the room you know you made my eyes burn
It was like James Dean, for sure
You’re so fresh to death and sick as ca-cancer
You were sorta punk rock
I grew up on hip hop
But you fit me better than my favorite sweater, and I know
That love is mean, and love hurts
But I still remember that day we met in December
Oh baby...”

Tiếng nhạc phủ cả căn phòng đèn vàng, Nam với tay cầm ly rượu vang, uống một ngụm đầy, đặt ly lại chỗ cũ, ngả người xuống giường, tựa vào gối đằng sau, hơi nghiêng vai, cảm thấy cơn bình yên chạy theo rượu vào tận trong tim.

Cánh cửa phòng tắm kéo ngang, Phan từ trong bước ra, nước vẫn còn đọng giọt trên tóc. Phan cười, kiểu cười nhếch mép nửa đùa, nửa gợi tình. Nam chống tay xuống nệm, lần hồi đến cạnh Phan rồi quỳ gối, kéo rít Phan vào người, vòng tay siết chặt để thấy da Phan mát lạnh phủ trên da mình. Phan đưa tay ra sau gáy Nam, áp môi vào môi, hơi rượu vang từ vòm miệng Nam lan tỏa, xõng xộc lên vào góc ngách mọi giác quan, Phan thả lưỡi vào miệng Nam, rồi lưỡi miết dọc hàm răng trắng đều, làm tiếng thở của Nam như chùng lại giữa lưng chừng cảm xúc.

Tay Nam kéo xuống khuôn ngực vuông vức, rồi lần mò từng chiếc nút áo trên người Phan. Dẫu đây không phải lần làm tình đầu tiên của cả hai, nhưng Phan biết Nam luôn thích được mơ đầu bằng việc giúp Phan lột bỏ lớp quần áo bao bọc cơ thể. Khi con người còn mặc trên người bộ trang phục, họ đứng ở những vị trí xã hội đặt ra. Giám đốc, công nhân, cảnh sát, dân thường, người mẫu, diễn viên hay cô lao công quét đường, mỗi người lại có một bộ áo làm của riêng. Nhưng đứng trước tình dục, người ta không cần phải khoác lên mình lớp vỏ mệt mỏi đó. Chúng ta chỉ là những da thịt trần trụi, nguyên sơ đặt cạnh nhau, tìm hơi ấm, tìm khoái cảm, có khi tìm sự an toàn. Chỉ còn lại hai vai trò, cho và nhận.

- Em muốn được tự tay mình bỏ đi hết những thứ vỏ bọc Phan vẫn phải mệt mỏi mang trên người mỗi ngày. Làm tình với em, Phan nhớ vẫn phải mặc đồ đầy đủ nha!

Nam kéo Phan ngã xuống giường, hai thân thể quện chặt, môi vẫn quấn môi tìm kiếm raọ rục đam mê. Hơi thở Nam đứt quãng trong những khoái cảm Phan mang tới. Nam chợt dừng lại, đẩy gương mặt Phan ra xa một chút, nhìn người yêu rồi mỉm cười, đoạn với tay, lấy lọ thủy tinh màu nâu trên đầu tủ, mở nắp, hít một hơi dài rồi chuyển sang Phan. Phan cũng cầm lấy lọ thủy tinh, hít sâu thứ chất lỏng trong đó.

Cơ thể Phan bừng bừng hơi nóng, tim bắt đầu đập nhanh hơn, Phan quỳ gối thẳng dậy, nhìn người yêu bé nhỏ bên dưới. Nam cũng nhìn Phan, đôi môi hé mở, giọng nũng nịu:

- Môi em khô quá, làm ướt nó giúp em được không Phan?

Phan cười lớn, không nghĩ rằng cậu người yêu của mình cũng có lúc ngọt ngào đến vậy. Phan vội vàng cúi người, ngẫu nhiên tiếp đôi môi mềm ướm của Nam. Nam thả cảm xúc trôi xuôi, lạc vào thứ men tình dâng tràn.

Nam nghe bên tai tiếng cười nói của Sài Gòn dưới kia. Trong tiếng thở gấp gấp, Nam quay mặt nhìn ngang ra cửa sổ, thấy một giọt mưa lao vào kính, tan tành, rồi tiếp giọt nữa, tiếp giọt nữa... Sài Gòn bắt đầu nhòe nhoẹt trong mưa. Nam làm tình cùng Phan, hoang dại cùng mưa, cùng Sài Gòn ướt sũng dưới kia...

Khi cả cơ thể Phan căng tràn, bùng nổ, rồi gục thân hình ướt mồ hôi xuống phủ lên cơ thể Nam bên dưới, cũng là lúc nhạc vang lên câu cuối cùng của bài hát trước khi bắt đầu vòng lặp mới.

“I will love you ‘till the end of time...”

Thụy chỉnh lại áo thun ba lỗ trắng bó sát người, rồi tự cười chính bản thân. Chỉnh làm gì cho thẳng, để lát nữa cũng phải cởi ra. Thụy đưa tay, mở cửa phòng massage, bước vào đã thấy nằm trên nệm là thân hình nung núc thịt mỡ, tấm khăn trắng quấn ngang phần hạ thể.

Phòng massage nhỏ, có rèm màu đỏ thẫm rủ xung quanh, ánh đèn vàng phát ra từ mấy ngọn nến lập lờ trên đầu tủ đặt ở góc phòng. Phủ kín khứu giác là hương sả chanh quen thuộc của những phòng xông hơi kiểu này. Giọng đàn ông nhỏ nhẹ, ve vuốt:

- Làm gì lâu thế, anh chờ em này giờ.

- Em xin lỗi, mới vừa làm cho một khách xong là em chạy xuống đây với anh liền.

- Lỗi phải gì, lát chiều anh một chút là được rồi.

- Anh cứ chọc em. - Thụy cười, so vai và cúi thấp đầu. - Anh biết em đâu có làm mấy chuyện kia.

- Lần nào cũng vậy, luôn làm người ta mất hứng, nhưng không hiểu sao anh lại mê em. Thôi massage giùm anh, anh đang mệt lắm.

- Dạ, anh nằm sắp lại đi.

Gã đàn ông quay người, Thụy cũng bước tới chiếc tủ nhỏ, cởi bỏ áo, gấp lại để lên đầu tủ, rồi lấy trong đó ra chai dầu massage để sẵn, cho một ít vào tay, xoa đều rồi đi tới bên nệm. Thụy quỳ gối cạnh gã mập, tay bắt đầu vuốt dọc tấm lưng đầy thịt.

- Máy nay em sao rồi Thụy?

- Dạ vẫn vậy, đi làm, về nhà và đi làm.

- Sống thế không chán à?

- Có gì mà chán chứ, không đi làm, không có tiền mới chán.

- Tiền đâu quan trọng, còn phải có tình yêu, bạn bè.

- Chỉ những người giàu như anh mới nói được câu tiền không quan trọng thôi, chứ nợ nần, đói ăn từng bữa như tụi em, không có tiền mới là quan trọng.

- Nghe sao mà chua cay thế. Quê em ở đâu?

- Em dân miền Tây.

- Hèn chi, người ta nói dân miền Tây nước da ngăm ngăm, nhìn lâu thấy... dâm dâm, đúng ha.

Thụy dừng tay, bật cười lớn vì câu nói đùa của gã mập.

- Chẳng có gì đúng, em đâu có dâm.

- Dâm hay không, đừng chuyện mới biết em à. Với lại, không phải cởi đồ ra thì nhìn mới dâm, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt cũng biết người đó có dâm hay không. Ui da!

Gã mập khê kêu khi Thụy dùng tay ấn vào xương cụt.

- Vậy làm sao biết ai đó là dâm thiệt hay chỉ giả bộ?

- Phải thử... em muốn thử với anh không?

- Em không dám đâu, mắc công lại thích thì mệt.

Thụy mỉm cười, biết rằng gã mập đang bối rối vì ngượng.

- Em bỏ cái quần đùi ra nhé, mặc hơi vướng víu.

Hỏi xong, không cần gã mập đồng ý, Thụy đứng lên tuột luôn chiếc quần thun ngắn bên ngoài, chỉ còn lại mỗi quần lót trắng bên trong. Thụy nhẹ nhàng ngồi xuống mông gã mập, lấy hai tay bóp vai rồi từ từ hạ xuống sống lưng và eo, mỗi lần bàn tay Thụy di chuyển, tiếng rên khe khẽ lại phát ra từ cổ họng gã.

- Ba má em dưới quê làm gì?

- Má em ở nhà lo cơm nước cho mấy đứa nhỏ, còn ba em trồng mì, nhưng mà đợt rồi mất mùa, bán đổ bán tháo, lỗ hết một mớ, chán lắm anh ơi.

- Em đi làm vậy, rồi có gởi tiền về cho nhà không?

- Có chứ, chủ yếu em lên Sài Gòn này làm là muốn kiếm tiền cho nhanh để trả nợ, chứ ngồi dưới quê, kiếm đâu ra mấy trăm triệu trả nợ.

- Em đi làm không được bao nhiêu, còn tiền nhà, tiền ăn đủ thứ, biết bao giờ mới xong. Hay... dọn qua ở chung với anh, đỡ được một khoản tiền nhà.

Cũng là mấy câu quen thuộc, Thụy cười khẩy, yên tâm rằng gã mập không nhìn thấy.

- Em cảm ơn ý tốt của anh, nhưng giờ em không quen nhờ vả người khác. Sống một thân một mình quen rồi. Anh có thương, lát nữa cho em tiền bồi dưỡng nhiều một chút là em vui rồi. Anh nằm ngửa lại đi.

Thụy rời khỏi lưng gã mập, để gã quay cả cơ thể lại, gối đầu lên gối mỏng kê cao. Nhìn cái bụng nung núc chứa toàn bia rượu, cao lương mỹ vị, Thụy ngán ngẩm nhưng vẫn nén tiếng thở dài rồi tiếp tục massage.

- Em đi làm như vậy lâu chưa?

- Mới hơn hai tháng nay thôi anh.

- Vẫn chưa quen à?

- Quen chuyện gì?

- Chuyện... ấy với trai.

- Em làm không được, thật tình là em không có cảm giác với con trai. Từ đầu vào làm, em đã nói rõ với quản lý là mình chỉ làm massage thôi, tiền kiếm ít hơn thật, nhưng bản thân mình thanh thản.

- Ủ, anh hiểu cảm giác của em.

Gã mập im lặng, hít một hơi dài hương sả chanh trong phòng rồi nhắm mắt, tận hưởng cảm giác thư thái đôi tay Thụy mang lại. Được một lúc, Thụy bắt đầu xoa bóp vùng gần thắt lưng, gã mập với với tay, khẽ chạm vào hạ bộ Thụy. Thụy khựng người, nhưng rồi vẫn im lặng làm tiếp việc của mình. Gã mập nhận được sự đồng lõa, bàn tay lại càng lung sục táo tợn hơn. Dăm bảy phút như vậy, gã quay sang cầm tay Thụy, đẩy nhẹ về phía dưới tấm khăn trắng đang che ngang. Gã mở mắt, nhìn Thụy như van lơn. Thụy thì mỉm cười, gật đầu rồi cũng lần tay vào dưới lớp khăn. Đầu chừng mấy phút ngẩn ngui, theo tiếng ú ớ thoát ra từ họng gã mập, bên dưới cũng có vài thứ ào ạt trào ra, rồi gã nằm thõ thốc, miệng lẩm bẩm, “Cảm ơn em.”

Thụy bình thản đứng dậy, lấy mấy tờ khăn giấy trong tủ lau tay, xong vứt luôn xuống thùng rác, không gợn chút cảm xúc, y như cỗ máy được lập trình sẵn phải làm nhiều đó công việc. Thụy mặc lại áo, quần rồi nói cùng gã mập.

- Anh nằm nghỉ chút nhé, em có pha sẵn trà gừng trên tủ, khi nào xong thì xuống nhà tắm qua cho sạch rồi về.

Gã mập gật gật đầu, ừ hử gì đó trong miệng không thành lời. Thụy bước ra khỏi phòng, khép nhẹ cánh cửa, còn kịp thấy cái rèm đỏ phất phơ, mùi sả chanh lại phảng phất tràn ngập cả không gian bao quanh Thụy, cái mùi, Thụy vừa ghét vừa thương.

Thụy mở điện thoại để trong túi quần, thấy báo có tin nhắn tới, “Tối nay rảnh không, đi uống vài chai, buồn quá.” Thụy nhìn đồng hồ, thấy cũng đến lúc tan ca nên nhắn lại chữ “Ok”.

Người Sài Gòn thích nhậu, và thích ăn ốc.

Trong khoảng năm năm gần đây, những quán nhậu lè đường mọc lên ở Sài Gòn như nấm sau mưa. Thường thì ban đầu có một quán khai trương, buôn bán có vẻ tấp nập, thế là gần gần đó lại nổi lên mấy quán bán na ná, dần dà thành cả con đường ăn nhậu lúc nào cũng không hay.

Đàn ông thích nhậu, bởi khi men rượu vô người, họ được cho cái dũng khí để làm những chuyện mà trước giờ không dám làm, ví dụ như lớn tiếng chửi con vợ già suốt ngày nhẩn nhở ở nhà, hay chửi thẳng sếp keo kiệt, bắt làm nhiều công việc nhưng lại không tăng lương. Có khi trên bàn nhậu, đàn ông trở thành những chính khách vĩ đại. Họ bàn tán sôi nổi với nhau về tình hình chính trị Việt Nam lẫn thế giới. Họ quan tâm ông Tổng thống Mỹ có tái đắc cử, bà Tổng thống Đức có được lòng dân hay không. Có khi họ lại thành những nhà kinh tế học đại tài, nói về lạm phát, về trượt giá, về suy thoái bao giờ chạm đáy và ngóc dậy, về Sài Gòn bao giờ hết nghèo khó. Thường những câu hỏi đó không có câu trả lời, chỉ kết thúc bằng tiếng “dzô” kéo dài, hoặc tệ hơn là bàn ghế, chén đĩa văng tứ tung, vô tình rớt vô mặt nhau vì bất đồng quan điểm. Đi nhậu chẳng có gì xấu, quan trọng là người ta khống chế được cơn say, cũng như kiểm soát được hành động, lời nói của mình. Với lại, trước khi đàn ông đi nhậu thì nên nhớ coi chiều đó vợ con mình ở nhà ăn gì, nhớ được hãy đi, còn không thì nên về nhà làm tròn cái trách nhiệm của người chồng, người cha đã.

Bởi nhiều thằng đàn ông, ngồi trên bàn nhậu bàn chuyện thế giới, bàn chuyện tử này tử nọ, nhưng hỏi đến tháng này con học hành ra sao, vợ ở nhà chi tiêu thế nào thì ngậm hột thị, chẳng biết gì để mà trả lời. Đàn ông như vậy, nhậu phí bia phí rượu.

Về món ốc, cũng chỉ mới nổi tiếng cách đây vài năm ở Sài Gòn. Ban đầu nghe nói có mấy chị dân miền biển vào Nam, thấy dân trong này ít có đồ biển để ăn nên quyết định đem ốc vào đất liền kinh doanh. Nhóm các chị này sau đó rất nổi tiếng, lấy tên mình đặt cho tên quán như chị Đào, chị Gái, chị Như, chị Quỳnh... Buôn bán tầm mấy năm, giờ quán nào cũng thành nhà hai ba tầng, các chị chủ cũng thành giám đốc kinh doanh hải sản các loại. Dân ta thì cứ hỉ hả ăn, các chị cứ hỉ hả giàu.

Dân ăn ốc nhiều nhất có lẽ là giới trẻ, sau là giới văn phòng, đặc biệt là buổi trưa. Từng tốp từng tốp mặc đồng phục công ty bước khỏi taxi, rồi lao vào quán, miệng gọi món, tay kéo bàn kéo ghế, chuẩn bị cho bữa ăn hoành tráng. Dần dà, ăn ốc trở thành một loại văn hóa công sở của nhiều người. Người ta lúc buồn lại thường muốn đi nhậu, đi ăn, theo kiểu “nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm”. Mà nếu quán nhậu có bán ốc thì lại càng đông đúc hơn.

Cũng như tối nay, khi hai gã trai xa xứ cảm thấy Sài Gòn tù túng quá, lại hẹn nhau đến một quán ốc, uống vài chai bia và ca thán chuyện đời.

- Đách biết ngày đó vào Sài Gòn sống là hên hay là xui, chứ giờ tao thấy ngán lắm rồi. - Tú nói xong cầm ly bia uống một hớp, quảng cái vỏ ốc len xuống đất, thấy trong miệng vị béo của dừa quện cùng vị bia đắng nghe thật vô duyên.

Thụy ngồi đối diện, cũng cầm ly bia lên uống cạn, thấy vị đắng tan chảy khắp cơ thể, mùi sả chanh đâu đó vẫn còn phảng phất, bám rịt cơ thể.

Tú gặp Thụy lần đầu hồi hai năm trước, khi đó Tú hai hai, Thụy hai mươi, cùng trên chuyến xe đò từ miền Tây lội ngược dòng vô Sài Gòn tìm đất sống. Tú ngồi cạnh Thụy, thấy cái thằng này sao lơ lơ hết sức.

- Dân tỉnh lên Sài Gòn? Hay dân Sài Gòn về chơi rồi giờ lên đó lại? - Tú hất hàm hỏi, tìm chuyện cho đường đi bớt dài.

- Lên đó tìm đường sống. Còn anh?

- Cũng vậy, lên tìm tiền trả nợ cho nhà.

Tú nói xong, bật lửa hút thuốc, hé cửa sổ xe đò thả khói bâng bặc về đằng sau lưng, về quá khứ nghèo đói, mà cũng chưa dám chắc tương lai thoát được đói nghèo.

- Lên đó anh tính làm gì sống? - Thụy đưa tay quạt khói thuốc.

- Cũng chưa biết, tốt nghiệp xong thì về quê tính kiếm việc làm, nhưng lương bèo quá, với lại nhớ không khí Sài Gòn, thêm cảnh nợ nần chồng chất, nên lại ngoi lên đó tìm đường sống tiếp. Còn mày?

- Làm gì ra tiền thì em làm, em học xong mười hai là hết muốn ở quê, chủ yếu muốn đi đây đi đó coi người ta sống ra sao. Nếu có nản quá thì chui về nhà lại.

- Ủ, như mày mà hay, còn đường quay về, tao thì hết.

Tú và Thụy vẫn giữ liên lạc từ ngày đó, thỉnh thoảng có khi thấy tù túng quá, lại hẹn nhau ra café hay uống vài chai, nói chuyện cho khuây khỏa, truyền cho nhau thêm chút nghị lực để tiếp tục bám trụ đất Sài Gòn.

Thụy sau mấy tháng tìm việc không ra, chán nản nằm dài ở khu nhà trọ dột nát, nghe tiếng chuột diễu hành như coi phim hành động, thì được một thằng bạn mới quen rủ rê đi làm massage, sau đó cũng rành nghề. Nhưng do không chịu làm thêm mấy khoản “tối Z”, với lại ăn xài nhiều, chuyển sang chỗ ở sang hơn, gởi tiền về nhà mỗi tháng, nên hai năm rồi cũng chẳng dư dả bao nhiêu. Và mỗi lần nói chuyện với khách massage, vẫn chỉ là “mới làm được hơn hai tháng”.

Tú cầm tấm bằng, xin việc ở vài chỗ lương ba cọc ba đồng, nhưng chẳng hứng thú làm việc lắm, một phần bởi không thỏa được đam mê. Tú mê viết, mỗi khi buồn, bí bách thì lại viết như kiểu trút gan trút ruột trong lòng ra. Còn mấy công việc tìm được, phần lớn là làm “sale”, kiểu đi chèo kéo anh chị ơi mua giùm em, hàng công ty em “được quảng cáo” là tốt lắm. Cứ một thời gian là nản, không đạt doanh thu thì Tú lại xin nghỉ, loay hoay tìm việc khác.

Thời gian rảnh Tú viết. Viết rất nhiều nhưng đa phần về đàn bà. Ngoài tiền ra, Tú thích đàn bà, hiểu đàn bà và bị đàn bà ám ảnh kinh khủng. Nhưng cái ám ảnh của Tú không phải ở việc muốn lột trần hay lôi đàn bà lên giường để thỏa mãn nhu cầu xác thịt đơn thuần. Tú bị ám ảnh bởi những suy nghĩ luôn luôn ẩn sâu của đàn bà. Có ai đó nói, “bí ẩn làm nên sự quyến rũ của đàn bà”, và Tú bị cuốn hút bởi sự bí ẩn đó.

Cuốn sách của Tú đậm đặc chất đàn bà, những trải nghiệm, trần trở trong hai mấy năm sống về

nửa phần thế giới bên kia làm nên cuốn sách khiến người ta ham đọc. Không quảng bá nhiều, không chiêu trò rầm rộ, sách của Tú được người ta rỉ tai nhau là nên đọc đi, hay dữ lắm, nó viết về đàn bà sâu cay lắm, thực lắm, đời lắm. Và, nó bán được dữ lắm, thế nên nhiều người bắt đầu tự hỏi, đằng sau bút danh “Chú Hề” là gã đàn ông nào mà lại có thể hiểu đàn bà đến thế.

Đến nay, dù vào làm tại “Thiên đường”, mấy lúc rảnh rỗi Tú lại lôi máy ra gõ lộc cộc cho thỏa cái đam mê viết về đàn bà của mình. Còn những khi nào bức bách, chẳng muốn làm việc, cũng chẳng viết lách được, Tú lại gọi Thụy, như hai người bạn cùng quê, ra nhấp chén cay nhìn đời chảy nước mắt.

- Công việc của mày dạo này sao rồi, Thụy?

- Cũng vậy, vẫn bóp vai bóp đít cho đám đàn ông thích đàn ông.

- Mày có bị cuốn vào đó chưa?

- Vẫn chưa, ráng giữ được khi nào hay khi đó.

- Ủ, nếu từ đầu mình như vậy thì cứ như vậy, chẳng có gì sai, nhưng nếu đã không phải như vậy, đừng nên sống theo người ta mà chẳng còn là mình. - Tú lại uống bia, khà một cái rõ to, thấy chuyện buồn phiền cũng theo đó mà tan đi đâu mất.

- Em biết rồi, còn anh Tú? Làm bên đó chắc cũng ổn định rồi phải không?

- Cũng tốt, đúng với sở thích là viết, được mặc sức mà thể hiện, lương cũng kha khá. Tháng này mới được thưởng thêm một cục tiền vì làm tốt, sếp thì nhìn được khả năng của mình và muốn mình phát triển.

- Sung sướng vậy còn muốn gì nữa.

- Đời đâu thẳng nào cho không thẳng nào cái gì. Cũng phải đánh đổi thôi em.

- Được giá thì cứ đổi.

- Lương tâm thì ai biết giá nó bao nhiêu.

- Nếu là em, đổi quá thì lương tâm bán được em cũng bán.

Thụy nói xong cười khẩy, vẻ bất cần đời hằn trên nụ cười nửa miệng. Tú nhìn lại thẳng em ngang hông, thấy sao mới có hai năm mà cái vẻ lơ ngơ ngày nào gặp trên xe đồ giờ mất sạch, tanh mùi Sài Gòn đến lợm giọng.

Sài Gòn mưa đêm, trắng xóa mấy con đường len lỏi bóng đèn xe hơi hắt. Phan trở người, vòng tay tìm Nam để ôm gọn vào lòng như mỗi đêm say ngủ, nhưng vòng tay lại lọt vào khoảng không trống hơ trống hốc. Phan giật mình ngồi dậy, cảm giác mất mát đầy sợ hãi thoáng qua tim, đảo mắt quanh tìm kiếm người yêu. Nam đâu rồi?

Nam đứng tựa vào cửa kính, vẫn chưa mặc lại đồ. Cả thân thể trần trụi áp vào tấm kính mờ, mưa

phủ bên ngoài nhưng không thể chạm vào Nam, hơi lạnh nhích theo từng mảng da thịt. Nam nghe tiếng bước chân đằng sau, không quay lại nhìn vì biết đó là ai, chỉ chờ vòng tay người đó luồn qua ôm chặt, xoa dịu cơn lạnh lẫn cơn đau âm ỉ trong lòng.

- Sao Nam không đi ngủ?

- Em đã ngủ rồi, vừa dậy nhìn mưa thôi.

- Nam nhìn bao nhiêu lần rồi, không thấy chán sao.

- Em nhìn mặt Phan mỗi ngày cũng đâu thấy chán.

- Ủ nhỉ.

Phan phì cười, kéo sát Nam vào người mình hơn, nghe hơi lạnh từ Nam truyền sang từng chút một. Phan gục mặt vào cổ Nam, hít một hơi dài mùi cơ thể, nghe ngọt ngào. Một ánh đèn xe lóe sáng rồi lao vào màn mưa, vụt tắt.

- Sài Gòn chẳng bao giờ ngủ, Phan nhỉ.

- Ủ, người ta tranh thủ sống trước khi tới lượt mình chết.

- Nhìn người đi dưới kia, Phan biết người nào đang sống, người nào đã chết không?

- Làm sao biết được, với lại anh cũng chẳng tin vào ma quỷ.

- Em đâu nói về ma quỷ, em nói về con người. Có nhiều người thật ra họ chết rồi, chỉ là thân xác còn tồn tại, chờ đến ngày gục xuống được người khác đem chôn cất thôi.

- Đừng suy nghĩ nữa, vào ngủ cùng anh.

Nam quay người, vẫn còn gọn trong vòng tay Phan, đưa tay áp vào má Phan, giữ cho hai gương mặt đối diện nhau. Nam nhìn sâu vào mắt Phan, chợt hỏi:

- Phan nhìn vào mắt em, đó Phan biết em còn sống hay là đã chết?

Một tia sét ngoài kia rạch nát bầu trời, mưa lại tầm tã, vô đời qua giấc an nhiên.

Thụy dừng xe trước cửa nhà trọ, ướt sũng nước mưa. Thời tiết Sài Gòn thật khó hiểu, cả ngày nay oi nùng, nóng bức, đúng một cái lại mưa tầm tã, không biết đường nào mà chiều chuộng. Thụy cởi cái áo mưa ni lông mua hết mười ngàn bạc bên đường, nghe nó rách xoạt một đường. Đúng là tiền nào của nấy, mấy thứ dùng qua cơn, giá rẻ thì công dụng cũng chỉ được một cơn thôi. Đang loay hoay tìm chìa khóa nhà, Thụy nghe tiếng lịch kịch mở cửa bên trong, rồi gương mặt Ân ẩn đằng sau ánh đèn đỏ của căn nhà trọ.

- Vô nhanh đi Thụy.

Thụy vội cảm ơn rồi dắt xe vào nhà, áy náy nhìn nước mưa nhỏ tong tòng xuống nền nhà đã được bà giáo quét sạch. Ân quay lại chỗ ngồi trên sofa, lấy điện thoại nhìn ngắm một chút rồi chụp lại

tắm hình Thụy đang lui cui dắt xe, mưa còn đậu giọt trên cánh mũi cao cao. Thụy cất xe xong, nhìn cái nền nhà lấm lem, tự dưng áy náy.

- Không có gì đâu, lên tắm rửa thay đồ đi, coi chừng bệnh. Lát Ân lau giùm cho.

- Phiền Ân quá, tôi ngại.

- Phiền gì đâu, Ân cũng không ngủ được nên ngồi đây chơi.

- Vậy, Ân chờ chút, tôi lên lau người rồi pha trà xuống uống cùng Ân.

Ân gật đầu mỉm cười, nhìn theo dáng Thụy gầy gầy đi lên cầu thang rồi khuất sau cánh cửa phòng. Ân coi lại tấm hình vừa chụp, thấy Thụy mờ ảo trong ánh đèn đỏ, nhập nhoạng, nửa ma mị, nửa cuốn hút. Ân chỉnh lại màu cho tấm hình, thêm chút viền tối cho tấm ảnh thêm sức hút, gõ vài chữ, “Sài Gòn rơi máu...”, rồi tải lên trang xã hội, tắt máy trước khi nó bắt đầu báo số người yêu thích, bình luận hay chia sẻ. Ân cũng như bao nhiêu người dùng mạng xã hội khác, lúc nào cũng muốn được người ta quan tâm. Niềm vui, nhiều khi nó đơn giản tới mức chỉ cần bật máy lên, thấy có một đồng thông báo, là đã mỉm cười thỏa mãn.

Ân đưa mắt nhìn một lượt thứ ánh sáng đỏ quạch đang nhấn chìm mình, phủ ngập phòng khách, cũng là nơi để xe cho khách trọ. Bà giáo chỉ có hai phòng dư, nên ngoài Thụy và Ân, cũng chẳng còn ai là hàng xóm trong căn nhà này. Ân đứng dậy, lấy đồ lau rồi bắt đầu dọn dẹp đồng sinh đất Thụy mang về ban này.

Nhà ba tầng, tầng trệt là bếp và phòng khách có đặt cái sofa, dùng luôn làm chỗ để xe. Tầng hai có hai phòng cho Thụy và Ân thuê, còn tầng một là phòng bà giáo, và một căn phòng trống đối diện phòng bà. Có lần Ân hỏi vì sao không cho thuê luôn căn phòng đó, bà giáo chỉ cười, bảo rằng để dành cho thằng con trai khi nào về sẽ ở, đến lúc Ân hỏi thêm rằng con bà đi đâu mà về, bà chỉ im lặng, ánh mắt xa xăm, “Nó chết rồi...” Ân hơi bất ngờ, nhưng biết bản thân nên dừng câu chuyện tại đây. Mỗi người đều có trong mình một khoảng không gian gọi là kí ức, và ngoài chính bản thân mình, họ không thích ai chạm vào nơi ấy.

Ân lau sàn xong, cất đồ ra sân ngoài rồi lại ngồi lên sofa, nhìn mưa rơi qua ô cửa sổ nhỏ. Có tiếng chân Thụy từ trên lầu đi xuống, tay cầm theo hai ly trà nóng vẫn còn bốc khói, hương chanh thoang thoảng quyện cùng mùi ngòn ngọt của mật ong.

- Sao hai giờ sáng rồi mà Ân chưa đi ngủ? - Đưa Ân tách trà, Thụy ngồi xuống cạnh Ân trên sofa.

- Ngủ một lúc rồi, nghe mưa nên tỉnh dậy, xuống đây ngồi.

- Bình thường Ân vẫn hay ở trong phòng mà.

- Nhưng hôm nay Ân thấy căn phòng ngột ngạt quá nên phải ra khỏi đó một lúc. Còn Thụy, sao về khuya thế?

- Thấy Sài Gòn này chán nản quá nên đi uống mấy chai bia với ông anh, ai ngờ vừa chán Sài Gòn là bị nó chơi cho cơn mưa, càng chán hơn.

Ân bật cười vì câu nói của Thụy, thấy mưa ngoài kia không còn lạnh như ban này.

- Ân cũng không phải dân Sài Gòn, có khi nào thấy chán chỗ này không?

- Có chứ... từ lúc mới vô đây sống đã thấy không quen, tới giờ sống mấy năm rồi, cảm giác không quen vẫn còn nguyên.

- Không quen sao còn muốn sống tiếp ở đây?

- Vì gia đình Ân muốn.

- Ủ nhĩ... đâu phải lúc nào mình cũng có thể sống theo ý mình đâu. Một thân một mình thì sao cũng được, đằng này lại còn trách nhiệm, gia đình... đủ thứ chuyện, nghĩ đến mà nản.

Ân im lặng, khẽ cúi đầu mỉm cười, tay xoay ly trà ấm nóng. Chợt nhớ ra gì đó, cầm điện thoại ấn vài cái đưa về phía Thụy.

- Coi đi, mới chụp hồi nãy.

Thụy nhìn gương mặt mình trong ánh đèn đỏ từ tấm ảnh, chợt thấy như hình của một ai khác, lạ lẫm lắm.

- Ân thích chụp hình nhĩ?

- Ủ, ghi lại hình ảnh để nhớ thôi. Thụy không thích à?

Thụy mỉm cười, lấy ngón tay chỉ vô mắt.

- Thụy chụp bằng cái này. - Rồi đưa tay xuống tim. - Và lưu lại ở đây.

Ân bối rối, lần đầu tiên nghe cậu bạn cùng trọ nói chuyện kiểu vậy. Thú thật, trước giờ khi nghe Thụy là dân tỉnh lên đây đi làm cho một tiệm massage, Ân có ý khinh thường. Bình thường có gặp nhau, Ân cũng chỉ gật đầu chào lấy lệ. Đây là lần đầu tiên hai người có dịp ngồi nói chuyện lâu hơn. Cảm giác bối rối tan mất, Ân đứng dậy.

- Thôi, Ân lên phòng ngủ tiếp đây, mai đi làm sớm, cảm ơn Thụy vì ly trà.

Ân đi về phía cầu thang, kịp nghe tiếng Thụy rất nhỏ, đuổi theo đằng sau:

- Hôm nào Ân rảnh... đi café với Thụy nha!

Ân khựng người, cảm giác thoáng bối rối vì không nghĩ lại có lời mời café lúc hai giờ sáng, nhưng cũng kịp trấn tĩnh, quay đầu trả lời:

- Ân thích uống trà trong mưa như vậy hơn café.

Rồi Ân lẩn vào bóng tối mà ánh đèn đỏ không với tới được, để lại Thụy cùng tách trà nóng bắt đầu nguội lạnh.

Đêm đó, Thụy trần trọc không ngủ được. Ngoài kia mưa đã dừng, chỉ còn lại mặt đường sũng nước, bám rít lấy bánh xe của những người mưu sinh về đêm. Thụy nhớ lại nụ cười của Ân ban

này, nụ cười khuất sau màn đêm và ánh đèn đỏ quạch.

Ân cười đẹp, tự dưng làm Thụy nghĩ về mối tình đầu của mình cách đây mấy năm, lúc còn dưới quê. Thụy chẳng biết có nên gọi đó là tình yêu không, vì cả hai chưa từng chính thức nói yêu nhau, dường như chỉ ngầm hiểu rằng đã là một nửa của đối phương từ cái ngày chịu để bàn tay người ta nắm chặt lấy bàn tay mình. Ngày đó Thụy không giống đám con trai khác, trong khi bọn chúng thích những trò chơi mạnh bạo, đá banh, gây sự đánh nhau, Thụy lại thích đọc sách, trầm trồ và suy nghĩ về những thứ trong sách viết. Nhưng đơn giản Thụy chỉ thích đọc, còn bản thân lại không thể viết được, chắc có lẽ đó là do năng khiếu mỗi người, thế nên khi biết Tú viết sách, Thụy rất thích, cũng rất nể thẳng anh ngang hông này.

Có lúc, đám con trai trong trường chọc Thụy là “pê-đê”. Thời gian đó, Thụy cũng hơi lẩn tẩn suy nghĩ, lo tìm sách báo đọc để coi cái “pê-đê” tụi nó nói là gì. Đọc xong mới thấy mình không phải.

Đúng là Thụy chưa có cảm giác muốn yêu đương đứa con gái nào, nhưng với đám con trai thì cũng tương tự. Nói chung ngoài đọc sách, lo lắng cho gia đình, tương lai, Thụy không để ý nhiều đến mấy chuyện yêu đương cho lắm. Nhưng để xác định giới tính mình là gì, lúc đó Thụy yêu cô bạn cùng lớp, là mối tình đầu. Hai đứa chơi cùng nhau hồi đầu cấp ba, ngồi bàn trên bàn dưới nên có gì cũng tìm nhau nói chuyện, rồi đến lúc chịu nắm tay nhau thì coi như bỏ bịch. Cũng như bao nhiêu cặp yêu nhau, Thụy và cô bạn cũng đèo nhau trên chiếc xe đạp lên chợ huyện ăn đủ thứ món ăn vặt. Hôm nào có đoàn ca nhạc ở thành phố về, hai đứa cũng nắm tay nhau chen lấn đi coi cho bằng được. Học xong cấp ba, nhà nghèo nên Thụy dừng học, lo đi kiếm việc làm, cô bạn thì lại nghe theo gia đình, qua tỉnh khác làm công nhân may mặc gì đó, lương cao lắm.

Đêm trước ngày chia tay, Thụy với người yêu đã nằm cạnh nhau trong căn phòng trọ thuê theo giờ. Lúc ấy cả hai cũng đã trên mười tám, lại thấy yêu đối phương, nên muốn trao nhau cái lần đầu tiên. Rồi cũng hôn, cũng vui đầu vào cơ thể nhau, sau đó rồi... thôi.

Thụy là người dừng lại vì bản thân biết mình hoàn toàn không muốn làm chuyện đó. Yêu, có yêu chứ, nhưng yêu lúc đó trong Thụy chưa dính đến tình dục, và Thụy hiểu, sau tình dục, còn là trách nhiệm. Thế nên, dừng lại ở đó là tốt nhất, dừng để cả hai phải hối hận những năm về sau.

À, về mặt cơ chế sinh lý cơ thể, Thụy vẫn bình thường. Đòi hỏi ham muốn cũng có, chỉ là, Thụy chưa xác định được một cá nhân cụ thể để đặt nhu cầu của mình vào.

Đến khi vô Sài Gòn, làm ở tiệm massage, tiếp xúc với rất nhiều người đồng tính (mà trước đây Thụy gọi là pê-đê), Thụy cũng cảm thấy mình không như họ. Việc thỏa mãn cho họ bằng tay, Thụy chẳng ghê tởm cũng không mấy may thích thú, chỉ coi như đó là cuộc trao đổi của người có tiền và kẻ cần tiền. Đó là lý do vì sao dù làm hơn một năm qua, Thụy vẫn giữ cho mình “trong sạch”, nói như kiểu trong sách là bán nghệ chứ không bán thân.

“Có khi mình thuộc về một cái giới tính thứ năm, thứ sáu gì đó mà con người chưa tìm ra...”
Thụy thầm nghĩ, phì cười rồi chớp mắt ngủ lúc hơn ba giờ sáng. Nụ cười của Ân vẫn còn loáng thoáng trong giấc mơ đêm.

Nam ngồi một góc trong vũ trường, nghe tiếng nhạc nhức óc bên tai, nhìn đám đông trước mặt đang cuồng loạn lao vào nhau, ôm ấp, ve vuốt, cơ thể quấn lấy nhau sát chặt. Nam cười, chẳng hiểu vì sao mình lại nở nụ cười dẫu chẳng vui, cũng chẳng buồn. Nam lần mò trong túi quần, lấy lọ thuốc màu nâu ra, mở nắp rồi hít một hơi dài, thành thực như mọi lần vẫn làm. Mùi hăng hắc xộc vô khứu giác, chưa đầy hai mươi giây đã bắt đầu khơi gợi những ham muốn trong Nam.

Nam thở mạnh, nhìn lướt một lượt xung quanh chỗ mình ngồi, vô tình bắt gặp ánh mắt của một gã đàn ông cũng đang hướng về mình, thêm khát. Nam lại cười vô thức, môi hé mở, lưỡi liếm một vòng quanh môi. Gã đàn ông bước ra khỏi chỗ đang đứng, nhanh chóng tiến lại bên Nam, không cần nói một lời đã kéo Nam vào người, lưỡi hùng hục như con rắn cuốn lấy lưỡi Nam, bắt chập xung quanh đang đông ngẹt người. Tiếng nhạc vẫn đang ầm ầm bên cạnh, nhịp tim Nam hồi thúc hơn, tay đã vòng ra sau, ôm chặt gã đàn ông mới quen, thêm khát.

Bỗng đứng vị đắng từ đâu ngập tràn vòm miệng Nam. Đắng đến tê dại đầu lưỡi, buốt cả răng. Nam đẩy gã đàn ông đang hôn mình. Trong ánh đèn nhấp nhোang của vũ trường, gã đàn ông vừa hôn Nam đứng cười nhạt, nụ cười nhếch mép, mĩa mai đã đeo bám Nam từ mấy năm qua. Quân.

Không thể nào... không thể nào là Quân được.

Gã đàn ông vẫn cười, rồi bỗng đứng cả cơ thể hóa thành ti ti hạt bụi mong manh, vỡ tan, vụn nát dưới chân Nam. Nam hoảng hốt, thốt lên hai tiếng “Quân ơi!” rồi vội vàng cúi xuống, nhặt nhanh đám bụi đang bị đám người điên loạn xung quanh giẫm nát.

- Quân ơi! Quân ơi!

Nam vừa gào thét, vừa điên cuồng hất chân mọi người để gom Quân lại trong đôi tay gầy. Để rồi khi đứng dậy nhìn xung quanh, đám đông vẫn đang cuồng loạn, Quân cũng đã tan biến không còn chút dấu vết.

Nam ngơ ngác giữa đám đông, thấy sao lạc lõng quá, cả trăm người xung quanh dường như bỏ quên sự tồn tại của Nam ở nơi này. Quân, Quân đâu rồi, tại sao Quân lại xuất hiện? Nam run rẩy ngồi xuống bàn, lật đặt lấy lọ thủy tinh ra, bật nắp rồi hít tiếp một hơi thật dài, thật sâu. Nam ngả người xuống chiếc ghế đặt cạnh mình, cảm giác hưng phấn không đủ kéo Nam ra khỏi những hoang mang. Nam mệt mỏi, dờ dẩn đưa mắt nhìn vào đám đông trước mặt. Trong những gương mặt vội lướt qua, có một người rất thân quen. Nam dừng lại, nhìn kĩ người đàn ông duy nhất đang đứng yên giữa đám đông cuồng loạn. Người đàn ông cười, nụ cười méo xệch, nửa đau khổ, nửa gượng gượng. Rồi người đàn ông đưa một tay về hướng Nam, giọng rất nhỏ, nhưng không hiểu sao giữa tiếng nhạc chát chúa Nam vẫn nghe được rõ mồn một:

- Nam, đau xong chưa? Xong thì về với anh.

Nam gật gật đầu, uể oải đứng dậy, lách người, đưa tay muốn nắm lấy bàn tay kia, nhưng rồi bỗng đứng người đàn ông nọ cũng biến mất, như chưa từng xuất hiện ở chốn này. Nam lại loay hoay tìm kiếm, tiếng kêu thảng thốt:

- Phan ơi! Đừng bỏ em mà, Phan!

Nam mở bừng mắt, toàn thân bừng bừng như lửa đốt, mồ hôi ướt trán. Nặng len qua tấm rèm cửa dày, rớt xuống mí mắt. Nam ngồi dậy, vẫn còn ám ảnh bởi giấc mơ ban nãy. Hít một hơi dài mới thấy thật may mắn khi đó chỉ là một giấc mơ thoáng qua. Nhiều người sợ những cơn ác mộng, Nam thì lại không, vì Nam thích cái cảm giác giật mình tỉnh dậy, nhận ra tất cả những đốn đau, hoảng loạn vừa trải qua chỉ là một giấc mơ. Nam đứng lên, với tay lấy chiếc sơ mi trắng của Phan ở đầu giường khoác vào người. Giờ này chắc Phan đã lên công ty và bắt đầu làm việc, đâu phải ai cũng rảnh rỗi như Nam.

Nam đứng dậy, nhìn một lượt căn phòng nhỏ rồi đi ra ngoài, xuống bếp. Nam tính mở tủ lạnh, chợt chú ý đến mảnh giấy nhỏ dán trên cửa tủ, nét chữ liêu xiêu của Phan.

“Uống nước ấm, không được uống nước lạnh, anh đã rót để sẵn cho Nam.”

Nhìn sang bên bàn ăn, Nam thấy một ly nước nhỏ, chợt phì cười vì anh người yêu chu đáo, nhưng rồi vẫn mở tủ lạnh để lấy nước đá. Lần này trên ngăn đá lại có thêm một tờ giấy nhắc nhở.

“Anh biết thế nào Nam cũng không nghe lời, quay lại bàn uống nước ấm.”

Nam bật cười thành tiếng, đúng là chỉ có mỗi Phan là hiểu Nam đến vậy. Không muốn làm Phan buồn, Nam ngoan ngoãn nghe theo, đóng tủ lạnh rồi qua bên bàn nước, lại thấy dưới ly bước nhỏ cũng có một tờ giấy.

“Ng Sloan, vậy anh mới thương. Anh có nấu bữa sáng trong lò vi sóng, Nam hâm rồi ăn đi. Yêu Nam.”

Nam bàn thần, uống cạn ly nước rồi ngồi xuống ghế, bỗng dưng nước mắt từ đâu trào ra như thác lũ. Nam khóc, thốn thức gọi hai tiếng, “Phan ơi...”

Phan ngồi trong văn phòng, mắt chăm chú nhìn vào biểu đồ trong máy tính, đây là đồ thị cho thấy lượt xem của báo điện tử “Thiên đường”. Trong tháng rồi, vào đúng hai ngày có bài báo xe hủ tít và năm con chuột chết, lượt xem của báo tăng đột biến, gấp ba lần tháng trước, và dư âm của nó vẫn tiếp tục kéo dài cả tuần lễ sau đó. Cứ hít tiếp theo nằm ở bài báo “minh oan cho xe hủ tít gõ” cũng có lượt xem ngất ngưỡng, tuy nhiên hiệu ứng lại không quá dai dẳng, bằng chứng là người ta đã chẳng còn thay nhau chia sẻ. Con người ta thật lạ lùng, họ thích đọc những thông tin để thấy đồng loại mình thật xấu xa, còn ở mặt tích cực, dẹp yên dư luận, họ lại chẳng quan tâm nhiều.

Phan ngả người ra ghế, tay bóp nhẹ trán, nới lỏng chiếc cravat cho thoải mái hơn, rồi cầm điều khiển, quơ quơ mở loại tivi siêu thông minh, tích hợp tính năng lướt web. Khoảng hai mươi trang báo mạng được mở cùng lúc trên màn hình, đây đều là những trang báo lớn, có ảnh hưởng đến người xem nhất hiện nay. Phan lướt qua một lượt những bài báo kia, một số từ ngữ xuất hiện với tần suất nhiều nhất là “đồng tính”, “xăng tăng”, “chặt tay cướp”... những thứ này không mới lạ, không đủ sức hút để tạo nên mối thứ gì đó gây ra làn sóng dư luận như chuyện xe hủ tít vừa rồi.

Lướt tiếp mấy trang báo khác, chợt Phan nhìn ra hai chữ khiến mình dừng màn hình lại trong vài giây. “Vô cảm”. Phan điều chỉnh cho màn hình phóng to trang báo đang xem, nội dung của bài báo cũng không có gì mới lạ, chỉ là một đám thanh niên, theo Phan là ăn không ngồi rồi, đóng giả tượng người ở giữa Sài Gòn để phản đối việc con người ta sống vô cảm với đồng loại. Phan phóng to thêm một lần nữa, để hai chữ “vô cảm” như chiếm trọn màn hình. Một tay bóp nhẹ cằm, đây là biểu hiện khi Phan đang tập trung suy nghĩ cao độ. Phan lấy điện thoại, gọi ra cho cô thư ký.

- Em gọi Tú lên gặp anh.

- Ngay bây giờ ạ?

- Ừ.

- Anh và Tú nói chuyện mau nhé, vì mười phút nữa anh có một cái hẹn với anh Minh bên tổ chức quyền bình đẳng giới.

- À, anh quên mất. Vậy sau khi Minh về em gọi Tú lên giúp anh.

Phan cúp máy, chợt nhớ đến cái email hôm trước nhận được từ tổ chức quyền bình đẳng giới. Thực chất đây là một nhóm nhỏ, mới nổi trong thời gian gần đây nhờ vào việc kêu gọi bình đẳng cho người đồng tính ở Việt Nam. Ban đầu khi thành lập, họ cũng có nói chuyện cùng Phan, nhưng anh không quan tâm lắm. Hôm nay, nghe nói lại sắp có sự kiện gì đó, từ chối mãi không được, Phan quyết định bỏ ra khoảng ba mươi phút để nghe họ nói cho xong, có từ chối thì cũng có lý do là “mục đích của hai bên không hòa hợp”.

Bản thân Phan không giấu giếm về xu hướng tính dục của mình. Trong một bài phỏng vấn, thực chất là để quảng bá cho trang tin “Thiên đường”, Phan từng thẳng thắn nhận rằng mình là đồng tính, hiện đang chung sống hạnh phúc với cậu người yêu nhỏ tuổi hơn. Điều đó cũng bình thường, bây giờ không ít người lên báo nói rằng bản thân đồng tính, nhưng vấn đề nằm ở câu chốt hạ của Phan trong bài phỏng vấn ấy, “người ta chỉ kì thị bạn khi bạn cho họ quyền làm điều đó, còn tôi, tôi nghĩ người ta phải dùng từ ngưỡng mộ.”

Câu nói đó của Phan được dân đồng tính ủng hộ rầm rộ, trong khi người dị tính lại cho rằng đó là sự hống hách, kiêu căng. Đối đầu với cả hai luồng dư luận trên, Phan chỉ cười khẩy khi nhìn vào lượt xem của “Thiên đường” tăng vù vù trong thời gian đó.

Mãi mê nhớ chuyện cũ, Phan giật mình vì điện thoại reng, tiếng cô thư ký:

- Anh Minh đến rồi, anh đã rảnh chưa?

- Ok, em mời Minh vào giúp anh.

Cửa phòng hé mở, gã đàn ông tên Minh bước vào phòng, chào Phan bằng nụ cười tươi hết cỡ, thấy cả răng lẫn nướu. Minh dáng người thấp, hơi tròn, tóc đã có dấu hiệu thưa thớt, không hẳn do tuổi tác hay suy nghĩ nhiều đến mức tóc không còn chỗ mọc. Áo thun vàng chanh, vest khoác màu hồng phấn, quần jeans màu xanh sáng, điểm thêm đôi giày xanh lá cây. Kiểu trang phục khẳng định giới tính chủ nhân cũng như có khả năng thu hút mọi ánh nhìn ngoài đường.

Phan đứng dậy, quần tây, áo sơ mi, cravat màu xám lông chuột, chiếc áo vest đen đang khoác lên ghế sau lưng. Phan chủ động đưa tay, Minh cũng vội vàng bước đến, bắt tay Phan, nụ cười từ cửa phòng đến giờ cũng chưa khép lại được.

- Chào Minh, lâu quá mới gặp, vẫn khỏe chứ? - Phan mở đầu câu chuyện.

- Chúng ta đã từng gặp nhau à? - Minh vẫn cười, ánh mắt có chút hoang mang.

- Lần đó chúng ta gặp ở buổi ra mắt cửa hàng thời trang của Tommy, đã từng nói chuyện cùng nhau.

- Ồ, đúng rồi, lần đó nói chuyện rất vui.

- Minh ngồi đi, uống gì không để tôi gọi thư ký đem vào.

- Tôi mới uống café xong, cảm ơn Phan.

Minh ngồi xuống đối diện Phan, mở giỏ xách, lấy trong đó ra chiếc bóp dài kiểu nữ rồi đưa danh thiếp cho Phan. Phan cầm lấy, liếc mắt nhìn vào thấy được dòng chức vụ, “giám đốc truyền thông”.

- Không biết có chuyện gì mà bắt một giám đốc như Minh lại hạ cố đến gặp tôi?

- Đừng khách sáo, cũng là làm công như nhau cả thôi. Email bên tôi gửi, Phan đã đọc chưa?

- Tôi có lướt qua nhưng không nhớ hết nội dung, Minh có thể nhắc lại được chứ?

- À, cũng không có gì quan trọng, sắp tới, chúng tôi có tổ chức một sự kiện để tôn vinh những cặp đôi dám sống thật. Phan và người yêu đều là những mẫu hình được nhiều người quan tâm, chắc chắn sẽ tạo được sự ảnh hưởng rất lớn.

- Nếu tham gia, chúng tôi sẽ được gì?

- Dĩ nhiên là hình ảnh của Phan sẽ được quảng bá rộng rãi hơn, đây là sự khích lệ rất lớn cho những bạn đồng tính để các bạn sống thật với gia đình và xã hội.

- Vậy à. - Phan hơi ngả người ra phía sau, hai tay đặt trên thành ghế, ngón đan vào nhau.

- Phan biết rồi đó, đây đã là thời đại người ta có quyền sống thật với những thứ tự nhiên trao tặng chứ không nên che đậy hay tủi hổ về điều đó.

- Sáng nay Minh đã đọc báo chưa? - Phan chợt hỏi.

- Ồ... tôi chuẩn bị gặp Phan nên chưa có thời gian.

- Chuyện là thế này, tôi nhớ có một nhóm nào đó, không biết phải của Minh không, làm một cái clip nội dung kêu gọi sống thật, được các bạn trẻ ủng hộ dữ lắm.

- À, đúng rồi, cái clip đó của bên tôi làm.

- Ok, vậy Minh quay ghế lại đi.

Trên màn hình tivi hiện lên bài báo vừa cập nhật lúc bảy giờ sáng về một vụ tự tử. Nạn nhân là một cậu thanh niên mười chín tuổi, vừa vào năm một đại học, cũng tham gia trong phong trào bình đẳng giới, xuất hiện trong clip tuyên truyền, kêu gọi kia. Nhưng không may, gia đình lại chưa thể chấp nhận cậu con trai độc nhất của mình là người đồng tính, đồng thời áp lực từ phía dòng họ đổ dồn lên càng khiến ba mẹ cay nghiệt hơn với cậu. Cậu rơi vào trầm uất kéo dài, đến khi không thể chịu đựng được thì đành chọn cái chết để kết thúc tất cả. Lướt qua xong bài báo, Phan tắt tivi, vẫn giữ hai bàn tay đan vào nhau, vẻ mặt không để lộ nét cảm xúc nào rõ rệt.

- Ý của Phan là... - Minh hỏi sau khi đã quay ghế lại đối diện Phan như cũ.

- Tôi nghĩ Minh dư sức hiểu tôi muốn nói gì.

- Đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

- Sự cố được đánh đổi bằng mạng người à?

- Chúng tôi chỉ làm tất cả những thứ trong khả năng cho phép.

- Kêu gọi mọi người công khai giới tính của mình, trong khi lại chưa trang bị đủ kiến thức cho gia đình họ đón nhận điều đó. Việc ấy đồng nghĩa với việc kêu họ đâm đầu vào đường chết đấy Minh ạ.

Minh hít một hơi dài, đuôi mắt nheo lại nhìn Phan, nhưng chưa đầy hai giây đã lập tức gian nét mặt, nụ cười hờ hướm lại xuất hiện như chưa từng khép lại tự nãy giờ.

- Tôi nghĩ buổi nói chuyện hôm nay đã có kết quả, tôi không làm phiền Phan nữa, dù sao cũng cảm ơn Phan đã dành thời gian cho tôi.

- Không cần khách sáo, sau bài báo vừa rồi, tôi nghĩ Minh có rất nhiều việc phải làm, giữ sức khỏe Minh nhé. - Phan mỉm cười, nụ cười thoải mái nhất từ lúc Minh bước chân vào phòng.

Minh đẩy ghế đứng dậy, bắt tay Phan tạm biệt rồi quay lưng đi về phía cửa. Ngay khi Minh chạm tay mở cửa, giọng Phan cất lên từ sau lưng: - À, có chuyện này tôi quên nói Minh biết.

Minh dừng chân, quay đầu nhìn lại phía Phan.

- Tôi không có cậu bạn nào tên Tommy làm thiết kế thời trang cả, với lại, mẹ tôi dặn rằng đừng nên tin quá nhiều vào những người đàn ông cười hờ hướm.

Nụ cười trên môi Minh vụt tắt rồi hần bước chân ra khỏi phòng Phan. Phan im lặng nhìn theo, cười khẩy, với tay bấm nút gọi thư ký.

- Em bảo Tú lên gặp anh.

Thời tiết Sài Gòn mấy ngày nay thật khó đoán, buổi sáng se se lạnh, không đến nỗi cắt da cắt thịt, nhưng đủ để người ta mặc thêm áo khoác, hay để bản thân chợt nhớ ra rằng mình đã lâu rồi không ôm ấp ai. Đến trưa, nắng lại chói chang làm người ta mệt mỏi, nếu có đi trên đường, mỗi lần dừng đèn đỏ lại phải kiếm một bóng cây nào đó để tấp vào tránh nắng. Như lúc này đây, nắng

chói chang đang chiếu vào phòng làm việc của Mễ.

Lâu lắm rồi Mễ mới mở những tấm rèm dày trong phòng để nhìn nắng ngoài kia. Khi muốn căn nhà nhỏ trong hẻm để làm văn phòng, lúc sửa sang, thi công, người ta đã báo trước phòng làm việc của Mễ sẽ có rất nhiều nắng chiếu vào. Mễ đồng ý, để rồi sau đó đặt hai tấm rèm phủ kín cả cánh cửa sổ lớn. Tính Mễ là vậy, thích đương đầu và tìm cách để giải quyết khó khăn.

Khuê vừa mới rời khỏi căn phòng này chưa đầy năm phút. Hôm nay Khuê nói chuyện đã có phần thoải mái hơn, có thể kể cho Mễ nghe sâu hơn về cuộc sống vợ chồng của mình.

Chồng Khuê là nhân viên nhà nước, mẫn cán, chuyên cần, nhưng lại sống khá nguyên tắc, thích sự ổn định trong cuộc sống của bản thân cũng như của tất cả những người mình có thể ảnh hưởng tới. Trước khi cưới nhau, Khuê có đi làm, nhưng sau ngày cưới thì nghe lời chồng, ở nhà để làm vợ, chờ ngày làm mẹ. Trong mắt chồng, Khuê ngoan theo đúng mẫu phụ nữ chuẩn Á Đông, nên anh cũng tin tưởng, không quá gò bó. Cuộc sống của Khuê có lẽ sẽ cứ vậy mà nhàn nhạt trôi theo năm tháng, nếu như... không có chuyện đó xảy ra.

Tiệc tất niên của công ty cũ, cả đám đồng nghiệp kéo Khuê về dự, trà dư tửu hậu chán chê, Khuê cao hứng nên uống quá sức mình, say đến mức chợt nhận ra những thứ mà lúc tỉnh không bao giờ cảm xúc có thể len lỏi tới. Người Khuê yêu thực sự không phải là chồng hiện tại. Khuê chấp nhận lấy anh chỉ vì muốn tìm sự ổn định cho tương lai mình, vì sự thúc giục của cha mẹ già, vì mấy câu dè bĩu của đám bạn... và vì muốn quên người mình thật sự yêu.

- Khi mình say, mới biết trong lòng nhớ thương ai nhất, Mễ ạ!

Ban này Khuê nói câu đó xong, đưa mắt nhìn ra nắng đang cố tràn vào phòng đằng sau lưng Mễ, còn Mễ cũng tự vấn lòng mình, lúc say nhất, đã từng nhớ thương ai.

Khuê nhớ thương người ta đến mức, gọi gấp một cuộc điện thoại để gặp anh, giờ cũng vừa có gia đình. Hai người vứt bỏ hết những thứ đời gọi là thuần phong, lễ giáo để lao vào nhau như hai con thiêu thân hòa mình trong ánh lửa. Trong nụ hôn vội vàng, gấp gáp, Khuê rung mình nhận ra, chưa bao giờ cuộc hoan lạc của Khuê và chồng có thể mang đến cảm giác ái ân thỏa mãn như vậy, chưa bao giờ.

Sau lần mất kiểm soát ấy, Khuê và người đàn ông kia đều hiểu rằng đó chỉ là một phút thoáng qua, cả hai còn trách nhiệm với gia đình của riêng mình, thế là tuân thủ trò chơi im lặng, rồi bỏ nhau khi cơ thể chưa kịp quen hơi. Nhưng người có thể không gặp, còn cái cảm giác gối chăn mận nồng vẫn cứ đeo bám tâm trí Khuê, choáng ngợp. Khuê tàn nhẫn đem những lần sau đó cùng chồng ra so sánh với lần vụng trộm kia, để rồi chua chát nhận ra, dục tính đàn bà hướng nổi nhớ về cái hình bóng không thể nào chạm tới được.

- Tôi... tôi khốn nạn lắm phải không Mễ?

Mễ mỉm cười, với tay nắm lấy bàn tay gầy guộc, trắng xanh của Khuê, khẽ nói:

- Đàn bà mà Khuê, con tim mạnh hơn lý trí, nên lúc nào cũng dần vật mình với khổ đau, tội lỗi. Nếu tôi là Khuê, tôi cũng khốn nạn như vậy thôi, Khuê ạ.

Hôm nay trời không nắng, cũng chẳng mưa. Gió cứ lành lạnh, lành lạnh từng cơn phả vào lòng người đi trên đường. Mỗi lần Sài Gòn có dịp lạnh, dân chúng mừng rỡ, xúng xính áo khoác, khăn choàng, những thứ khi đi du lịch ở xứ lạnh cao hứng mua về rồi xếp xó, một năm mặc được khoảng hai lần là nhiều. Nam gài chốt cửa sổ, sợ gió lớn làm bể kiếng, lưng thưng ra bếp, tắt lửa nồi canh vừa sôi. Ném thử một chút, Nam chếp chếp miệng, nhận ra hôm nay hình như canh ngọt hơn mọi ngày, thế là lại lấy gia vị nêm nếm lại.

Hình như người ta yêu nhau cũng như cùng nấu một nồi canh. Có ngọt ngào, có mặn đắng, có chua cay. Người đầu bếp giỏi, sẽ biết cách cho mỗi thứ gia vị ở một mức độ vừa đủ để chúng hòa quyện vào nhau. Người đầu bếp dở sẽ cho thứ này quá nhiều, thứ kia quá ít, làm nồi canh chỉ đặc một vị ngán ngẩm, thậm chí phải đem bỏ đi. Tình yêu cũng vậy, ngọt ngào, giận hờn, ghen tuông rồi nước mắt. Nam có mấy đứa bạn, yêu mà lúc nào cũng nghi kị, không tin tưởng vào người yêu rồi tìm đủ mọi cách để theo dõi, điều tra, cuối cùng cũng chỉ làm cho đối phương khó chịu, chia tay. Nam yêu Phan vừa đủ và tin Phan vừa đủ. Không bao giờ tò mò đọc điện thoại, máy tính bảng hay laptop của Phan, vì Nam tôn trọng Phan và cũng hiểu rằng, có khi làm những việc đó cũng chỉ tìm ra được thứ làm chính bản thân mình đau.

Tình yêu, cơ bản cần được xây dựng bằng niềm tin cả hai dành cho nhau.

Nam nếm lại lần nữa nồi canh, thấy đã đúng với khẩu vị của Phan thì đẩy nắp, nhìn đồng hồ. Nấu là do Nam muốn chuẩn bị buổi sáng sẵn sàng cho người yêu, chứ xong cũng đem bỏ tủ lạnh, để tối Phan mới về ăn cơm cùng. Chỗ làm cách nhà không xa lắm, mấy bữa đầu Phan tranh thủ chạy về ăn trưa cùng Nam, nhưng thấy Phan vừa ăn xong lại tất tả chạy lên công ty nên Nam dặn thôi Phan cứ ở lại công ty cho khỏe, Nam để dành đồ ăn tối về rồi ăn luôn.

Nam về phòng, mở máy tính lên vào mạng xã hội cũng như các trang báo mạng đọc tin tức. Thứ đập vào mắt Nam đầu tiên là tấm hình một bà lão đang nằm giữa đường với câu chuyện kể phía bên dưới được mấy ngàn người chia sẻ, bình luận.

“Cảnh giác hành vi lừa đảo mới.

Nếu bạn đi trên đường, nhất là những con đường vắng vào lúc đêm tối, sẽ có thể bắt gặp một bà lão đang nằm ngất xỉu trên đường.

Nhớ, tuyệt đối phải chạy qua thật nhanh và không được dừng lại để hỏi thăm hay giúp đỡ, vì đây là thủ đoạn lừa đảo mới, rất tinh vi.

Một người bạn của mình cho biết, tối hôm trước, khi chạy xe chậm chậm trên đường H.V.B, bạn ấy trông thấy một bà lão khoảng gần sáu mươi tuổi đang nằm ngất xỉu trên đường. Bạn ấy đã dừng lại, xuống xe và hỏi thăm bà lão kia có sao không.

Tuy nhiên khi vừa đỡ bà lão, thì bà ta đã bật dậy, la lên rằng là do bạn mình đụng trúng bà ta để bà té ngã rồi trong con hẻm tối gần đó lập tức có một nhóm thanh niên, cả nam lẫn nữ nhào ra đòi phải bồi thường. Bạn ấy là con gái, lại một mình giữa đêm tối, không biết cầu cứu ai, đám người kia thì rất hung hỏ, nên đành vét hết tiền trong túi được hơn một triệu. Nhưng họ không chịu, nói là chưa đủ tiền thuốc men và ép bạn phải đưa thêm điện thoại thì mới để cho bạn đi.

Bạn mình sợ nên cũng nghe theo, bỏ lại điện thoại rồi lên xe chạy về nhà, thà của đi thay người. Đây là thủ đoạn lừa đảo mới, nhắm vào lòng thương của mọi người. Thế nên nếu bạn gặp phải cảnh này giữa đêm, hãy cẩn thận, suy nghĩ thật kỹ trước khi ra tay cứu giúp.

Hãy chia sẻ thông tin này để mọi người biết và đề phòng, không cho kẻ gian lộng hành.”

Nam đọc đi đọc lại mẩu tin, rồi nhìn đến những dòng bình luận bên dưới. Một số người tỏ ra hoài nghi tính xác thực của câu chuyện, nhưng phần đông đều cho rằng xã hội này không còn điều gì đáng tin. Lòng tốt cũng bị đem ra làm món mồi nhử của bọn cướp. Nam chuyển sang các trang báo khác để coi, thấy hầu như trang chủ báo nào cũng đều là bài viết về vụ lừa cướp kia với những cái tít rất giật gân, “Bà lão dân cảnh cướp của”, “Trả giá cho lòng tốt”, “Thủ đoạn cướp mới”... Nam tắt máy tính, để qua một bên rồi ngả người xuống nệm, nhìn ra ngoài kia. Nắng vẫn mãi đằng xa, dưới kia người ta vẫn cứ bước dài, chẳng biết người nào tốt người nào xấu. Mà tốt hay xấu thì sao nhỉ? Vẫn cứ phải hít thở bầu không khí đầy ắp bụi bặm của Sài Gòn.

Quán café vắng người, Tú im lặng ngồi lệt thỏm giữa ghế sofa rộng, kín đáo quan sát vài người khách khác đang nhàn tản như mình. Không phải giờ tan tầm, không phải giờ ăn trưa, cũng không phải buổi tối, nhu cầu café lúc này là thấp nhất, nên hiển nhiên quán không đông. Vì thế, những kẻ ngồi ở quán giờ này chỉ có hai loại, một là vô công rồi nghề, hai là giàu đến mức chẳng cần làm cũng có tiền ăn. Tú thầm nghĩ rồi tự cười, may mà bản thân chẳng nằm ở đâu trong hai thứ đó, Tú có việc làm, nhưng công việc không bó buộc thời gian nên có thể chủ động hẹn gái ra café ngồi nói dóc cho qua ngày đoạn tháng.

Ở Sài Gòn, ngồi café là thói quen của rất nhiều người. Bạn bè họp mặt, ra café. Tình nhân gặp nhau, ra café. Bàn công chuyện, ra café. Cần không gian làm việc, ra café. Chẳng biết làm gì, cũng ra café. Hay trước một cuộc chia tay nào đó, người ta lại hẹn nhau, “Bữa nào rảnh đi café ha”, dù có lúc đây chỉ là lời đầu môi chót lưỡi mời theo thông lệ, cái “bữa nào” đồng nghĩa với “không bao giờ”.

Quán café ở Sài Gòn cũng nhiều vô thiên lủng, từ thượng vàng hạ cám đều có đủ để phục vụ cho nhu cầu của người ta. Từ quán café lề đường, ghế nhựa giá tám ngàn một ly, đến quán café sang chảnh ngay trung tâm thành phố, ghế nệm giá tám chục ngàn một ly. Từ quán café trang trí sơ sài, chủ yếu mở ra để có chỗ cho đám sinh viên nghèo ngồi chờ tới giờ học cho đến quán trang trí theo từng chủ đề nhất định, phục vụ cho thượng khách có gout riêng.

Người ta dắt nhau ra café cũng đủ mọi lý do. Có khi để bắt đầu dụ dỗ nhau vào mấy chuyện tình cảm lãng mạn, hồng huệ sến súa. Có khi để nói lời chia tay, tạt nhau ly trà đá trả thù cho cái sự đều cái gì mình vừa kịp nhận ra ở đối phương. Có khi để bàn công việc, ký mấy cái hợp đồng trăm triệu, chục tỷ. Và cũng có khi là chẳng để làm gì, chỉ đơn giản muốn lắng lòng một chút, nhìn đời hồi hã ngoài kia để thấy mình đang được sống chậm, nhắm đời như vị đắng café đen không đường.

Quán café hôm nay Tú ngồi được thiết kế theo phong cách cổ điển, một chút kiến trúc Pháp của thập niên 70 thế kỷ trước, đặt trên tầng cao của một chung cư cũ, không thang máy. Ô cửa sổ lớn nhìn xuống đường đông người qua lại. Nghe nói chủ quán là Việt kiều, tự thiết kế căn hộ cũ của mình thành quán, muốn lưu lại chút dấu ấn thời gian, kinh doanh cũng chỉ là phụ, chủ yếu thỏa

cái thú được mời người ta vào không gian hoài niệm do chính mình tạo ra.

Cửa quán bật mở, người vừa vào nhìn quanh một lượt, chú ý đến góc có Tú đang ngồi lọt thỏm giữa sofa lười nhác, bèn tiến tới gần.

- Chào Tú, tôi nghĩ mình đến sớm, hóa ra có người lại còn sớm hơn tôi.

Tú ngẩng đầu nhìn, đứng dậy đưa tay bắt theo thói quen, chợt thấy mình thật ngây ngô vì đây chẳng phải một buổi café cho công việc gì.

- Chào Mễ, chẳng qua do tôi có thói quen hay đến quán sớm, ngồi viết lung tung một chút trước khi bắt đầu cuộc hẹn.

Mễ mỉm cười, lần mở menu, gọi cho mình ly café đen rồi ngả người ra sau ghế, thoải mái nhìn Tú.

- Ở đây nước ép trái cây rất ngon, sao Mễ lại chọn café?

- Ở một quán xa lạ tôi thường hay gọi café, vì bảo đảm rằng đó là món họ sẽ làm tốt nhất, sau trà đá.

- Ủ nhĩ, chỉ là tôi thấy phụ nữ không nhiều người thích café đen.

- Tôi thì lại không phải loại phụ nữ Tú có thể thường thấy đâu.

Mễ nói xong mỉm cười, thấy Tú khựng lại, mặt sừng sững, mới nhớ ra là mình lại đang bị ám ảnh nghề nghiệp quá mức.

- Xin lỗi Tú, tại do thói quen nghề nghiệp nên...

- Không có gì đâu Mễ, tôi hơi ngạc nhiên vì lần đầu gặp một người đàn bà cá tính như Mễ.

- Tú chắc hẳn đã gặp rất nhiều đàn bà nhĩ?

- Đủ để nhớ vài người ấn tượng và không đủ để nhớ tất cả.

- Hèn chi Tú viết sách lại “đàn bà” đến vậy.

Mễ là độc giả của Tú. Một người bạn tặng Mễ cuốn truyện ngắn Tú viết về đàn bà cùng lời nhắn, “Đọc đi, cuốn này viết về đàn bà ám ảnh lắm.” Mễ cầm sách về cũng để đó, bận công việc nên không có thời gian coi qua. Mãi gần đây, có đêm mất ngủ nên Mễ giở ra đọc vài trang, rồi bị cuốn vào mạch truyện đến mức thức cả đêm để đọc cho xong. Lật phần giới thiệu, Mễ càng ngạc nhiên vì không thể tin rằng một gã trai hai mươi sáu lại có thể viết về đàn bà chuẩn xác và sâu sắc đến vậy. Chính vì thế, Mễ bắt đầu tò mò và tìm để gặp cho bằng được người viết nên cuốn sách đó.

- Tú viết về đàn bà như thể chính bản thân mình là đàn bà, tôi thật sự ngạc nhiên và khâm phục.

- Cảm ơn Mễ, do tôi mê đàn bà nên tìm hiểu nhiều.

- Tú mê nhất điều gì ở đàn bà, đừng nói với tôi là thứ giữa hai chân nhé. - Mễ nói, miệng nhếch nụ cười.

- Cái thứ ấy, đàn ông thẳng nào cũng mê. Tôi cũng mê do tôi là đàn ông, nhưng còn nhất thì không. Tôi mê nhất là sự bí ẩn trong suy nghĩ của đàn bà. Như Mễ đây, ngồi đối diện tôi, nói chuyện như vậy, nhưng tôi tin chắc rằng Mễ đang có rất nhiều suy nghĩ về tôi.

- Ai mà chẳng có suy nghĩ ẩn sâu.

- Nhưng đàn bà khác, sâu hơn nhiều, và đàn ông có khi mất cả một đời cũng không thể nào hiểu nổi.

- Đúng là nhà văn, nói chuyện rất khéo.

- Viết được một hai cuốn sách như tôi, nhận là nhà văn cho thiên hạ chửi, tôi cũng chỉ là thẳng buôn chữ kiếm cơm thôi Mễ. Còn Mễ, khi chat với nhau, Mễ nói rằng Mễ làm công việc là “tìm hiểu và phân tích suy nghĩ của người khác”, thật vậy chứ?

- Ừm, tôi là chuyên viên tư vấn tâm lý.

- Với kinh nghiệm của mình, Mễ nhìn xem tâm lý tôi có bình thường không?

Mễ neho neho mắt, lấy ly café, hớp một ngụm, thấy vị đắng lạnh trôi từ đầu lưỡi xuống cuống họng, rồi chảy cả vào người.

- Tất cả chúng ta, dù ít hay nhiều, thì ai cũng có vấn đề về thần kinh, nếu không, người đó đã là thánh rồi, Tú ạ.

Ân nhìn tấm thiệp trên tay, nhìn lại bộ quần áo lộng lẫy đang mặc, hít một hơi dài rồi mở cửa phòng tiệc bước vào. Tiếng nhạc nền nã vang lên, từng nhóm người đang túm tụm cùng nhau nói chuyện, vài người dừng việc, nhìn ra cửa nơi Ân vừa bước vào, càng khiến cô bối rối, cúi gằm mặt và lủi đi thật nhanh. Khi đã yên vị trong một góc kín đáo của phòng, liếc nhìn xung quanh hình như đã không còn ai quan tâm đến sự xuất hiện của mình, Ân mới thở hắt ra, tay vẫn còn đang lẩy bẩy run và ướt đầm mồ hôi.

Khi nhận được thiệp mời đến buổi tiệc sinh nhật này, Ân đã từ chối ngay lập tức, nhưng do ba mẹ Ân đang có công việc, nên Ân chẳng còn lý do gì để từ chối. Chưa kể, lời nhắn của mẹ Ân còn nặng ký hơn, “Tiệc này toàn ông này, bà nọ, biết đâu con kiếm được một thằng rể cho mẹ.” Ân ừ hừ trong điện thoại rồi cũng ráng đi cho vừa ý hai người. Nhưng đến đây rồi mới thấy bản thân chẳng thể nào thoải mái được.

Ân sợ đám đông. Sợ những ánh mắt xa lạ chằm chằm hướng về mình. Sợ phải đứng nói chuyện trước một nhóm người. Sợ luôn cả việc bắt chuyện làm quen với những người chưa từng gặp lần nào trong đời. Mấy năm trước, nỗi sợ này chưa lớn như bây giờ, chỉ là những lo lắng thường thấy của một cô gái mới lớn. Ân cũng không mấy may suy nghĩ nhiều về nó, cứ thầm cho là do tính mình nhút nhát, hay mắc cỡ nên vậy. Nhưng càng ngày nỗi sợ càng lớn hơn trong Ân, nhất là khi đi làm, hiểu được đằng sau nụ cười của những người đồng nghiệp là những cái bấu môi, gièm pha đầy ác ý. Gần đây Ân chỉ cảm thấy an toàn khi được ở một mình trong căn phòng hẹp, những con người xung quanh chỉ là những bức hình vô hồn, và ai ai cũng đang chỉ thể hiện đúng một nét biểu cảm trên gương mặt, không biến chuyển.

Ân thích chụp hình cũng vì vậy, nó cho Ân thứ cảm giác an toàn quá gở khi hiểu rằng hình ảnh mình bắt được là thứ cảm xúc không thay đổi dù cho chủ thể của bức ảnh có ra sao đi nữa. Từ ngày bắt đầu chia sẻ những hình ảnh chụp được lên mạng xã hội, Ân nhận được sự quan tâm và đâm ra thích thú điều đó. Sự quan tâm đến từ những người không phải thân thích. Họ có thể chẳng biết Ân là ai, chẳng quan tâm Ân là người như thế nào, nhưng khi hình Ân chụp được họ thích, bình luận, chia sẻ, có nghĩa là không ít thì nhiều họ vẫn đang quan tâm. Ân bị nghiện sự quan tâm ảo trên mạng xã hội từ lúc đó.

Cứ cách vài phút, Ân lại mở điện thoại lên coi có ai bình luận gì về ảnh không. Nếu phải chạy xe ngoài đường hay trong trường hợp nào đó không kiểm tra được, Ân cảm thấy bứt rứt, khó chịu và không thể tập trung vào việc mình đang làm. Như bây giờ đây, khi mọi người xung quanh đang ăn uống, nói chuyện cùng nhau trong bữa tiệc buffet hào nhoáng, thì Ân đứng ở góc khuất trong phòng, loay hoay xếp ly rượu theo một thứ tự đẹp mắt rồi lấy điện thoại ra chụp vài tấm hình, dùng thêm mấy phần mềm chỉnh màu cho nó huyền bí lung linh, post lên mạng xã hội cùng đoạn trích của một bài hát, “rượu rót chưa uống, mà hồn đã say khướt”⁴ rồi đứng nhìn vào màn hình điện thoại mỉm cười hài lòng khi thấy người ta bắt đầu thích và bình luận về tấm hình vừa post.

Từ khi dùng mạng xã hội, điện thoại là thứ không thể thiếu của Ân ở bất kỳ nơi đâu. Đến một nơi toàn những người xa lạ, Ân lập tức lôi điện thoại ra, hí hoáy với nó, lướt lên lướt xuống coi tin tức mới của bạn bè, có khi mới coi qua rồi lại coi lại lần nữa. Thỉnh thoảng Ân ngước lên để coi có ai đang nhìn mình không, nếu có, liền cúi xuống và lo nhẩn nhẩn, không cho bất cứ ai có cơ hội chạm vào bức tường mình dựng lên. Mà chắc cũng có nhiều người như Ân, họ thích giả vờ cầm điện thoại, bận rộn làm việc để không ai chú ý đến mình giữa đám đông. Thật ra lúc đó, người ta đang cô đơn lắm.

Mãi mê chú ý, Ân không biết sau lưng có người đến gần.

- Chị dùng bánh nha chị!

Cô bé phục vụ bưng khay bánh ngọt đến sau lưng Ân, vồn vã hỏi. Ân giật mình, lúng túng quay lại, muốn nói cảm ơn nhưng giọng cứ lí nhí trong cuống họng không thoát ra ngoài được, tay chân tự động đổ mồ hôi ướt nhẹp, trong đầu lại dồn dập bao nhiêu suy nghĩ, “Lấy ăn rồi mọi người sẽ nhìn mình thì sao...” Ân đưa tay tính cầm cái bánh, rồi lại lăm lét nhìn xung quanh. Nỗi bất an trong lòng không biết từ đâu xuất hiện mà ngày càng lớn hơn, cuối cùng Ân quyết định rút tay lại, lẩm bẩm hai tiếng “Cảm ơn” rồi cúi đầu đi thẳng ra đằng cửa, trước khi đưa tay mở cửa vẫn còn thấy phía sau bóng rập bởi ánh mắt mọi người đang chăm chăm quét dọc sống lưng.

Ân đi thẳng xuống đất, ngoắc một chiếc taxi đang đậu gần đó rồi nói địa chỉ phòng trọ. Khi đã an toàn trong bốn miếng thép của cỗ xe đang di chuyển, lúc này Ân mới có thể thở hắt ra một hơi dài, tâm trạng dần ổn định nhìn phố sáng đèn ngoài kia. Những câu nói của Phan mấy hôm trước lại hiện về, rõ mồn một:

“Anh nghĩ em cần đi gặp bác sĩ tâm lý, trường hợp của em là rối loạn tâm lý giao tiếp, mặc dù không ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe, nhưng về mặt xã hội và giao tiếp sẽ ảnh hưởng rất nhiều. Nếu cần, anh sẽ giới thiệu cho một người bạn chuyên về lĩnh vực này.”

Có lẽ, đã đến lúc Ân cần xin Phan số liên lạc.

Khoảng vài năm trở lại đây, Sài Gòn bỗng trở thành thiên đường dành cho người đồng tính.

Với đặc tính là một thành phố trẻ, người Sài Gòn đón nhận những tư tưởng, kiến thức mới mẻ dễ dàng hơn những vùng đất khác khá nhiều. Chưa kể với sự phát triển vượt bậc của công nghệ thông tin, người Sài Gòn nhanh nhạy đã có thể hiểu hơn những thứ mà trước đây họ còn lơ mờ, chưa nắm rõ. Đồng tính là một trong những thứ đó.

Vài người nhìn thời cuộc, nhận định rằng “Người đồng tính bây giờ hình như nhiều hơn trước”, câu này không sai, nhưng nếu nói chính xác hơn phải là “Bây giờ có nhiều người sống thật hơn trước”. Thực chất ở thời đại hay giai đoạn nào cũng có người đồng tính, chẳng qua là trước đây, khi chưa có đầy đủ kiến thức để người ta hiểu và chấp nhận chuyện đa dạng về xu hướng tính dục, thì chưa có nhiều người dám công khai việc thích người đồng giới. Đến nay, mọi thứ đã cởi mở hơn, dĩ nhiên người ta cũng sống thoải mái hơn với xu hướng tính dục mình được ban tặng.

Thêm vào đó, người đồng tính thường có khuynh hướng thích sự ồn ào, náo nhiệt, cũng như thích sự sôi động trẻ trung hơn không khí trầm lắng, mà những thứ này, lại là đặc trưng của Sài Gòn. Thế nên, ngày càng có nhiều người đồng tính chọn Sài Gòn làm nơi học tập, sinh sống và lập nghiệp. Nói Sài Gòn là thiên đường cho người đồng tính cũng không ngoa.

Đi đôi với việc có nhiều người đồng tính ở Sài Gòn là chuyện có nhiều dịch vụ được mở ra dành riêng cho người đồng tính. Từ quần áo, thời trang, đến quán café, bar, club, vũ trường, vài nơi tiệc tùng thâu đêm, vài mỹ viện hay sauna, massage dành riêng cho dân trong giới. Mặc dù không chính thức dán bảng “for gay only” nhưng nhìn vào cách bài trí, cũng như lời giới thiệu truyền miệng từ những người am hiểu, người đồng tính tự động hiểu và tìm đến đúng những nơi dành riêng cho mình.

Tiệm xông hơi, massage hôm nay Nam đi cũng là được rủ tai nhau để tìm đến, chứ từ ngoài biển hiệu đến bên trong không có bất cứ dòng chữ nào ghi rõ dành riêng cho nam giới. Nam có một anh bạn Việt kiều, quen qua mạng xã hội, anh em cũng hay nói chuyện qua lại cùng nhau, đợt này về nước, ông anh cao hứng, sẵn mệt mỏi trong người nên đi tìm chỗ thư giãn. Đi một mình lạ nước lạ cái thì ông anh mắc cỡ, bèn kéo Nam theo.

Tòa nhà ba lầu có biển hiệu đặt theo tên của thần tình yêu, “Eros”, chắc chủ tiệm hi vọng rằng ai vào nơi đây cũng tìm được ái tình cho riêng mình. Nam và ông anh vừa xuống taxi đã được bảo vệ tiếp đón nồng nhiệt, mời vào trong rồi có tay quản lý ra hướng dẫn hai người chỗ cất giỏ xách, thay đồ ở đâu, thậm chí Nam thấy tay quản lý sẽ sẵn sàng giúp hai người thay quần áo nếu cần.

Nam cởi bỏ quần dài, quần cái khăn trắng ngang thân mình rồi ra phòng chờ, thấy ông anh đã ngồi đợi sẵn. Tay quản lý đơn giản đến bên cạnh, đưa một cuốn album ảnh cho cả hai người, giọng mai má, cao cao:

- Hai anh hình như mới đến chỗ tụi em lần đầu phải không, chọn giùm em nhân viên massage trong đây nha, toàn là trẻ đẹp, cao to.

Kết thúc câu nói là cái nháy mắt ướt rượt của tay quản lý. Nam và ông anh lật album ảnh ra coi, thấy mỗi trang là một tấm hình chân dung khoe cơ bắp của một gã trai nào đó cùng vài dòng thông tin ngắn gọn, đại loại như, “Minh Quang, 1m79, 68kg, 16cm”. Nam nhìn qua loa mấy tấm

ảnh, thấy chán, vì tấm nào cũng lộ ra đã chỉnh sửa quá nhiều, gương mặt ai cũng hoàn hảo không tì vết, nhưng lại giả tạo đến khó chịu. Nam chợt dừng lại ở một tấm ảnh ghi tên Hoàng Thụy, và không có bất cứ thông tin nào khác. Nam chỉ tay vào ảnh, ngược mắt hỏi quản lý:

- Bạn này...

- À, Thụy! Bạn này thì khỏi chê, nhưng mà... hơi khó khăn một chút.

- Khó như thế nào?

- Bạn ấy không làm... dịch vụ khác.

Nhìn vẻ ấp úng của tay quản lý, Nam hiểu ngay hắn đang muốn ám chỉ điều gì, vội gật đầu:

- Không sao, tôi cũng không nhu cầu những dịch vụ khác.

- Ok, ok, thế thì tốt quá. Còn anh chọn được ai chưa?

Ông anh Việt kiều chỉ vào một tấm hình mà Nam chỉ kịp nhìn thấy con số cuối cùng là “18cm”. Hai anh em ngồi nói chuyện thêm chừng vài phút, tay quản lý từ trên lầu đi xuống, mời hai người lên trên để được massage, thư giãn. Cầu thang hẹp chỉ đủ chỗ cho hai người đi nép vào nhau, Nam nghe mùi sả chanh đặc trưng của các phòng xông hơi xộc vào khứu giác. Đến tầng một, ông anh được tay quản lý mời vào một căn phòng nhỏ, trước khi vào có dặn nhau ai xong việc trước thì chờ bên dưới nhà, còn Nam đi lên thêm một tầng lầu nữa. Trước cửa phòng nhỏ đã có một cậu thanh niên đứng chờ, dáng người cân đối, rắn chắc nhưng không quá vai u thịt bắp. Trong ánh đèn mờ, Nam vẫn nhận ra cậu thanh niên có nụ cười rất tươi gắn chặt trên gương mặt sáng sủa.

Nam vào phòng, nghe theo lời Thụy nằm sấp trên tấm nệm nhỏ đặt giữa phòng, cảm thấy bàn tay Thụy bắt đầu lướt trên lưng mình. Chợt nhớ đến lời tay quản lý lúc nãy, Nam nói luôn:

- Thụy chỉ cần massage cho tôi thôi, tôi không có yêu cầu bất cứ dịch vụ nào khác, Thụy không cần ngại.

Đôi tay Thụy dừng lại khoảng một giây trên lưng Nam, rồi lại tiếp tục công việc.

- Em biết rồi. Nhìn anh lạ lắm, sao lại biết tên em là Thụy?

- Tôi có coi hình Thụy ở dưới mà. Thụy năm nay bao nhiêu tuổi?

- Em hai hai.

- Hai hai... tuổi này con người ta hay hoang mang lắm, bắt đầu phải vào đời kiếm sống sau mấy năm dài cõm cha áo mẹ, vậy mà Thụy đã đi làm được hơn năm nay, phục thật.

- Cũng vì kiếm sống thôi anh... mà nghe giọng anh, hình như anh là dân Sài Gòn chính gốc?

- Ủ, sinh ra ở đây, lớn ở đây, còn chưa biết chết ở đâu. Em chắc không phải người Sài Gòn?

- Em ở miền Tây lên. Dưới quê làm không đủ ăn, nghe nói Sài Gòn kiếm tiền dễ nên mới lên đây tìm đường sống.

Thụy ấn mạnh vào thắt lưng Nam, phần ngay xương cụt, làm Nam oằn người, khe cát tiếng rên.

- Em xin lỗi, đau hả anh? - Thụy sốt sắng hỏi.

- Không, không chuẩn bị tâm lý trước nên giật mình thôi, khu vực đó của anh hơi nhạy cảm. Em vô Sài Gòn rồi thấy có đúng là dễ kiếm tiền như người ta nói không?

Thụy chợt dừng tay, những cảm xúc mệt mỏi từ những ngày đầu tiên đặt chân đến Sài Gòn không hiểu sao lại hiển hiện mồn một trong lòng như người ta tua lại cuốn phim chiếu chậm. Đây không phải lần đầu có người hỏi Thụy về cuộc mưu sinh giữa đất khách, nhưng lại là lần đầu tiên có người cho Thụy được cảm giác tin tưởng để nói chuyện lòng mình.

- Nói thật với anh, tiền em kiếm không nhiều bằng mấy đứa làm chung, nên cũng chỉ ở mức đủ sống, dư chút đỉnh gửi về quê.

- Cực vậy sao không kiếm nơi nào khác để đi?

- Em cũng không biết, hình như đất Sài Gòn này nó có sức hút người ta vô rồi giam ở đó, không cho đi, vùng vẫy cỡ nào cũng chỉ muốn ở đây, lây lất cũng được, miễn sao còn được ở Sài Gòn.

Nam nghe đến đây, bỗng đứng quay người lại, trong ánh đèn vàng ao ảo của phòng massage, đường nét gương mặt Thụy ẩn hiện, lấp lóa. Nam như kẻ mộng du, vô thức đưa tay khe chạm vào mặt Thụy, giọng hỏi như vọng về tận đâu tận đâu:

- Quân... là Quân phải không?

Có một quán café giữa Sài Gòn tên “Thức”, đặc điểm của quán này là khách vào đây không được quyền ngủ. Quán không bao giờ đóng cửa, dù là thâu đêm hay suốt sáng. Người vào uống cũng đông, đặc biệt là những kẻ trốn giấc ngủ đêm chán nản, muốn làm cho tâm trí bận rộn bằng thứ café đắng như vị đời. Có đêm cao hứng, chủ quán ôm ghita, hát Trịnh nghêu ngao, “Mệt quá chân ta này, tìm đến chiếc ghế nghỉ ngơi, mệt quá thân ta này, nằm xuống với đất muôn đời...”

Đêm nay Nam ngồi cùng Thụy tại “Thức”, tách café đen còn nghi ngút khói, Nam nhìn xa xăm về hướng đèn xe lập lờ, chuyện cũ cứ như dòng nước chảy về tràn cảm xúc. Ngày trước, Quân cũng đã từng nói với Nam như vậy, “lây lất cũng được, miễn sao còn được ở Sài Gòn”.

Sài Gòn như có thứ ma lực giữ người ta ở lại. Bạn bè Nam, cũng như Quân, từ nơi khác đến đây, học rồi làm việc tại đây, và không muốn rời bỏ dù gặp phải rất nhiều khó khăn. Sài Gòn gắn với họ bằng sự bận rộn, bằng những đêm không ngủ, bằng khói bụi, bằng nhộn nhịp, mà có khi bằng cả một nửa con tim đã lỡ trao lại cho người chốn này.

- Quân là ai vậy anh? - Thụy hỏi, giọng ngập ngừng như sợ chạm vào nỗi đau trong Nam.

- Quân đã từng là một con người, giờ thì chỉ còn là ký ức. - Nam trả lời mà không quay nhìn Thụy nữa. Có lẽ Nam sợ nhìn lại sẽ thấy Quân trong Thụy.

Lần massage ban nãy của Nam và Thụy dừng lại khi Nam chạm tay vào mặt Thụy gọi tên Quân, không hiểu sao, trong chừng vài giây, Thụy thấy nỗi đau từ người Nam như đang truyền sang

mình, từng giọt một, cô đặc, quánh quệ. Thụy cũng đưa tay nhẹ nắm tay Nam. Để anh bạn Việt Kiều về trước, Nam mời Thụy ly café đêm giữa Sài Gòn không ngủ.

- Quân là một người bạn, một người anh của Nam, người chỉ cho Nam hiểu rằng tốt và xấu chỉ cách nhau đúng một sợi tơ mong manh.

- Em giống Quân lắm sao?

- Gương mặt em thì không giống lắm, nhưng cách em nói chuyện lại rất giống Quân. Quân cũng như em, là người vùng khác chọn đất Sài Gòn lập nghiệp.

- Giờ Quân sao rồi anh?

- Anh nói rồi, Quân đã là một kỷ ức...

Nam mỉm cười, nâng ly café, hít một hơi cho hết làn khói còn phảng phất sót lại, câu chuyện của đêm cứ vậy mà vời vợi trôi xa.

Phan mở cửa nhà, cứ nghĩ rằng sẽ lại thấy Nam ngồi ở sofa coi tivi, Phan sẽ đi tới đằng sau, ôm ghì lấy Nam, nghe câu cần nhân, “Phan đi tắm đi, hơi quá!” cùng cái nhăn trán, chun mũi quen thuộc. Nhưng hôm nay căn phòng trống trải và lặng im đến rợn người, như những ngày chưa có Nam đến sống tại đây.

Bình thường Nam không ra ngoài lúc trễ như vậy, không biết có chuyện gì không. Phan lấy điện thoại tính gọi điện hỏi thăm thì thấy có tin nhắn của Nam, chắc này giờ chạy xe nên Phan không để ý. “Em đi café với bạn một chút, đồ ăn trong tủ lạnh, hôm nay Phan làm nội trợ nha, yêu Phan”.

Phan phì cười, cởi đồ rồi bước vào phòng tắm, xả nước nóng đầy bồn rồi thả người vào, nhắm mắt tận hưởng cảm giác thư giãn sau một ngày làm việc mệt mỏi. Những hình ảnh của ngày đầu tiên gặp Nam như nước nóng, ve vuốt cả cơ thể đàn ông.

Ngày Phan gặp Nam, Nam như con thú hoang bị thương, điên loạn lao vào tìm tình dục để làm thuốc giảm đau. Phan nhớ hoài hình ảnh Nam ngồi lọt thỏm trong ghế sofa của quán bar, gương mặt đỏ ửng vì meth.ice5, mặc cho gã đàn ông bên cạnh ôm ấp, vuốt ve, cột nải. Nam cứ cười vô hồn, như thể trên đời chẳng còn gì có thể làm Nam buồn được. Phan bước tới, giật Nam dậy từ tay gã trai, nếu không có đám bảo vệ can ngăn thì hôm đó trong bar đã có đánh nhau.

Phan lấy phòng khách sạn, quăng Nam vào nhà tắm rồi bật nước nóng, xả thẳng vào mặt Nam. Nam vẫn cứ ngồi gục một chỗ, không buồn phản kháng, hay cũng chẳng còn đủ sức để phản kháng, chỉ thỉnh thoảng đưa tay vuốt cho nước đang bê bết trên mặt mình rơi xuống.

- Nam đã tỉnh chưa?

Phan gần từng tiếng một, giọng pha lẫn giữa đau thương và tức giận. Nam vẫn vô hồn nhìn Phan, meth.ice trong cơ thể vẫn chưa tan hết. Phan nhìn Nam thêm một lúc, rồi quay lưng, thở hắt một hơi rồi dậm bước ra khỏi phòng tắm. Có tiếng Nam lí nhí sau lưng:

- Đừng bỏ em.

Nam chồm người, đưa tay níu lấy chân Phan. Phan ngồi xuống, đỡ Nam dậy, nhưng Nam đã ôm lấy Phan, giọng thì thầm:

- Em đau lắm, làm tình với em đi.

Phan gật đầu, đưa tay vuốt nước đang xả xuống mặt, rồi môi lần tìm áp chặt vào môi Nam. Đó là lần đầu tiên Nam và Phan hoang dại bên nhau, và Phan còn nhớ, nụ hôn của Nam lúc đó, mặn đắng mùi đau.

Mãi mê thả người trong ký ức, Phan chợt thấy môi mình đang có lưỡi ai đó mềm mại lướt qua. Giật mình mở mắt, gương mặt Nam đang đặt kề sát mình. Nam nheo mắt, chọc ghẹo:

- Nằm ngủ mê mết, em vô nhà cũng không biết, có trộm vô cưỡng hiếp Phan rồi sao?

- Thì nằm im hưởng thụ chứ sao.

- Ủ, hay lắm, chắc Phan mở mắt ra nhìn thấy là em Phan thất vọng lắm phải không?

- Chà, hôm nay có người bày đặt ghen tuông nữa chứ.

- Khỏi luôn, ai thêm ghen cho mệt thân!

- Thôi ngoan, vào đây anh tắm cho Nam.

- Trời! Có vụ này nữa à?

- Ủ, cứ coi như tắm heo vậy mà!

- Hứ! - Nam nói rồi vung tay tạt nước vào mặt Phan, nhưng rồi cũng đứng dậy, cởi bỏ quần áo, nhẹ bước vào bồn tắm cùng người yêu.

Nam nằm trên cơ thể Phan, cảm nhận được làn nước và vòng tay Phan đang ôm lấy người mình.

- Hôm nay Nam đi với bạn vui không?

- Đi ăn rồi dẫn ông ấy đi massage cho biết thôi.

- Nam có massage không?

- Có.

- Có làm gì khác không?

- Cũng có luôn.

- Hay nhỉ?

- Đừng nghĩ ai cũng đen tối như mình nha Phan. Em massage xong thì mời cái bạn làm cho mình đi café một chút, nên mới về trễ như vậy.

- Sao lại có hứng thú mời người ta đi café, đẹp trai lắm à?

- Làm sao đẹp bằng người yêu của em. - Nam nói và đưa một tay ra sau,捏 má Phan. - Chỉ là, hoàn cảnh và cách nói chuyện của cậu ấy... rất giống Quân.

Phan im lặng, khẽ cựa cựa rồi nhích người lên cao hơn, rồi ôm Nam chặt hơn từ đằng sau, đặt vào cổ Nam một nụ hôn.

- Chuyện cũ rồi, đừng nhớ đến nữa Nam.

- Phan tin vào luân hồi, đầu thai không?

- Anh cũng không biết, trước giờ không suy nghĩ nhiều về mấy chuyện tâm linh.

- Giờ này chắc Quân cũng đã đầu thai vào một kiếp lai sinh khác rồi Phan nhỉ?

- Ủ, chắc là vậy, nên Nam cũng đừng để chuyện này đè nặng lòng mình nữa.

- Em biết rồi, cảm ơn Phan.

- Quên mất, tối mai Nam rảnh chứ?

- Em chỉ có làm người yêu của Phan, nên đâu có gì mà không rảnh.

- Tối mai anh có hẹn Mễ đi café, em đi cùng nhé.

- Dạ.

- Ngoan!

Phan vòng tay lật người Nam lại để hai người đối diện nhau, nước đang tràn bồn sóng sánh đổ ra ngoài, chênh vênh như mở cảm xúc hỗn độn trong lòng Phan lúc này.

Thụy lò mò mở cửa nhà, tránh gây tiếng động vì biết hôm nay mình về hơi trễ, sợ sẽ làm phiền đến bà giáo hay Ân. Căn nhà vẫn như mọi ngày, chìm trong ánh đèn đỏ hoang hoải của trang thờ thần tài, ông địa đặt ở chân cầu thang. Thụy cẩn thận khóa cửa, rón rén lên phòng, chưa kịp đặt bước chân nào lên cầu thang đã nghe có tiếng gọi giật ngược đằng sau:

- Hôm nay đi chơi về trễ dữ con?

Thụy giật mình quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, giờ mới nhận ra bà giáo ngồi lệt thồm giữa sofa, cả thân người như bị bóng tối nuốt chửng.

- Dạ, có đưa bạn mời café, xin lỗi vì con về hơi trễ.

- Ôi, lỗi phải gì, lúc muộn nhà cô đã nói trước là hai đứa giờ giấc tự do, không làm phiền gì cô đâu.

- Sao giờ này cô chưa đi ngủ, cũng khuya rồi.

- Người già ngủ làm chi nhiều, còn cả một giấc ngàn thu phía trước.

Bà giáo nói xong mỉm cười hiền, Thụy nhìn, thấy nhớ mẹ ở quê kinh khủng.

- Cô đừng nói vậy, cô còn trẻ, còn sức khỏe nhiều mà.

- Có ai mà không phải già rồi chết, chỉ là sớm hay muộn, quan trọng là chết làm sao cho thanh thản, với lại không để người còn sống cứ phải canh cánh trong lòng.

Thụy chợt nhớ đến hoàn cảnh bà giáo, chồng chết sớm, một thân nuôi con trai, rồi nghe bà kể con trai cũng không còn trên đời, hiu quạnh lại càng thêm quạnh hiu. Thụy chỉ thắc mắc là vì sao bà giáo vẫn để trống căn phòng trên lầu một, được hỏi thì lại nói là để cho con trai. Hôm nay, lấy hết can đảm, Thụy hỏi thăm thêm.

- Con trai cô... mất lâu chưa?

Bà giáo nhìn Thụy, mắt đục đen, ánh sáng đỏ hắt lên gương mặt những đường nét thời gian cằn cỗi. Bà nuốt nước miếng khan, giọng trầm đục:

- Nó còn sống... nhưng mà trong lòng cô thì coi như đã chết.

Rồi không để Thụy hỏi gì thêm, bà giáo đứng dậy, bước chậm về chân cầu thang.

- Con cũng lên ngủ sớm đi... - Trước khi đi khỏi, bà giáo vẫn còn gởi lại cho Thụy một câu. - Làm mẹ, mà không nhìn được con mình, cũng đau lắm con ạ.

Thụy nhìn theo dáng bà giáo gầy nhom, chẳng hiểu sao thấy giống Ân đến kỳ lạ, hình như, hai người đàn bà đều cuộn lòng trong cô đơn.

Sáng nay nắng tự dưng gắt gao, thay cho mấy ngày qua trời âm u, mây gợn đen như lòng người hỗn độn. Bài báo về bà cụ lửa đảo nằm giữa đường vẫn đang tiếp tục phát huy sức mạnh của mình. Người ta ra đường đã không còn quan tâm đến những người già cơ nhỡ vì chỉ quy chụp trong hai chữ, lửa gắt. Ân dừng xe ở một ngã tư, nhìn thấy có một cụ bà đang ngồi dưới nắng, tay chìa nón lá ra đằng trước, dưới chân là tấm bạt có mấy bịch tấm tre, tấm bông để trên. Bình thường, người ta dừng lại mua giúp hay cho tiền cũng nhiều, nay chẳng ai đoái hoài đến.

Ân thấy tội nghiệp bà cụ, bèn dừng xe, móc ra mười ngàn bỏ vào cái nón lá, nhận lại mấy cái cúi đầu cảm ơn, cùng ánh mắt dè bủ của đám chạy xe bên cạnh. Có người lầm bầm, “Đồ ngu”, rồi rồ ga chạy mất. Ân mặc kệ, lắc đầu ngán ngẩm rồi cũng chạy đi.

Con đường vắng người qua lại, xe Ân dừng trước căn nhà nhỏ, bên ngoài chỉ có một tấm bảng ghi dòng chữ: “Chuyên viên tư vấn tâm lý Trịnh Hoài Mễ”. Ân đang lóng ngóng không biết gọi xe ra sao, trong nhà đã có cô gái trẻ mở cửa bước ra.

- Chị để xe đó đi, em coi cho, không sao đâu. - Thương mỉm cười đón Ân.

Ân bước vào nhà, nhìn một lượt cách trang trí đơn sơ, ấm cúng như một gia đình nhỏ của văn phòng Mễ. Sự bất an, lo lắng khi gặp người lạ của Ân này giờ được giảm đi chút ít.

- Chị là Ân phải không, chị Mễ đang ở trong phòng đợi chị, hai người vào nói chuyện với nhau nhé.

Ân bối rối gật gật đầu, theo hướng tay Thương chỉ mở cánh cửa gỗ bước vào phòng trong. Mễ đang ngồi chờ trên chiếc sofa giữa phòng, trên bàn đang có tách trà nóng nghi ngút khói. Thấy Ân, Mễ mỉm cười, ngoắc tay:

- Vào đây Ân, đừng ngại.

Mễ đứng dậy, kéo Ân lại chiếc ghế cạnh mình, để Ân ngồi xuống xong nhẹ nhàng đẩy tách trà nóng về phía Ân.

- Uống trà nhé, phụ nữ uống nhiều trà thì tốt cho cơ thể, chống được lão hóa.

Ân cầm tách trà, lí nhí trong miệng mấy chữ không rõ, Mễ đoán là “cảm ơn”. Coi bộ tình trạng rối loạn giao tiếp xã hội của cô gái trẻ này cũng không nhẹ.

- À, để chị đổi hương xông trong phòng... ừm... khuyh diệp Ân nhé, có tác dụng định thần, làm cho con người ta bớt đi rất nhiều lo lắng.

Ân cũng không trả lời, chỉ gật gật đầu, nhìn Mễ đứng dậy đi đến bên góc phòng, bật đèn xông tinh dầu rồi nhỏ vài giọt khuyh diệp vào. Chẳng bao lâu, cả căn phòng đã bắt đầu phảng phất mùi dễ chịu.

- Em và Phan quen nhau thế nào?

- Em... em làm cùng công ty. Em là kế toán.

- Vậy à, chị với Phan quen nhau lúc còn đi học bên Mỹ. Tính ra mình cũng có người quen chung Ân nhỉ. Phan giỏi dữ lắm, chẳng bù cho chị, không biết cách kiếm tiền được như Phan.

- Nhưng chị giỏi về thứ khác, về tâm lý.

- Ai cũng có thế mạnh, thế yếu, còn Ân, em thấy mình giỏi nhất điều gì?

Ân bối rối, hai bàn tay nắm chặt hơn ban nãy, lòng tay đã bắt đầu rịn mồ hôi. Mẽ thoáng nhìn những biểu hiện đó của Ân.

- Em... em không có gì giỏi hết... em tẻ lắm.

- Thật không? Chị là người theo dõi của em trên mạng xã hội đó. Chị thích mấy tấm hình em chụp và cách em suy nghĩ cho mỗi tấm hình đó.

- Chị có biết em trên mạng xã hội à?

Mẽ gật đầu, nhận ra đôi tay Ân đã thả lỏng, hơi thở cũng không còn gấp gáp như ban nãy. Những nguyên tắc trong trò chuyện luôn được Mẽ áp dụng vào các ca tư vấn của mình. Muốn có được lòng tin cũng như sự thoải mái của một người khi nói chuyện cùng họ, chúng ta nên đặt bản thân vào hai vị thế. Một là có cùng bạn bè, quen biết họ, hai là cùng sở thích, hoặc quan tâm đến thứ họ quan tâm.

- Biết chứ, những tấm ảnh em chụp được rất nhiều người thích mà. Cảm hứng từ đâu em chụp được những tấm ảnh đơn giản nhưng lại có chiều sâu như vậy?

- Em cũng không biết, em chỉ thấy khung hình đó đẹp thì lấy điện thoại ra chụp và chỉnh màu lại thôi.

- Vậy là em có năng khiếu về nhiếp ảnh. Như chị đây, muốn chụp một tấm hình ra hồn cũng không xong. - Mẽ mỉm cười khi thấy Ân bẽn lẽn vì được khen. - Em có mê chụp hình không Ân?

- Dạ... có.

- Khi còn nhỏ, em có bao giờ nghĩ rằng mình lớn lên sẽ trở thành một nhiếp ảnh gia không?

- Em... em chưa từng nghĩ vậy. Còn nhỏ, em muốn lớn lên làm cô giáo.

- Chị em mình có thêm điểm chung rồi, lúc nhỏ chị cũng muốn làm cô giáo.

Ân hấp háy mắt, gương mặt giãn ra, sự căng thẳng còn sót lại cũng biến mất dần. Khi bước đầu có được sự tin tưởng của đối phương, chúng ta càng nên đưa ra những điểm tương đồng giữa hai người để sự tin tưởng được gia cố nhiều hơn.

- Em thích làm cô giáo lắm, nghĩ tới cảnh được mặc áo dài, đứng trên bục giảng là lại thấy mê ly.

- Chị thì hồi đó do thấy làm cô giáo oai lắm, tha hồ la đám học trò nên mới muốn lớn lên làm nghề đó... cũng may mà chị không làm cô giáo, không thì tội nghiệp đám học sinh, Ân ha. - Mẽ nói xong bật cười, Ân cũng cười theo.

Nhận ra câu chuyện đã dễ dàng hơn giữa hai người, Mẽ bắt đầu hướng vào vấn đề chính:

- À mà nếu Ân thích chụp ảnh thì phải thích đi đây đi đó, nhìn ngắm mọi vật, gặp nhiều người khác nhau phải không?

Nghe đến việc gặp nhiều người, hơi thở Ân bỗng ngưng trở nên nặng nề hơn đôi chút:

- Em... chỉ thích ngắm cảnh, và chụp hình thôi, còn gặp người lạ, em thấy... khó chịu và hồi hộp lắm.

- Em khó chịu thế nào? Có thể kể chị nghe một chút không?

- Em cũng không biết phải diễn tả ra sao, cứ hồi hộp, tay chân lóng ngóng, tim đập mạnh... khó chịu lắm.

- Người ta làm gì để em sợ sao Ân?

- Không có... mọi người đâu làm gì em. Nhưng mà... em sợ ánh mắt họ nhìn mình, như họ đang sẫm soi em, đang tìm những lỗi lầm nhỏ nhất của em để chỉ trích. Em... sợ vậy lắm. Cứ như vậy, em không dám gặp ai và không tập trung làm được gì cả...

Tay Ân run mạnh hơn ban nãy, hơi thở gấp gáp, mắt ngân ngấn nước. Mẽ nhận ra Ân vẫn chưa đủ sẵn sàng cho câu chuyện này, bèn tiến tới gần, đưa tay vòng ôm ngang vai Ân, vỗ về.

- Không sao đâu Ân. Như chị đây, cũng mới biết Ân và chị thấy Ân rất tuyệt vời, không sao đâu Ân.

Vai Ân trong tay Mẽ bỗng run rẩy, hơi thở cũng đã nhẹ nhàng hơn.

Căn bệnh Ân đang mắc phải không phải lần đầu tiên Mẽ gặp. Đó là rối loạn tâm lý giao tiếp hay còn gọi cái tên khác là “ám ảnh xã hội”. Vài năm gần đây, khi mạng xã hội và cuộc sống ảo lên ngôi, cách thức liên lạc của con người từ trực tiếp cũng dần thành gián tiếp thông qua các công cụ điện tử. Chính vì vậy, nhiều người bắt đầu gặp vấn đề khi bị buộc phải giao tiếp trực tiếp.

Ám ảnh xã hội⁶ được xếp trong nhóm rối loạn lo âu quá mức, đặc điểm chính là sợ hãi trong các tình huống xã hội thông thường. Những biểu hiện về mặt sinh lý cơ thể có thể nhận ra là tim đập nhanh, đổ mồ hôi tay chân, khó chịu ở dạ dày, buồn nôn, đỏ mặt. Những đặc điểm này sẽ xuất hiện khi người bệnh cảm thấy khó chịu vì có người khác nhìn mình, phê bình hoặc những hành vi họ làm khiến bản thân rơi vào tình huống khó xử. Những biểu hiện này về lâu dài gây ra tác hại rất lớn cho người bệnh trong công việc cũng như các hoạt động xã hội khác. Đặc biệt, căn bệnh này thường xuất hiện ở nữ giới nhiều hơn nam, và vì nó xuất hiện khi xã hội phát triển, nên còn được gọi là “căn bệnh của thời đại mới”.

Ngay bữa mà Phan gọi Mẽ, hỏi thăm để giới thiệu Ân đến khám, Mẽ nghe sơ qua các triệu chứng đã lơ mơ đoán ra Ân mắc chứng ám ảnh xã hội, hôm nay gặp và nói chuyện chỉ để khẳng định lại. Phần còn lại, chỉ là giúp Ân thay đổi cách suy nghĩ, nhìn nhận vấn đề theo một hướng tích cực hơn để không quá bị lụy, cũng như cho Ân vài loại thuốc trong nhóm chống trầm cảm, chờ một thời gian xem mọi thứ có tiến triển tốt hơn không rồi sẽ tính tiếp.

Tâm lý con người, luôn luôn là thứ phức tạp và khó nắm bắt nhất.

Nam ngồi thu người trong góc phòng ngủ, cánh cửa kính vẫn đang mở ra để thấy Sài Gòn bên dưới chuyển động. Nam với tay lấy cái bình thủy tinh, nhìn làn khói mờ đục bên trong bằng ánh mắt vô hồn, rồi kê mũi, hít một hơi dài. Khói lan vào cơ thể, phủ kín giác quan, làm mọi thứ trước mắt Nam mờ ảo. Từ khi về sống cùng Phan, Nam đã hạn chế dùng meth.ice đến tối đa. Phan không cấm Nam vì biết cơn nghiện nào cũng phải cần thời gian để cắt bỏ chứ không thể trong tích tắc là làm được. Nhưng Nam biết Phan không thích, nên chỉ những lúc ở nhà một mình mới dám đem ra dùng.

Những ánh đèn đường bắt đầu chao nghiêng, loạng choạng. Nam lấy chai rượu vang, bật nút rồi đưa lên miệng, tu mấy ngụm liền. Tiếng nhạc trong phòng chậm nhẹ, rót vào lòng Nam cơn đau ma mị.

Come and ake a walk on the wild side
Let me kiss you hard in the pouring rain
You like your girls insane, so
Choose your last words
This is the last time
Cause you and I
We were born to die.

Những hình ảnh chảy dọc từ ký ức xuống trước mặt Nam.

Quân đang ngồi bó gối trên giường ngủ của Nam và Phan, điều thuốc nhỏ trên miệng thả từng vòng khói trắng lan lan. Quân đưa tay cầm thuốc, quay nhìn Nam mỉm cười.

- Quân... Quân vẫn còn cười em ngu ngốc quá phải không Quân?

Quân im lặng, nụ cười cố hữu vẫn còn nguyên. Những đường nét trên gương mặt Quân dần thay đổi, vừa lạ lẫm, vừa thân quen, đến lúc Nam kịp nhìn lại, người ngồi đó đã không còn là Quân, mà là Thụy. Thụy cũng đang cười như Quân, những nụ cười nhợt nhạt vô hồn, Thụy không hút thuốc, miệng đang lẩm nhẩm theo lời bài hát.

“Choose your last words
This is the last time
Cause you and I
We were born to die...”

Rồi chậm rãi Thụy đứng dậy, rời khỏi giường, bước đến bên cửa sổ, ra hành lang lộng gió ngoài kia. Thụy đưa tay nín gió, so vai, nghiêng đầu sang hai bên tận hưởng sự tự do gió mang đến. Và Thụy quay lại nhìn Nam, cười đau thương, miệng hát câu hát cuối cùng, “Cause you and I, we were born to die...” Thụy bước lên hành lang, vắn dang rộng tay, để gió lướt qua cả cơ thể. Và Thụy bước một bước, rơi mất hút vào đêm dưới kia.

Nam ngồi im nhìn theo, chẳng hiểu sao mình vẫn đủ bình tĩnh để nhìn mà không ngăn cản, hay Nam biết vốn dĩ Thụy cũng như Quân, chỉ đang chết mòn trong ký ức Nam.

Nam lại cầm chai vang tu thêm một ngụm, lấy tay chùi ngang miệng cho giọt còn sót trên môi tan

mất. Điện thoại Nam reng, là mẹ gọi. Nam hít sâu rồi đứng dậy, cầm điện thoại nhấn nút trả lời.

Phan vòng xe về dưới chân chung cư, cúp máy sau khi gọi cho Nam để Nam biết mà xuống cùng đi gặp Mẹ.

Phan và Mẹ gặp nhau lúc còn học cùng bên Mỹ. Mẹ hơn Phan vài tuổi, lần đó cùng dự một buổi tiệc của người bạn chung nên gặp nhau. Bọn đàn bà vây quanh Phan rất nhiều, từ cách thức nói chuyện cho đến ánh mắt ướm rượt, Mẹ nhìn ngay ra bọn chúng chỉ đang muốn lôi Phan lên lầu, lột sạch quần áo rồi chơi đùa với thằng nhỏ của Phan. Mẹ cười khẩy, tiếp tục uống rượu được một hời thì Phan đi tới gần, bắt chuyện.

- Tại sao anh chú ý đến tôi?

- Tôi thấy chị cười khẩy, không biết mỉa mai tôi hay người nào khác.

- Tôi không cười anh, mà cười lũ đàn bà đang bu lấy anh.

- Lý do?

- Vì họ không nhìn ra vốn dĩ anh chẳng thích đàn bà.

Phan cười lớn, không ngờ lại gặp một người nói chuyện thẳng thắn đến thế. Từ sau lần đó thì hai người hay đi café cùng nhau, đôi khi là nói chuyện đời, đôi khi là nhớ về chuyện lúc còn ở quê hương. Tìm được một người để tâm sự ở cái xứ tuyết trắng này, khó lắm, nên người ta tìm được thì rất trân trọng và gìn giữ nhau.

Sau khi về Sài Gòn, Phan và Mẹ vẫn giữ liên lạc. Với Mẹ, Phan có thể tìm được vài lời khuyên hữu ích khi bế tắc trong công việc, cũng như Mẹ tìm được ở Phan hình mẫu đàn ông mình có thể tin tưởng mà gởi nỗi lòng. Có lần Mẹ nói:

- Uống nhĩ, nếu Phan là trai thẳng thì tôi yêu mất rồi.

Phan biết Mẹ không nói đùa, và biết bản thân mình nếu không là đồng tính chắc cũng yêu Mẹ từ lâu. Sau này, mỗi lần café của Mẹ và Phan còn có thêm Nam, như ngày hôm nay.

Quán café không quá đông, Nam và Mẹ đang ngồi đối diện nhau ở một góc quán, Phan thì vừa vòng xe đi công việc gấp gáp gì đó, hứa sẽ quay về ngay.

- Lâu ngày không gặp Nam, dạo này mập lên phải không? - Mẹ mở đầu câu chuyện.

- Cũng có chút chút, tại Phan nuôi em kỹ quá.

- Gần đây hai đứa vẫn vui vẻ chứ?

- Ngoài những lúc Phan ăn hiếp em, thì lúc nào hai đứa cũng vui vẻ với nhau hết chị.

- Phải không, sao chị lại nghe Phan nói em mới là người ăn hiếp Phan?

- Đâu có đâu, Phan nói oan cho em đó.

Nam bẽn lẽn cười. Mẹ cũng cười theo, rồi lấy thuốc, châm lửa.

- Hút không?

- Thôi ạ, Phan không thích em hút thuốc.

- Không sao, chị không nói lại đâu.

Nam lấy điều thuốc, kéo một hơi dài, nhả vòng khói trắng lên đầu, rồi đưa tay gạt đi để khói tan tành, như Quân ngày trước thường hay làm.

- Gần đây em còn gặp mẹ không?

- Dạ không... do Phan bận quá nên em chưa có dịp về nhà thăm mẹ. Nhưng mẹ có gọi điện cho em để nói chuyện, hỏi thăm.

- Mẹ em vẫn khỏe chứ?

- Cũng như trước, nhưng người già mà, thấy vậy chứ không phải vậy, lúc nào cũng phải lo lắng trông chừng mới yên tâm. Thế nào em cũng nói Phan sắp xếp công việc, để em về nhà một buổi.

- Có gặp cho chị gửi lời hỏi thăm mẹ em.

- Dạ, em cảm ơn chị trước.

Mẽ lại rút thuốc, gắp vào gạt tàn. Nam phía bên kia, mờ ảo, hư thực sau làn khói trắng vừa thở ra.

Đêm nay đường Sài Gòn hình như vắng hơn mọi khi, bà giáo bước khỏi xe taxi, bộ đồ tây màu xám lông chuột vừa vặn ôm lấy cơ thể. Đoạn đường vắng trước khi quẹo vào hẻm nhà loe loét ánh đèn cao áp. Đáng lý bà giáo cho xe chạy tới đầu hẻm mới dừng, nhưng chợt nhớ lại mớ đồ ăn đầu mớ ban nãy bèn dừng xe ở đầu đường để đi bộ về.

Bà giáo lấy máy tính bảng, mở ra nhìn lại mớ hình ban nãy chụp cùng mấy người bạn, đều là giáo viên. Hôm nay một chị đồng nghiệp cưới vợ cho con trai, nhìn cô dâu chú rể tươi cười đón khách, tự dưng bà giáo chạnh lòng. Con trai mình, đáng lý giờ cũng đã vợ con đề huề rồi ấy chứ, mình, đáng lý cũng là bà nội người ta... nghĩ đến, lòng lại xót xa, đau nỗi đau nhiều năm chôn vùi.

Bỗng dưng sau lưng có tiếng xe máy rồ ga, phóng vượt lên chỗ bà giáo, rồi nhanh như cắt, một bàn tay vươn dài, chụp lấy cái máy tính bảng. Theo quán tính, bà giáo ghì tay giữ cửa, nhưng thằng cướp bất nhân lại hất mạnh bà ra sau. Bà giáo loạng choạng, miệng ứ ớ kêu cứu nhưng chưa gì đã ngã xuống, đầu va mạnh vào bệ cây bên đường, ý thức rơi vào vùng tối đen.

Xe Phan nhẹ lướt trong đêm, Nam ngồi cạnh ghế tài xế, im lặng nhìn đêm.

- Nam và Mẽ nói chuyện vui không?

- Ai nói chuyện với chị Mẽ mà không vui, Mẽ hiểu tâm lý mọi người mà Phan.

- Ủ nhỉ, còn Nam, Nam có hiểu tâm lý người ta không?

Nam quay sang, nheo nheo mắt nhìn Phan:

- Tự đứng hỏi vậy, có dụng ý gì không?

- Ai mà dám có ý gì với Nam. Anh chỉ muốn biết coi Nam có hiểu anh không.

- Ai thì em không dám chắc, chứ còn Phan thì chắc là em biết.

- Vậy đó Nam anh đang nghĩ gì?

- Ừm... Phan thì chỉ có công việc thôi, nên chắc đang nghĩ ngày mai sẽ giải quyết công việc gì phải không?

- Sai rồi! Anh đang nghĩ tối nay hai đứa sẽ bắt đầu bằng tư thế nào...

- Đồ nham nhở!

Phan nói rồi cười lớn, Nam cũng phì cười cùng người yêu. Nam quay mặt nhìn phía trước, thấy có ba bốn người đang túm tụm ở một gốc cây.

- Hình như có chuyện gì kìa Phan.

Phan cũng nhìn sang, thấy dưới đất một thân người đang nằm oặt ẹo, mấy người đứng xung quanh chỉ trở như hình như không có ý đưa người nằm đó đi bệnh viện. Phan vội tấp xe vào lề đường, mở cửa rồi cùng Nam xuống xem chuyện.

- Chả biết, thấy bà ta nằm bất tỉnh ở đây, không biết có bị cướp bóc gì không. - Mấy người xung quanh lao nhao kể chuyện.

- Sao không đưa người ta đi bệnh viện.

- Điên à! Cậu không đọc báo sao, bây giờ nó dàn cảnh như vậy để cướp.

- Mấy người mới là bọn điên.

Phan nói xong hất mọi người ra, đỡ người bất tỉnh là bà giáo lên xe hơi với sự giúp đỡ của Nam. Khi đã trên đường chạy đến bệnh viện, Nam chợt nói:

- Vụ dàn cảnh để cướp này, em có đọc trên báo...

Mới nói đến đó, giọng Phan đã cắt ngang:

- Mấy thứ nhảm nhí đó đều có người dựng lên cả thôi, Nam đừng tin! Nam coi trong danh bạ điện thoại của bà ấy có số của gia đình không, gọi về báo tin nha.

Rồi Phan im lặng, tập trung lái xe chở bà giáo đến bệnh viện.

Người ta nói, “Khi còn sống thì không nên vào hai chỗ, một là bệnh viện, hai là công an” cũng không sai. Mặc dù đã gần nửa đêm, khu vực cấp cứu của bệnh viện vẫn tấp nập người. Bà giáo đã được chuyển vào trong để chụp chiếu vùng đầu do có dấu hiệu xuất huyết. Nam và Phan ngồi ngoài hành lang bệnh viện chờ đợi. Nam đã gọi được cho số điện thoại bà giáo lưu là “con trai”, cậu ta bảo sẽ đến ngay.

Chốc lát, xe cấp cứu lại dừng trước cửa bệnh viện, băng ca đẩy xuống một người oặt ẹo trong cơn đau. Mỗi lần như vậy, Nam lại rùng mình, tay chân run rẩy. Phan thấy, vòng tay ôm người yêu vào lòng.

- Đừng sợ, không sao đâu Nam.

Một chiếc xe taxi dừng lại, hai người bước xuống xe, hốt hải chạy tới khu để băng ca, rồi lại vòng ra đỡ một thân người mềm oặt, bê bê máu me trên taxi xuống, giọng thảng thốt:

- Dừng xe... dừng xe... mọi người làm ơn tránh đường.

Chiếc băng ca lướt qua Nam và Phan, một giọt máu rơi xuống trước mặt Nam, vỡ tan, vẽ thành hình bông hoa đỏ trên nền trắng của dây hành lang đông người. Nam như không còn giữ được bình tĩnh, quay qua úp mặt vào ngực Phan, mặc cho vài người nhìn, khó chịu.

Từ đằng xa, một dáng người tất tả chạy lại, tay cầm điện thoại nhấn số, gương mặt đầy lo lắng. Chiếc điện thoại của bà giáo Nam giữ đồ chuông. Phan nghe máy, thấy giọng người gọi rất quen, nhưng cũng nhanh chóng chỉ chỗ mình ngồi. Chưa đầy năm giây, con trai bà giáo đã tới chỗ Phan và Nam đang ngồi.

Dáng thấp, tròn người, trán rộng, tròn trợt về sau để hiện ra hai bên tóc đã bắt đầu hói. Quần hồng nhạt, áo xanh lá cây, chỉ khác là nụ cười hờ hợt hôm nay không thấy có.

- Là Minh à? - Phan nhạc nhiên hỏi khi thấy Minh tiến đến bên mình.

Minh cũng bất ngờ, không nghĩ rằng người vừa cứu mẹ mình lại là kẻ mấy ngày trước vừa nói chuyện với mình xong. Không để sự ngạc nhiên lấn át lâu, Minh hỏi thẳng vấn đề:

- Mẹ tôi... mẹ tôi sao rồi?

- Người ta đang chụp CT trong đó, lúc này mẹ Minh bị đập trúng đầu, ra rất nhiều máu. Hi vọng bà không sao.

Minh nuốt nước miếng nặng nhọc, gật đầu cảm ơn Phan rồi nhìn vào trong, chờ tin tức. Không khí nặng nề cứ bao trùm, Nam đã thôi run rẩy, vẫn còn đang ngồi trong vòng tay Phan.

- Minh về nhà Nam? - Phan khẽ hỏi.

- Em muốn chờ kết quả coi sao đã.

- Ủ, vậy mình chờ thêm chút nữa.

Mười mấy phút sau, bác sĩ ra đọc tên bà giáo rồi thông báo tình hình:

- Bác nhà bị đập trúng đầu, trên phim CT có dấu hiệu tụ máu não, giờ phải để lại kiểm tra thêm vài ngày mới dám xác định tình hình cụ thể. Người nhà xuống dưới làm thủ tục nhập viện đi.

Minh gật đầu liên tục, rồi rít cảm ơn bác sĩ, rồi lấy trong túi xách ra một phong bì trắng, dăm dúi tìm cách đưa.

- Anh giữ giùm tôi, mẹ tôi có chuyển biến gì mong anh để mắt tới nhanh.

Tay bác sĩ nhìn quanh một chút, rồi cũng lẹ làng kẹp cái phong bì vô xấp bệnh án đang cầm, gật gật đầu.

Phan nghe chuyện, nhìn cảnh đó xong cũng đứng dậy.

- Minh ở lại lo cho mẹ, tôi về trước đây. Chúc mẹ Minh tai qua nạn khỏi.

- Cảm ơn Phan... cảm ơn Phan rất nhiều, không có Phan thì... chẳng biết sự việc ra sao.

- Không có gì đâu Minh.

Phan bắt tay Minh theo thói quen, rồi quay lưng, nhưng chợt nhớ ra còn một câu chưa nói, nên dừng lại.

- À, đúng như tôi nhận định ngay từ lần đầu gặp Minh, Minh là người luôn có sự chuẩn bị cho tất cả những thứ mình sẽ làm.

Đoạn đường từ bệnh viện về chung cư của Phan không xa, nhưng hôm nay Nam lại thấy sao nó cứ vời vời.

- Phan tắt máy lạnh được không? Em hạ cửa sổ... không hiểu sao em thấy ngột quá.

Phan im lặng, không trả lời, nhưng vẫn đưa tay tắt điều hòa của xe. Nam nhấn nút để cửa sổ hạ thấp, đón làn gió từ ngoài tràn vào, ve vuốt khuôn mặt.

- Em thấy sợ quá Phan ạ. - Nam cất giọng, mắt vẫn nhìn về phía đêm.

- Nam sợ chuyện gì?

- Sợ những con người sống quanh mình... Họ có thể vì một dòng thông tin của báo chí, để rồi vô cảm trước sự sống chết của đồng loại. Nếu lúc này không có Phan, chắc người đàn bà kia... không qua khỏi.

- Con người mà Nam, ai cũng lo cho an nguy của bản thân trước khi nghĩ đến tồn vong của người khác.

- Tại sao Phan không như họ?

- Vì anh không tin vào những thông tin trên mạng.

- Hình như, chỗ Phan đang làm việc cũng có đăng bài về sự vụ bà cụ già lừa đảo phải không? - Nam hỏi, lần này quay mặt nhìn Phan.

Phan quay sang nhìn Nam, ngập ngừng vài giây mới gật đầu. Một cơn gió lạnh bỗng tràn vào xe, buồn buồn trong lòng Nam. Nam lại quay đầu nhìn ra phía cửa sổ xe, hình như bóng đêm ngoài kia cuốn hút Nam hơn gương mặt Phan trong này, giọng Nam nghèn nghẹn:

- Tối mai em về thăm mẹ rồi ngủ lại, nha Phan.

Sáng nay Minh về nhà bà giáo từ sớm. Bà giáo tỉnh hồi đêm qua, đầu còn đau nhưng vẫn nhớ mình bị giật đồ và té bất tỉnh. Bà dặn Minh về nhà lấy đồ cho mình, sẵn báo tin cho hai cô cậu đang thuê nhà biết, để họ khỏi lo lắng vì bà vắng nhà.

Lúc Minh về, Thụy và Ân đang lo lắng dưới nhà, sáng nay hai người mới phát hiện ra bà giáo đi đâu cả đêm không về, chưa kịp định thần để gọi điện cho bà thì đã thấy Minh, giới thiệu là con trai bà giáo về. Ân nhìn Minh, ngạc nhiên:

- Cô nói con mình chết rồi mà...

Thấy gương mặt sượng trân của Minh, Ân biết lỡ lời nên vội xin lỗi rồi lật đật cùng Thụy chạy lên bệnh viện thăm bà. Bà giáo nằm trong phòng bệnh có hai giường, nghe nói mặc dù đang đông người, nhưng bác sĩ ưu tiên lắm bà mới được nằm đây cho thoải mái. Thấy Ân, Thụy vào thăm, bà giáo mỉm cười mệt mỏi.

- Trời ơi! Sáng nay biết chuyện cô, tụi con lo muốn chết. Cô có sao không cô? - Ân nắm tay bà giáo, giọng lo lắng.

- Thì cô bị bất tỉnh, cũng mới tỉnh hồi đêm qua, bác sĩ nói vết máu tụ đã tan, không nguy hiểm đến tính mạng.

- Coi như trong cái rủi cũng có cái may. - Thụy đứng cạnh, thở hắt ra nhẹ nhõm.

- Người ta nói nằm thêm một hai ngày, nếu không có biến chứng gì thì có thể về nhà, hai đứa yên tâm đi.

- Cũng may mà có con trai cô về báo tin, không thì hai đứa con đi báo công an rồi.

- Ủ... thằng con cô...

Giọng bà giáo tự dưng đứt nghẹn, xa xăm làm sao. Hình như người càng lớn tuổi, ký ức trong họ lại càng rõ ràng, chuyện nhiều năm trước mà giờ nhớ lại như mới vừa xảy ra hôm qua.

Hai mươi tuổi, Minh công khai với mẹ rằng mình là đồng tính. Bà giáo khi đó đâu dễ dàng gì chấp nhận chuyện này. Chồng mất sớm, một thân nuôi con, bao nhiêu hi vọng bà đặt vào thằng con trai độc nhất, những tưởng sau này nó lấy vợ sinh con, công việc đàng hoàng, nào ngờ, giờ nó bày đặt “đồng tính, pê-đê bắt chước người ta”. Bao nhiêu hi vọng của bà giáo cũng tan nát

theo đứa con.

- Mày... mày không phải con tao!

Trong cơn nóng giận, bà giáo giáng Minh một bạt tai nẩy lửa, tình mẫu tử rơi xuống theo nước mắt bà, vỡ tan tành. Minh ra khỏi nhà, sống cùng vài người bạn rồi từ nỗi đau của bản thân để bắt đầu lập nên một trang mạng chuyên dành cho người đồng tính vào giải bày tâm sự, rồi từ đó, bắt đầu thành lập nên những hội nhóm vì quyền lợi của người đồng tính. Mới đó cũng đã gần chục năm xa gia đình, trên báo chí Minh cũng hạn chế đề cập về vấn đề này.

Người mẹ nào mà chẳng thương con. Mặc dù cứng lòng đẩy con ra khỏi vòng tay, nhưng bà giáo vẫn ngóng tin tức con trai mình. Mà lên trường, bà chẳng dám bật mấy trang mạng của người đồng tính để coi tin tức về con, nên phải mua cái máy tính bảng, một mình nhìn con, một mình nhớ thương rồi một mình đau.

Xã hội thay đổi, những kiến thức, quan điểm về đồng tính cũng đã dần được mở rộng, bản thân bà giáo đã đọc nhiều, hiểu nhiều, đã biết việc con mình làm mang ý nghĩa, mục đích gì, nhưng chẳng hiểu sao bà vẫn chưa thể gọi cho Minh một cuộc điện thoại, nói nó về cùng mình... chắc vẫn là cái tính cố hữu của những bà giáo xưa. Để rồi giờ, đến lúc tai nạn, cũng chỉ có đứa con trai là kẻ cạnh.

Minh bước vào phòng, thấy bà giáo đang ngồi nói chuyện với Thụy, Ân. Minh đặt hộp đồ ăn lên bàn, rót ly nước.

- Con... con có mua cháo thịt băm, mẹ ăn đi, coi chừng đói.

Bà giáo nhìn con, giọng bối rối:

- Chưa đói... để đó đi. - Tiếng “con” của bà giáo lạc đầu mất, hay nhiều năm rồi chưa được gọi, giờ ngưng ngưng.

Minh gật đầu, nhìn qua Thụy và Ân:

- Hai em có bận công việc gì không? Ngồi chơi với cô một chút, anh có công việc phải giải quyết, chút xíu anh quay về.

- Hôm nay em làm buổi tối, lát Ân đi làm buổi trưa, em ở lại với cô được, anh đi công chuyện đi. - Thụy nhanh chóng nhận lời.

Minh cảm ơn rồi lấy giỏ xách, quàng vào tay, kiểu của phụ nữ hay mang, nhưng chợt nhớ ra bà giáo đang nhìn, bèn cầm lại trong lòng bàn tay, bước ra cửa. Giọng bà giáo lại ngập ngừng đằng sau.

- Đi đâu rồi... tối mua cơm, vào ăn với... mẹ.

Minh dừng lại ngay cửa, không quay vào nhìn nhưng gật gật đầu, rồi đi mất. Trong này, bà giáo nhìn theo con, hai giọt nước mắt lăn dài.

Mẽ lấy muỗng, khuấy ly café trước mặt tạo thành một vòng xoáy, rồi ngẩng lên nhìn Phan đang ngồi đối diện.

- Tối qua Mẽ nói chuyện cùng Nam có phát hiện ra gì mới không?

- Nam vẫn còn rất đau, và chính bản thân Nam lại không muốn bước ra khỏi nỗi đau đó.

Phan thở dài, ngả người ra ghế, chờ vài giây để lấy lại bình tĩnh rồi mới đan hai bàn tay vào nhau, đặt dưới mũi, che mất một phần gương mặt. Mẽ nhìn Phan, biết rằng bạn mình đang cố gắng lấy lại bình tĩnh bằng cách che bớt cảm xúc.

- Có cách nào... không Mẽ?

- Phan cũng biết mà, tâm bệnh thì phải chữa trị bằng tâm dược. Còn tâm dược đó tìm thấy ở đâu, tôi nghĩ Phan hiểu rõ hơn tôi.

- Chính là vì tôi không biết bản thân mình nên làm gì, nên mới nhờ tới Mẽ giúp đỡ.

Mẽ trầm ngâm, lục tìm trong mớ kiến thức gần chục năm qua học về tâm lý, hi vọng có cách để áp dụng trong trường hợp này.

- Muốn đi qua được nỗi đau, người ta phải chấp nhận rằng mình đã từng đau, không trốn tránh nó. Nam đang giấu nỗi đau của mình dưới rất nhiều lớp cảm xúc giả tạo khác nhau. Tôi hỏi cái này, có phải lúc quan hệ, Nam vẫn thường xài poppers8 phải không?

Phan im lặng, gật đầu.

- Phan nghĩ đi, ngay cả đến tình dục Nam cũng phải phủ lên nó một lớp cảm xúc giả tạo rồi mới đón nhận, thì làm sao Nam sẵn sàng để chấp nhận nỗi đau trong mình?

Phan lần nữa gật đầu, không còn giấu được sự mệt mỏi và căng thẳng.

- Tôi nghĩ bây giờ, cách duy nhất là mang Nam trở về đối mặt với nỗi đau... và dùng phương pháp thôi miên để làm điều đó.

- Ủ, bằng cách nào cũng được, tôi không thể để Nam như vậy nữa. Mẽ suy nghĩ rồi giúp tôi sớm nhé, giờ tôi phải về công ty, có cuộc họp với mấy sếp lớn.

- Ok, Phan đi trước đi.

Phan cúi chào, lấy áo khoác rồi ra khỏi quán, để lại mình Mẽ, lòng cũng rối bời với những nghi suy riêng.

Phan mở cửa phòng họp, thấy tổng giám đốc, chủ đầu tư của “Thiên đường” đã ngồi chờ sẵn. Phan vội vàng bước tới bắt tay rồi ngồi vào ghế đối diện.

- Xin lỗi anh, em có chút chuyện.

- Không sao, tôi cũng mới tới thôi. Cậu nghe tin gì chưa?

- Tin gì mới vậy anh?

- Chết, chết! Làm báo như cậu mà chậm hơn tôi là không được rồi.

- Chuyện gì vậy anh?

- Cả công ty và bên ngoài đang truyền tai nhau rằng, “Thiên đường” may mắn lắm mới có cậu ở đây, vậy mà cậu không biết gì là sao?

Gã tổng giám đốc nói rồi bật cười ha hả, Phan cũng thở phào rồi cười theo.

- Anh cứ làm em hết hồn... sợ có chuyện gì mà em chưa kịp nắm thông tin.

- Cậu biết không, trong vòng có mấy tháng qua mà số lượng người xem của “Thiên đường” tăng gấp mười lần, vào top 100 những trang mạng được nhiều người quan tâm nhất. Bao nhiêu là hợp đồng quảng cáo chảy về công ty... Tôi thật sự khâm phục cậu, đúng là tuổi trẻ tài cao!

- Một mình em thì chẳng làm được gì đâu anh, còn rất nhiều người khác nữa.

- Ấy! Con tàu chạy tốt thì phải cần người lái giỏi trước tiên, đừng khiêm tốn. Cái bài báo về bà già ăn xin của cậu đúng là hiện tượng, người ta chia sẻ ầm ầm, đi đâu cũng nghe bàn tán. Thậm chí tôi đi đường thấy chẳng còn ai thiết tha cho tiền mấy bà già ngồi ở ngã tư. Mà cậu biết không, đám đấy toàn là lừa đảo, khác gì cậu đang làm trong sạch xã hội này.

Gã tổng giám đốc lại cười, khoái trá ra mặt, còn ráng vươn người tới trước vỗ vỗ vào vai Phan. Phan cũng mỉm cười theo, chợt nhớ lại hình ảnh bà giáo tối qua nằm giữa đường, bê bết máu mà không ai dám tới giúp, thấy cơn gai lạnh chạy dọc sống lưng.

- Tôi hỏi thật, cậu làm cách nào để tạo ra được những câu chuyện nhiều người quan tâm như vậy? Trong khi bây giờ, mỗi ngày cả ngàn tờ báo mạng đưa tin tức khác nhau, người ta chẳng biết đường nào mà lần.

- Những thứ em làm chỉ là chiêu bài cũ dùng lại, chẳng qua là được đẩy mạnh lên nhờ mạng xã hội và truyền thông thôi.

Khi đọc được hai chữ “vô cảm” trong một bài báo vô vắn lúc trước, Phan nghĩ ngay đến việc tại sao con người lại càng ngày càng mất đi sự đau xót cho nỗi đau của đồng loại. Thực chất, người ta vô cảm chỉ đơn giản là vì lòng tin của họ đã bị đem ra thử thách quá nhiều lần.

Còn nhớ nhiều năm trước, có đạo báo chí cũng phanh phui một đường dây cho thuê trẻ đi ăn xin, ẵm bồng nhau ra ngã tư đèn đỏ ngồi chờ sự bố thí lòng thương của thiên hạ. Thời gian đó chẳng còn ai thiết tha cho tiền mấy đứa nhỏ nữa, mãi một thời gian dài sau, chuyện qua rồi thì dân tình mới rộng lòng hơn. Internet lúc bấy giờ chưa phát triển mạnh, nên thông tin lan tỏa cũng không dữ dội như hiện tại.

Cốt yếu vấn đề ở đây, là người ta nhìn ra được những giá trị về nhân đạo, tình thương đang bị bọn người xấu lợi dụng để trục lợi. Với nhiều người, họ không tiếc vài ngàn bạc bỏ ra giúp đỡ những người khó khăn, hoạn nạn, cái họ tiếc, là lòng tin, thứ vốn dĩ rất đắt ở Sài Gòn này, đã bị trao đi nhầm chỗ. Và hành động phản kháng của họ là liên tục bàn tán, chia sẻ, lan truyền thông tin càng nhiều càng tốt, với mục đích giúp cho những người chưa bị lừa gạt sẽ không bị giống

như mình. Và đó là cách để Phan tạo ra những vấn đề nóng hổi.

Gã tổng giám đốc nghe Phan nói xong, lại bật cười ha hả, vỗ bàn đánh rầm:

- Đúng là kẻ không sợ cũ, chỉ cần biết cách áp dụng đúng lúc, cậu hay lắm, Phan ạ! Nhưng mà này, chắc cậu cũng biết quy luật bất biến là thứ gì lên tới đỉnh rồi cũng sẽ bắt đầu chu kì đi xuống. Cậu có nghĩ rằng đây đã là đỉnh điểm của “Thiên đường” hay chưa?

Phan nhìn gã, nhận ra nét quỷ quyệt đã lộ ra rành rành trên gương mặt. Bây giờ trả lời là có, khác nào nhận rằng khả năng Phan chỉ bó hẹp đến nhiều đó và dừng. Còn trả lời là chưa, thì lại phải bắt đầu chịu những đòi hỏi, áp lực mới từ gã đưa ra.

- Em nghĩ, tương lai thì chẳng ai có thể dám chắc, có phải là đỉnh điểm hay không là còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố: thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Nhưng trong khả năng của mình, dù là chưa thể lên cao được hơn, em sẽ làm hết sức để đi ngang, càng giữ được độ cao hiện tại bao lâu thì càng tốt, chứ chưa cho nó đi xuống nhanh đâu. Gã tổng giám đốc nhếch môi, đưa ngón tay vuốt hàng ria mép, cặp chân mày hơi chau lại rồi nhanh chóng giãn ra.

- Tốt! Đúng là cậu Phan không làm tôi thất vọng. Thế này nhé, nếu “Thiên đường” vẫn giữ được phong độ như hiện tại, cậu sẽ tiếp tục có được những thứ cậu nên có, còn nếu “Thiên đường” có thể lên cao hơn, dĩ nhiên phần cho cậu cũng tăng cao hơn. Cậu hiểu mà đúng không?

- Dạ, em sẽ không làm anh thất vọng.

Gã tổng giám đốc mỉm cười thêm một lần rồi đứng dậy tạm biệt Phan để tiếp tục sang họp ở một công ty con khác. Khi còn lại một mình trong phòng, Phan mới nói đủ để mình mình nghe, “Đúng là quỷ hút máu người.”

Sài Gòn nhá nhem tối, ráng chiều hoang hoải màu nhớ ai.

Tú bước ra khỏi công ty, thấy bên kia đường Phan vừa lái xe hơi đi khỏi, quay lại nhìn chiếc xe máy cà tàng của mình, lòng gợn lên chút ganh tị.

Tú biết gia đình Phan vốn dĩ cũng khá giả, Phan đi làm chẳng qua muốn chứng tỏ khả năng, bản lĩnh của mình, chứ còn chuyện tiền bạc chưa bao giờ là một áp lực lớn. Tú không như Phan. Tú cần tiền, thậm chí cần rất nhiều tiền để bù cho khoản nợ gia đình dưới quê còn đang mang. Nhà Tú nghe lời người ta đi vay vốn để trồng mì, chẳng may gặp cảnh mưa nắng thất thường nên cây chết, người mua cũng chẳng trả giá bao nhiêu, tiền mượn tới kỳ thanh toán, nhà Tú chạy vạy khắp nơi, lãi mẹ đẻ lãi con, đến giờ thì đã không còn khả năng chi trả. Tú thấy cảnh nhà, nhìn tấm bằng tốt nghiệp đại học càng thêm chán nản, nên quyết tâm lên Sài Gòn. Chuyện mới đó mà đã hai năm, nhanh thật.

Xe Tú lách trên đường. Đường Sài Gòn lúc nào cũng đông, lúc nào cũng sáng đèn. Chạy chưa được năm trăm mét đã phải dừng chờ đèn đỏ. Lúc mới lên Sài Gòn đi học nhiều năm trước, Tú bị ám ảnh bởi mấy ánh đèn xanh đỏ này. Nhớ ngày nào còn ở dưới quê, nằm trong căn chòi gỗ ọp ẹp, nhìn ánh đèn vàng tù mù, Tú nghe mẹ hát ru:

Đèn Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ,
Đèn Mỹ Tho ngọn tỏ ngọn lu.
Anh về học lấy chữ nhu,
Chín trăng em đợi, mười thu em chờ...

Tú ngược hỏi mẹ, “Bộ đèn Sài Gòn nó màu xanh màu đỏ, chứ không màu vàng như quê mình hả má?” Mẹ gật đầu, mỉm cười. Đến lúc được tận mắt nhìn thấy, Tú mới thấm thía câu “đèn Sài Gòn xanh đỏ”. Người Sài Gòn lòng cũng xanh xanh đỏ đỏ, lúc thì cười nói với nhau như thân thiết lắm, lúc thì quay sang đã có thể giẫm đạp nhau để ngoi lên trong đường mưu sinh. Dòng mưu sinh ở Sài Gòn thì lại cuốn người ta phăng phăng theo nó, sơ sẩy một chút là bị đẩy ra bên lề của cuộc đua, không khéo còn chẳng sống được đến ngày mai để nhìn mặt trời, nhìn mặt đời.

Người Sài Gòn tận dụng mưu sinh ở mỗi tấc đất họ nhìn thấy. Mảnh lề đường thành bãi giữ xe, công viên thành quán café, cột điện thành nơi dán quảng cáo, gốc cây cũng được đánh số, chia đều cho ai có nhu cầu... đứng. Thế nên ở mỗi nơi đèn xanh đỏ, cũng có người gắn cuộc mưu sinh vào đó bằng cách lợi dụng sáu mươi giây ngắn ngủi con người ta dừng chân.

Ở ngã tư Tú đang dừng, luôn có một bà già ngồi dưới gốc đèn đỏ bán tăm bông, tăm tre, bất kể thời gian. Nắng thì có được cái nón lá che ngang dáng lưng còng, mưa thì có thêm cái áo mưa mỏng phủ làn da nhăn nheo. Tú biết tổng bà già cũng nằm trong một đường dây của đám bất lương nào đấy, vì có bữa, đứng bên đường nhìn qua, Tú thấy bóng chiếc xe tay ga đất tiền dừng lại, bà lão nhanh chóng bước xuống, khệ nệ kéo bịch ni lông tới chỗ ngồi và bày biện mọi thứ ra. Biết là vậy, nhưng thỉnh thoảng Tú vẫn cho vài ngàn, nghĩ rằng mình giúp cho cái hoàn cảnh trước mắt thấy, còn đằng sau đó họ có lợi dụng lòng tin của mình thì sau này họ sẽ nhận hậu quả.

Hôm nay người ta dừng đèn đỏ, chẳng ai thèm đoái hoài đến bà già như mọi lần, có người xì

xâm, “Lừa gạt đó, đừng có mua giúp bà.” Tú nghe thấy, cười khẩy, móc trong túi ra hai chục ngàn để cho bà già, cũng chẳng thèm lấy mớ tam tre bà già đưa cho. Thì lừa gạt, đã sao? Hai chục ngàn không lớn, đâu bù đắp được những thiệt hại của bà già bởi bài báo Tú viết trên “Thiên đường”.

Ở ngã tư khác, lại có mấy người đứng phát tờ rơi. Thường Tú lắc đầu, không nhận, nhưng cũng có người tận tụy với công việc đến mức dúi luôn tờ quảng cáo bán điện thoại, nhà đất vô tội Tú rồi lúi đi mất. Tú thường gọi mấy người này là “xả rác được trả tiền”, vì 70% những người nhận được tờ rơi đều vò lại rồi quảng thẳng xuống đường khi chưa kịp đọc nội dung bên trong là gì.

Khốn nạn hơn, có đoạn ngã tư Tú thấy hai đứa con nít ẵm bông nhau ngồi vắt vẻo bên lề đường. Hai thân hình quắt queo, đen nhẻm nắng bụi, thấy xe tới thì chìa tay ra xin vài đồng bạc bố thí. Có khi còn cố nín ố quần của người chạy xe, để rồi đến chiều tối, chúng lại được một gã nào đó đón lên xe chở về nơi tập trung của cả đám con nít, rồi thì móc túi ra coi thu hoạch được bao nhiêu, đủ số thì cho ăn cơm, không thì được ăn đòn. Lần đó báo chí đưa tin vụ này, cả xã hội phẫn nộ, nhưng rồi người ta vẫn tiếp tục cho tiền tội nhỏ ăn xin, vì nghĩ giúp chúng thoát khỏi một trận đòn oan khiên cũng chẳng đáng là bao.

Lúc Tú nhận lời Phan, viết về một thứ để lật ngược lại cụm từ “vô cảm” người ta gán cho dân Sài Gòn. Tú cứ trần trở mãi, có lúc muốn từ chối cho xong, nhưng nghĩ lại món tiền có được nếu thành công, Tú gạt phăng đi hết mấy thứ tự trọng còn sót lại trong mình. Nhà Tú không bào cái tự trọng đó ra thành tiền để trả nợ được. Cũng như dân Sài Gòn, nếu lòng tin không từng bị lợi dụng nhiều lần, họ cũng chẳng bao giờ biến bản thân thành vô cảm.

Suy nghĩ vẩn vơ, Tú nhìn lại đã thấy tới nơi cần đến, đây không phải là dãy phòng trọ ọp ẹp rẻ tiền Tú đang ở, mà là dưới chân một chung cư cao tầng. Tú gọi xe xong, lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn gửi đi, “Tôi tới rồi”, địa chỉ người nhận hiện lên đúng một chữ, “Mê”.

Chiếc taxi sau một hồi len lỏi qua những dòng xe đặc nghẹt của Sài Gòn cũng dừng lại ở cầu thang của chung cư cũ. Anh tài xế quay ra sau nhìn khách, thấy đã tới nơi mà sao vị khách này không có dấu hiệu bước xuống, bèn hỏi thăm:

- Anh ơi, tới chỗ này rồi, hay là anh muốn đi đâu nữa?

Nam nghe hỏi, vội vàng gạt đầu:

- Xin lỗi, dừng ở đây được rồi, bao nhiêu tiền xe vậy anh?

Nam nhìn đồng hồ, móc tiền ra trả, xua tay không lấy tiền thối rồi đứng tần ngần dưới cầu thang chung cư. Sau vài giây yên lặng như vậy chân mới bắt đầu nghe lời ý thức để bước đi. Cầu thang của mấy chung cư cũ gạch đen đúa cấu bẩn, hai bên chất mấy bao rác sinh hoạt bốc mùi người ta quăng ra mà chưa có người kịp dọn. Lên được ba lầu, Nam nhìn dãy nhà san sát nhau đang đóng cửa, chợt bật cười nhớ ngày nhỏ, có lần chơi đại, chạy tới gõ cửa nhà người ta xong bỏ chạy, kết cuộc là bị hàng xóm qua nhà méc mẹ, ăn đòn no nê.

Dừng chân trước cánh cửa màu xanh da trời quen thuộc, Nam lấy chìa khóa mở cửa nhà. Dù không còn thường xuyên ở đây, nhưng mẹ để Nam giữ một xâu chìa khóa, phòng khi có việc cần

thì có để về nhà. Căn nhà im ỉm không như mọi ngày, đáng lý giờ này đã có tiếng máy tính của em gái, rồi tiếng mẹ ba nói chuyện bên bàn cơm. Nam nhìn quanh quất, mới thấy mẹ từ trong phòng bước ra đón.

- Ủa, mới về hả Nam? Sao không báo trước?

- Con muốn mẹ bất ngờ. Sao nhà vắng hoe vậy mẹ?

- Ba con đang đi công tác, còn em thì đi cắm trại với trường, còn mỗi mình mẹ ở nhà. Nam ăn gì chưa?

- Con chưa ăn.

- Chết rồi, mẹ không có nấu ăn, hay ngồi chơi, để mẹ đi mua đồ ăn cho Nam.

- Không cần đâu, con cũng không đói.

- Không được nhịn, ngồi đi, mẹ nấu cho gói mì ăn với trứng gà vậy.

Không cần Nam đồng ý hay phản đối, mẹ đứng dậy, đi vào trong bếp lục đục nấu nướng. Nam ngồi nhìn theo dáng mẹ, thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc lạ kỳ, rồi hình ảnh trước mắt sao mà cứ nhòe nhoẹt đi. Như ngày nhỏ, Nam ra bàn ngồi chờ mẹ nấu cho ăn. Bàn ăn bằng gỗ, kế có bốn cái ghế để sẵn cho bốn thành viên trong gia đình. Nam đặt tay lên bàn, thấy tay nham nhám bụi. Giọng mẹ vang lên đằng bếp:

- Máy nay công việc mẹ cũng lu bu, chưa có thời gian dọn dẹp, nhà dơ quá chừng.

- Mẹ còn đi làm nữa mà...

Mẹ bung tô mì gói ra cho Nam, rồi ngồi xuống ghế đối diện, nhìn thẳng con trai gắp từng thìa ăn ngon lành. Lần nào Nam về nhà cũng vậy, bằng bất kỳ cách nào thì mẹ cũng ép Nam ăn cho no căng rồi mới chịu cho về nhà hay đi ngủ.

- Con sống với Phan, có chuyện gì không vui không?

- Dạ không... Phan thương con lắm, cái gì cũng lo lắng và suy nghĩ cho con.

- Ủ, được vậy mẹ cũng mừng cho hai đứa... Công việc của Phan vẫn thuận lợi chứ con?

- Con không hỏi nhiều về việc Phan làm, lúc nào thấy Phan mệt mới hỏi thăm, nghe tâm sự. Nhưng theo con thấy thì công việc của Phan vẫn đang phát triển tốt.

- Phan nó một thân một mình ở đây mà làm được như vậy là giỏi lắm rồi.

Nam mỉm cười, cảm thấy ấm áp chảy từ trong lồng ngực chảy ra. Đâu phải người làm cha mẹ nào cũng có thể nói chuyện thoải mái về “bạn trai của con trai mình” như mẹ Nam. Hai mẹ con ngồi nói chuyện thêm một lát thì Nam lại ghé dài nằm coi phim trên tivi. Bộ phim tình cảm chiếu trong khung giờ vàng cũng chỉ quanh đi quẩn lại trong mấy chuyện tình sến súa, này thì yêu nhau rồi phản bội, rồi có kẻ thứ ba xen vào, cách chừng hai mươi phút lại có đám ba mẫu quảng cáo. Ở nhà, Phan mua một cái tivi lớn để đó, nhưng Nam chủ yếu chỉ để coi phim Mỹ hay chơi game

lúc rảnh, chỉ có khi nào về bên nhà mẹ mới chịu ngồi coi mấy bộ phim tình cảm của đài truyền hình. Mẹ chăm chú ngồi coi, thỉnh thoảng lại xuất xoa, bình luận mấy tình tiết trong phim, Nam cũng gật gù bàn tán với mẹ cho có chuyện, được một lúc thì hai mí mắt nhú lại lúc nào cũng chẳng hay, chỉ còn thấy dáng mẹ mờ dần trên chiếc ghế bành rộng.

Máy điều hòa vẫn đang rè rè chạy, tấm rèm cửa khe khẽ đưa mỗi khi có làn gió máy móc thổi qua. Mẹ bước ra từ cửa phòng tắm, thân thể đàn bà trắng ngần quấn khăn tắm bước đến bên giường. Tú ngồi tựa lưng vào thành giường, khói thuốc phì phèo từ miệng bay ra.

- Mẹ lạnh không, để tôi tắt máy lạnh.

Mẹ lắc đầu, bước lên giường, kéo chăn lên ngang người, bỏ chiếc khăn quấn quanh người qua một bên rồi vòng một tay ôm ngang bụng Tú. Tay còn lại, Mẹ với lấy điều thuốc từ Tú, hút một hơi dài.

- Mẹ hút thuốc nhiều không?

- Không nhiều lắm, chủ yếu là buổi sáng một điếu để tỉnh người, không thì sau khi làm tình.

- Khi hôn Mẹ, tôi không nghe mùi thuốc lá.

- Vậy hôn tôi Tú nghe mùi gì?

- Mùi đàn bà, đậm đặc lắm.

- Tôi coi đó là một lời khen nhé Tú. - Mẹ hút thêm một hơi thuốc rồi trả lại Tú.

Tú dụi thuốc vào cái gạt tàn đặt trên tủ nhỏ đầu giường, tay bây giờ đã đủ thành thơi để ôm trọn Mẹ vào lòng. Cơ thể Mẹ ấm, mà hình như đàn bà nào cơ thể cũng ấm. Những người đàn bà trước đây Tú từng ôm, ai cũng phát ra thứ hơi ấm kỳ lạ như vậy, khiến đàn ông chỉ muốn vùi đầu vào ngực, ngủ một giấc không muộn phiền, lo toan.

- Suy nghĩ gì đó? - Mẹ hỏi.

- Mẹ học tâm lý mà, đoán thử xem tôi đang nghĩ gì.

- Đây không phải giờ tôi đang làm việc, nhưng thích thì chiều, chắc Tú đang so sánh cảm giác làm tình cùng tôi và một con đàn bà nào khác, đúng không?

Tú quay sang nhìn Mẹ, không chớp mắt, được vài giây trấn tĩnh mới hỏi lại:

- Sao Mẹ hay vậy?

- Tôi nói rồi, đàn ông không thích tôi vì tôi hiểu họ khá rõ.

Với đàn bà, việc lên giường nhiều hơn một người đàn ông là điều rất đáng hổ thẹn. Nếu có, họ cũng thường giấu kín, bất đắc dĩ lắm mới dám nói ra cùng vài ba người thực sự có thể tin tưởng được. Còn với đàn ông, chinh phục đàn bà là một thành tích vĩ đại để đem ra khoe cùng nhau ở bàn nhậu. Giống như những tay thợ săn thường cắt lấy đầu con thú săn được về treo tại nhà làm

tiêu bản, làm chiến công, mỗi lần nhìn qua, lại thấy bản thân mình tài giỏi biết bao và nếu có dịp, sẵn sàng để cho đám bạn thân biết về những con thú mình từng săn được. Đàn ông cũng như thợ săn, nếu có thể, họ luôn lưu trong điện thoại vài tấm hình của mấy cô em ngon lành, khi sẵn sàng thì cầm lên hí hửng, “Tao đã từng ngủ với con này, tao đã từng ngủ với con kia” rồi vỗ đùi cười ha hả, khoái trá, nghĩ rằng mấy thằng bạn chắc đang thầm ghen tị với mình lắm đây. Và cũng như bọn thợ săn, ngay khi tóm được một con mồi, lại thường so sánh coi chiến lợi phẩm lần này có tốt như lần trước hay không, đàn ông khi đã thỏa thuê cũng thường khốn nạn tìm một cảm giác nào đó trải qua trong quá khứ để so sánh hơn thua.

Mẽ thì lạ gì đàn ông.

- Đàn bà mà nói về tình dục thoải mái như Mẽ, không nhiều đâu.

- Thì tôi đã nói ngay lần đầu tiên gặp mặt. Tú đừng nghĩ tôi là loại đàn bà Tú có thể gặp nhan nhản ngoài kia.

- Ủ, công nhận Mẽ rất đặc biệt, và đó lại là thứ làm cho tôi bị cuốn hút.

Lúc chia tay ở lần gặp mặt đầu tiên, Mẽ hỏi, giọng thẳng thừng:

- Lần sau gặp nhau, Tú có nghĩ sẽ làm tình với tôi không?

Tú trở mắt nhìn Mẽ, ngạc nhiên.

- Đâu có gì ngạc nhiên, tình dục thôi mà. Chúng ta đủ lớn để biết bản thân mình cần gì và đối phương cần gì, đúng không?

Tú nhìn Mẽ, thấy gương mặt Mẽ không có bất cứ dấu hiệu gì như đang đùa giỡn, và mắt Mẽ vẫn đang ngong ngóng chờ câu trả lời.

- Lần sau gặp rồi biết ha Mẽ.

Bây giờ thì hai người đã biết là có thể để lại cho nhau những cảm giác ái ân hay không.

- Mẽ nói bản thân không còn tìm được khoái cảm trong chuyện tình dục, vậy tại sao vẫn còn muốn làm với tôi?

- Tôi muốn thử coi, người hiểu đàn bà như Tú có đem đến cho tôi được bất ngờ không.

- Kết quả là?

Mẽ không trả lời, thay bằng nụ cười thường lệ.

- Chúng ta là tình một đêm của nhau à? - Tú hỏi sau vài giây im lặng.

- Cái đó đâu phải một mình tôi có thể quyết định, còn tùy thuộc vào Tú nữa chứ.

- Tôi không cho được Mẽ cảm giác Mẽ cần kia mà.

- Nói thật, với Tú, tôi lại thấy mình được trân trọng và yêu thương rất trọn vẹn, dù chỉ là trong tình dục mà thôi.

- Ủ! Vậy một ngày nào đó, chuyện này sẽ diễn ra nữa chứ?

- Hơn hai lần, thì đâu thể là “một đêm”, Tú nhỉ.

Mễ lại cười, đưa tay vuốt cái cằm lún phún râu của Tú, cảm giác nham nhám lan tỏa dọc từ đầu ngón tay.

Tình yêu và tình dục, cũng như trăm ngàn thứ khác trên đời, trải qua một quá trình dài của thay đổi lịch sử, nhân sinh quan con người cũng vì vậy mà khác đi. Ngày xưa, tình dục là thứ cấm kỵ, rất ít khi được người ta đề cập đến thẳng thừng, có chăng cũng là cách nói ví von, che đậy, nay thì đã có thể hỏi công khai trên cả mặt báo. Ngày xưa, tình dục phải đến sau tình yêu, có yêu thương, có gắn bó dữ lắm, thậm chí phải thành vợ thành chồng rồi thì hai người mới được biết mùi vị của tình dục ra sao, còn bây giờ, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn.

Chỉ cần hai người đã đủ trưởng thành, đủ khả năng chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, biết giữ an toàn cho nhau thì đã có thể lên giường cùng nhau mà chẳng ngại ngùng bị chê cười như trước.

Cũng có nhiều người, vì nhiều lý do, họ không muốn yêu, nhưng nhu cầu tình dục vẫn có, như Mễ chẳng hạn, nên khái niệm “tình một đêm” ra đời. Hiểu đơn giản, tình một đêm là hai người đồng ý “thức” cùng nhau một đêm rồi sau đó lại đời ai nấy sống, không còn bất kỳ ràng buộc nào. Nếu có còn vô tình gặp lại trên đường, họ có thể thoải mái chào nhau, nhưng phần kỷ ức đã từng va chạm cơ thể vào nhau sẽ bị chôn vùi. Thậm chí tệ hơn, có người gặp lại còn lờ nhau đi, như thể một câu chào có thể làm hiện lại những giây phút buông thả bản thân đã từng diễn ra.

Tình một đêm đơn giản chỉ là bản giao kèo của hai con người trưởng thành trong một trò chơi mang tên tình dục. Nó cũng có những nguyên tắc riêng cho mình mà khi bị phá vỡ, trò chơi đó sẽ kết thúc. Nhưng nếu tình một đêm diễn ra liên tục với tần suất cao ở một người, con người đó sẽ dễ dàng đánh mất cảm giác muốn được yêu thương, gắn kết lâu dài, mà chỉ muốn được làm kẻ phiêu lưu trong ái tình.

Gặp một người mình thích, thay vì suy nghĩ đến việc hẹn hò, gặp gỡ, bắt đầu bằng những buổi tối lãng mạn bên café, ánh nến, người ta sẽ chỉ còn suy nghĩ đến ánh đèn vàng của căn phòng khách sạn, đến da thịt, đến tiếng thở hổn hển cùng nhau... Thay vì muốn tìm hiểu tính cách, sở thích của đối phương, người ta lại muốn hiểu rõ hơn về cái thứ nằm sau lớp quần áo. Mà thứ ấy thì lại không phải tim, nó nằm dưới thắt lưng khoảng một gang tay.

Khi còn trẻ, người ta có thể cho phép bản thân mình ném trải tình dục, nhưng đừng bao giờ tự biến mình thành thứ đồ chơi tình dục cho bất kỳ ai, và nên nhớ, dù là tình một đêm cũng hãy trân trọng nhau, vì tình yêu hay tình dục, cũng đều có một chữ “tình” trong đó.

Tú cầm điện thoại, nhìn đồng hồ.

- Trễ rồi, tôi về đây Mễ, sáng mai còn đi làm.

- Ủ nhỉ, mới đó đã khuya rồi, Tú về đi.

Tú đứng dậy, nhặt lại quần áo để dưới giường, cầm luôn chiếc váy ngủ trắng muốt ban nãy cởi ra giùm Mễ, chất vải mát lạnh, trượt trên tay Tú.

- Để tôi mặc lại giúp Mẹ nhé.

Mẽ nhìn Tú trân trân, cái gã đàn ông này, trời ạ, đòi mặc lại quần áo giúp đàn bà sau khi hoan lạc... Mẽ muốn từ chối, nhưng không hiểu làm sao lại đứng dậy, vòng tay ôm Tú vào người. Tú khẽ thì thầm vào tai Mẽ:

- Mẽ cô đơn lắm phải không?

- Sao Tú lại hỏi vậy?

- Vì những người càng cô đơn, khi làm tình, họ lại càng im lặng.

Rồi thì Tú cũng đi khỏi, để lại Mẽ trong căn phòng mới ban nãy còn oằn mùi gối chăn, Mẽ thấy mình như tan chảy trong mớ cảm xúc hỗn độn vương mang. Tiếng nhạc buồn còn âm vang.

“Người đàn bà đi nhạt cuộc tình

Không nhớ người quen bỏ mặc mình

Tuổi xanh khát nắng,

Giữa đời cháy da

Đưa mặt lên khóc

Thương tình xót xa

Hay khóc người xưa

Lệ nào cho vừa...”

Đời Mẽ, giờ đến nỗi đau cũng không còn để nhạt...

Nắng sớm vươn dài qua khỏi ô cửa sổ kiểu cũ, đập lên mí mắt làm Nam tỉnh giấc. Căn nhà im lìm, chỉ còn tiếng quạt máy rè rè đang đảo đều, phả gió xuống người Nam. Nam vẫn nằm ở ghế dài, trên người có tấm mền mỏng đắp ngang, chắc là mẹ sợ Nam lạnh. Đêm qua coi phim rồi mệt mỗi ngủ hời nào cũng không hay. Nam nhìn đồng hồ, đã chín giờ sáng, mẹ giờ này đã trên công ty. Điện thoại báo có hai cuộc gọi nhỡ, đều là từ Phan gọi tới, chắc tối qua thấy Nam không về, Phan lo dữ lắm.

- Tối qua em mệt nên ngủ quên ở nhà mẹ, sáng nay Phan chịu khó ăn ở ngoài nha... Dạ, em biết rồi, giờ em về ngay. Tối em nấu bữa thịnh soạn chuộc lỗi với Phan nha.

Nam cúp điện thoại, xếp lại mền rồi đi rửa mặt, chợt chú ý đến một mảnh giấy nhỏ dán trên tủ lạnh, “Mẹ đi làm trước, Nam dậy nhớ kiểm đồ ăn sáng nha”. Nét chữ của mẹ nghiêng nghiêng, liêu xiêu như một kiếp đàn bà mẹ mang.

Nam ra khỏi nhà, cẩn thận khóa cửa lại rồi đi xuống cầu thang, mấy bịch rác hôm qua đã được thay thế bằng những bịch rác mới, bốc mùi không kém. Đúng là đời chẳng bao giờ hết rác, nơi nào có con người, nơi đó lại có những thứ cần phải loại bỏ khi không còn giá trị sử dụng. Đường vào chung cư cũ chật hẹp, tối qua chiếc taxi cũng khó khăn lắm mới chui vào được, Nam quyết định đi bộ ra ngoài rồi mới đón xe cho tiện. Đang đứng lơ ngơ chờ taxi, Nam bị cuốn hút bởi cô gái đang đi ngược chiều, xách trên tay mấy túi xách giấy. Một cái túi giấy bỗng dưng đứt phụt, làm mớ trái cây trong đó đổ ào ra đường. Nam vội vàng chạy đến, cúi xuống nhặt lại, trả cho chủ nhân, lúc đó cũng đang loay hoay.

- Chỉ bị dơ một chút thôi, không sao đâu, về rửa kỹ là vẫn còn ăn được. - Nam vừa nói vừa bỏ trái cây vào cái túi còn lành lặn.

Cô gái tháo mắt kính mát đang đeo, miệng cảm ơn rồi rít.

- Cảm ơn anh nhiều, chẳng biết sao cái túi bị đứt... mà, nhìn anh... - Cô ngập ngừng đôi chút, đến khi đã thấy chắc chắn hơn về gương mặt đứng trước mình, bèn hỏi tiếp. - Nam đúng không, Khanh nè Nam, nhớ Khanh hông?

Nam ngẩng mặt nhìn cô gái kỹ hơn, đúng rồi, cũng đường nét này, chỉ khác là đã già dặn hơn trước đây, lại được che bởi lớp trang điểm nhẹ và kính mát khá lớn nên lúc đầu Nam không nhận ra.

- Nam nhớ mà Khanh, trời đất, lâu quá mới được gặp Khanh, Khanh mới về nước hả?

- Khanh về mới được ba ngày, lần này về được một tháng thì phải đi lại. Giờ Nam sao rồi?

- Nam không còn ở đây nữa, giờ dọn qua bên nhà người yêu ở. Khanh vẫn ở nhà cũ gần đây phải không?

- Đúng rồi, Khanh vẫn ở đó, ba mẹ đi để lại cho cô chú Khanh ở. Cho Khanh số điện thoại đi Nam, nay mai đi café nói chuyện cũ nghe chơi nha.

Nam đứng nói chuyện, tay bắt mặt mừng một chút với Khanh rồi chia tay, leo lên taxi. Ký ức ngày

xưa cũng như dòng xe cộ ngoài kia, ngược chiều thời gian trở về tìm Nam.

Khanh là bạn thanh mai trúc mã của Nam, hai đứa cùng tuổi, học chung từ hồi lớp một đến lớp năm. Lên cấp hai, dù học khác trường nhưng vẫn thỉnh thoảng gặp nhau nói chuyện. Lớn hơn chút nữa, Khanh bỗng dưng phát hiện ra chỉ ở bên Nam, Khanh mới có được những phút vui vẻ và bình yên. Mười bảy tuổi, Khanh theo gia đình sang Mỹ định cư, mấy ngày trước khi đi, Khanh ăn tối cùng Nam, và đời Nam không bao giờ quên được câu nói lúc đó của Khanh.

- Khanh muốn Nam, là người giữ sự trong trắng của Khanh.

Đêm đó, hai đứa trẻ lần đầu tiên nếm trái cấm. Nam lóng ngóng, nhớ lại mô hình ảnh trong mấy cuốn phim đen mình từng coi rồi vụng về áp dụng. Khanh thoáng sợ hãi, bấu chặt lưng trần của Nam trong phút giây già từ kiếp con gái để thành đàn bà. Ngày Khanh đi, Nam không ra tiễn, chỉ ngồi ở một góc nhà, nhớ hoài cái cảm giác lần đầu tiên chạm vào da thịt phụ nữ, và cũng là lần duy nhất trong đời.

Chuyện mới đó, mà đã sáu, bảy năm, thời gian vô tình là vậy...

Phan tấp xe vào lề đường, hạ cửa kính, nói vọng ra bên ngoài:

- Cho anh một ổ thịt chả nha em.

Cô bán hàng gạt đầu cái rụp rồi quay qua, thông báo lại cho người đang đứng làm bánh mì ngay tại xe. Tiệm bánh mì Phan ghé thuộc vào loại nổi tiếng ngon bậc nhất ở Sài Gòn, do một cặp đồng tính nữ mở bán, tên tiệm là Hồng Hoa, nhưng người hay ăn lại gọi cái tên khác là “Bánh mì ô-môi”.

Bánh mì cũng là một trong những đặc sản của Sài Gòn năng động. Một tạp chí ẩm thực uy tín nước ngoài từng bình chọn bánh mì vào top 10 món thức ăn đường phố đặc biệt nhất. Cũng na ná như café, bánh mì gắn liền với nhịp sống của dân Sài Gòn. Chuyện sáng sáng ra đường, thấy một anh công chức mặc quần tây áo sơ mi, một tay lái xe gắn máy, một tay cầm ổ bánh mì nhai là chuyện bình thường. Bánh mì dễ làm, dễ bán, dễ ăn, cách ăn cũng linh hoạt, không phải ngồi chết gí một chỗ như mấy món phở, hủ tiếu, bún bò...

Người bán bánh mì cũng tìm đủ mọi cách để đem món bánh bình dân này đến hang cùng ngõ hẻm. Nằm trong nhà, lâu lâu người ta nghe có tiếng rao lạnh lớt, “Ai bánh mì nóng đây...” Sáng chở con đến cổng trường học, cũng có chị quẩy quang gánh, một bên đựng hơn chục ổ bánh mì không, một bên để thịt chả, pa-tê, nước sốt, cứ ai có nhu cầu là chị dừng gánh, làm xong một ổ lại xách đi tiếp. Hoàn cảnh hơn là mấy xe bánh mì đặt dọc đường đi. Chưa có thống kê chính thức, nhưng ở khắp Sài Gòn chắc cũng có phải trên một ngàn xe như vậy.

Giá bánh mì cũng dao động, tùy thuộc vào độ đầu tư của chủ nhân. Như mấy chị buôn thúng bán bưng, mỗi ổ bánh giá chừng tám ngàn, mười ngàn thì đã no nê. Mấy xe bán lề đường thì lại mắc hơn, chừng mười hai, mười lăm ngàn. Còn mấy nơi đã nổi tiếng, có tên tuổi, thương hiệu, thuê hẳn nhà lầu để bán bánh mì như chỗ Phan đang đứng mua, giá khoảng ba chục ngàn một ổ,

mắc hơn một tô phở bình dân. Nói thẳng ra, đồng tiền đi liền chất lượng, như tiệm Hồng Hoa này đây, hai mươi tám ngàn một ổ, nhưng ổ bánh nóng giòn, phủ ngập pa-tê thơm, miếng thịt, miếng chả dày cui, chọi bẻ đầu chó, ai ăn một lần xong cũng thích, cũng quay lại mua đem về cho gia đình ăn hay giới thiệu cho bạn bè ủng hộ. Chỗ này từ lúc nổi tiếng đến giờ, dân chúng bu đến bu đó để ăn, tối tối giờ cao điểm là xe hơi xếp hàng dài để mua, nghệ sĩ, ca sĩ gì cũng cầm ổ bánh mì cắn lấy cắn để. Từ căn nhà cấp bốn ban đầu, giờ chỗ bánh mì Hồng Hoa đã thành căn nhà lầu mấy tầng. Ấy mới thấy, bán bánh mì xây nhà lâu là vậy.

Và, một buổi sáng đặc trưng Sài Gòn, lúc nào cũng gồm có bốn món: café, bánh mì, khói bụi và kẹt xe.

Cô phụ bán hàng nhanh chóng cầm ổ bánh mì ra đưa Phan, cầm tiền rồi vào trong lấy tiền thối. Khi trở ra, cô cúi người, nói với Phan:

- Anh ơi, cho em mượn lại ổ bánh mì, bà chủ em kêu.

Phan nhúm mày thắc mắc, rồi cũng làm theo. Cô bán hàng cầm bánh mì vào xe, để bà chủ mở bánh, bỏ thêm mấy miếng thịt chả vào. Bà chủ quay qua nhìn Phan, nhướn miệng cười. Phan cũng gật đầu chào, miệng nói câu cảm ơn. Đây là một trong hai bà chủ của Hồng Hoa, cũng có biết và quen Phan, từng ngồi cùng nhau nói chuyện thể thái nhân tình ở đất Sài Gòn phồn hoa đô hội. Đạo gần đây do công việc lu bu nên không gặp nhau được nhiều, nhưng lần nào ghé mua, nếu thấy Phan bà chủ cũng cho thêm thịt chả.

Người Sài Gòn là vậy, có xa mặt, cách lòng, nhưng nếu có cơ hội gặp nhau, họ vẫn vồn vã, vẫn nhớ về nhau.

Phan nhận lại ổ bánh mì, gật chào bà chủ lần nữa rồi đóng cửa kính xe và lái đến công ty. Một tay cầm lái, một tay cầm ổ bánh mì nhai, chợt nhớ lâu lắm rồi mới ăn sáng bên ngoài. Từ ngày có Nam, lúc nào bữa sáng của Phan cũng do chính tay Nam chuẩn bị, dù là bánh mì trứng hay tô mì gói với xúc xích, thậm chí, ngay cả ly sữa tươi, nước cam ép Nam cũng phải tận tay rót cho Phan. Có lần Phan bảo, “Để anh tự làm cũng được mà”, Nam xụ mặt:

- Không, em làm người yêu Phan làm chi mà có mỗi bữa sáng cũng không lo cho Phan được.

Rồi Nam lại đi tới tủ lạnh, lấy chai sữa chua men vi sinh để Phan uống tốt cho tiêu hóa. Yêu và chăm sóc người yêu như Nam, thật khó tìm.

Phan đóng cửa xe, đi thang máy lên tầng nhà công ty thuê, lướt qua bàn cô thư ký.

- Hôm nay anh đâu có lịch họp phải không? - Phan dừng lại hỏi.

- Dạ không, hôm nay anh vẫn còn rảnh.

- Ok, vậy em gọi Tú lên cho anh, sáng nay Tú vô chưa?

- Rồi anh, nay Tú có ghé qua nói chuyện với em.

- Rồi, vậy nhé. À, hôm nay màu son của em rất đẹp, hợp với màu áo em đang mặc.

- Trời ơi, em mới đổi màu son hôm nay luôn đó, anh Phan tinh ý quá!

Phan cười rồi xách giỏ vào phòng. Không biết có phải là một đức tính thiên phú hay không, nhưng Phan để ý thấy người đồng tính thường có tư duy duy mỹ và sự tinh tế rất cao, đặc biệt là về nghệ thuật, mỹ thuật, cái đẹp. Bản thân Phan, cũng như bạn của Phan, mọi người đều như vậy.

Phan bước chân vào văn phòng, nhìn tấm lịch treo tường, nhận ra mình vào “Thiên đường” đã được gần một năm. Mỗi người, khi đi làm lại có một mục đích cho riêng mình. Đa phần vì tiền, điều đó hiển nhiên vì họ cần tiền để duy trì cuộc sống cho chính mình và người thân. Mỗi lần phỏng vấn một người nào mới, Phan hay hỏi họ mục đích đi làm của bạn là gì, ai thành thật sẽ trả lời “vì tiền”, còn hoa mỹ hơn, người ta trả lời thế này:

- Em đi làm vì đam mê với công việc và muốn được học hỏi thêm kinh nghiệm sống.

Thường với những ai trả lời thế này, Phan hay mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Vậy anh nhận em vào rồi, em cứ làm vì đam mê, học hỏi, còn tối tháng, lương em anh xài giùm ha!

Và dĩ nhiên, họ sẽ lảng đi, nói rằng bản thân cũng cần tiền để sống hay muôn ngàn lý do nào khác. Thường những người như vậy Phan không nhận vào làm. Một là vì Phan không thích người lấp liếm, hai là không thích người hoa ngôn. Ngay cả khi chưa bước chân vào công ty, bạn đã không xác định được rõ ràng mục đích của mình, thì làm sao bạn có thể làm việc lâu dài tại nơi đó? Bản thân Phan, như Tú nhận xét, đi làm không phải vì tiền. Gia đình bên Mỹ của Phan có mấy tiệm nail, kinh doanh cũng khá khá, Phan có thể yên tâm ở lại Mỹ để quản lý, nhưng... vì Nam, Phan chọn Sài Gòn.

Phan vào làm ở “Thiên đường”, mục đích chính là muốn thử khả năng của mình có thể dẫn dắt suy nghĩ của người khác hay không. Thử thách đó được thực hiện bằng những bài báo giật gân Phan cùng Tú tạo ra. Cứ mỗi lần thấy dư luận xôn xao, Phan lại hả hê, chiến thắng đó lớn hơn rất nhiều lần số tiền thưởng tay tổng giám đốc gởi cho. Kiểu như Phan mới chính là loại người đi làm vì đam mê, vì sở thích.

Trong nhóm làm việc chung, ngoài Tú ra, cũng còn nhiều phóng viên, biên tập viên khác. Tuy nhiên, họ chỉ nắm giữ mấy chuyên mục giải trí, mua vui nhảm nhí, không mang lại nhiều giá trị cho “Thiên đường”. Chuyên mục “Xã hội” do Tú đảm nhận cần những thông tin khiến người ta phải hoang mang, suy nghĩ, phải sợ hãi, phải cảnh giác, phải kể cho người này người nọ nghe. Một chuyên mục như vậy, Phan chỉ nhìn được Tú là có khả năng đảm nhận. Ở Tú luôn luôn hiện hữu vẻ bất cần đời, và chỉ những người bất cần đời như vậy mới có thể nhìn được bản chất thực sự của cuộc đời này vốn dĩ không hồng, không đen, cũng chẳng trắng, mà là màu xám, trộn lẫn của những mảng màu kia.

Tú ngồi đối diện Phan như mọi lần, im lặng cầm cái phong bì Phan mới đưa cho, mở ra coi bên trong, thấy dày cộm tiền loại mệnh giá lớn nhất.

- Cảm ơn anh.

- Tú xứng đáng với nó mà. - Phan nghiêng nghiêng đầu, tay gõ lộc cộc xuống bàn. - Vấn đề bây giờ là làm sao lại tạo ra được thứ giật gân không thua gì lần trước. Tú nhìn đồ thị thử đi.

Tú quay lưng, nhìn lên màn hình tivi, thấy mấy cột màu xanh đỏ, đỉnh cao nhất nằm ở tuần vừa

rồi, lúc tung ra cái tin bà lão giả xui để lừa đảo.

- Vụ lần trước chúng ta đã làm rất tốt, mức độ phủ sóng của thông tin đó vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi. Già trẻ lớn bé, ai ai cũng kể nhau nghe để đề phòng, không bị bà già lừa gạt.

- Anh giải thích được vì sao chúng ta lại thành công không?

- Vì con người ta thiếu thông tin nhưng muốn tỏ ra mình thông thái.

Báo chí có một sức mạnh rất lớn, đó là dẫn dắt dư luận và định hướng suy nghĩ con người. Ở thời điểm báo mạng chưa phát triển rầm rộ, báo lá cải chưa tràn lan thông tin nhảm nhí, người ta dùng thông tin trên báo giấy để làm kim chỉ nam nhìn nhận xã hội. Tuy nhiên, khi thông tin rơi vào vùng nhiễu, quá nhiều những thứ giả trí rẻ tiền được tung lên mạng, người ta bắt đầu cảm thấy hoài nghi, chán nản. Cứ hôm nay cô ca sĩ này lộ ngực, ngày mai chàng ca sĩ kia ồm ồ về giới tính, hay bà ca sĩ nọ “bỗng dưng bế nọ” làm xôn xao dư luận, lặp đi lặp lại ngày ngày trên báo mạng, người đọc nhìn qua cái tiêu đề thì đã coi như biết luôn nội dung. Thêm vào đó, với việc báo chí chạy đua nhau theo kiểu “mày có bài này thì tao cũng có bài tương tự”, nên có một sự kiện nhỏ như ca sĩ nọ vừa té giáp móng cũng được đầu mười mấy tờ báo thi nhau giật tiêu đề loạn xạ. Người đọc đã nản lại càng nản hơn, và một số lượng lớn người rơi vào hoàn cảnh nhìn báo chí như thứ tạp nham nhất trên đời. Chính vì vậy, khi “Thiên đường” xuất hiện, đưa thông tin chính thống, những bài báo như thể được rút ruột rút gan để viết ra đầy tâm huyết, dĩ nhiên người ta tin tưởng và tung hô nó. Và từ đó, bất cứ bài nào viết trên “Thiên đường” cũng được nhiều người chia sẻ, quan tâm.

Chính vì nắm được điểm này của “cư dân mạng”, Phan bắt đầu đưa ra những tin tức đảo lộn lại thứ “lòng tốt” mà con người suy tôn. Họ cho rằng giúp người hoạn nạn là điều phải làm, nên làm thuộc về phạm trù đạo đức cao sang, thế nên khi có người vạch ra cho họ thấy, có kẻ lợi dụng chính lòng tốt đó để trục lợi, người ta sẽ hoang mang, bối rối, không biết có nên mù quáng giúp người để bị lợi dụng, hay sẽ nhẫn tâm phớt lờ đi nỗi đau đồng loại để bảo vệ sự an toàn của bản thân. Thêm vào đó, người ta còn hào phóng muốn giúp đỡ người khác đừng bị lừa gạt, bằng cách chia sẻ nội dung bài báo về trang mạng xã hội cá nhân của mình.

- Khi con người ta hoang mang, mất lòng tin vào những giá trị đạo đức trước giờ họ tin tưởng, chính là lúc họ yếu đuối và dễ bị dẫn dắt nhất, Tú nên nhớ điều này.

Tú gật gù, hoài nghi bản thân mình được làm việc cùng một con người như Phan là may mắn hay bất hạnh.

- Vấn đề hiện tại là làm sao để tạo ra những câu chuyện hơn vụ bà già lừa gạt vừa rồi để kéo lượt xem của “Thiên đường” tăng lên tiếp tục. Tú cũng biết rồi đó, lòng tham của con người là vô hạn...

Tú chẳng lạ gì thói ham tiền của đám nhà giàu. Đồng tiền có ma lực làm người ta nghiện, càng kiếm được nhiều thì người ta lại càng muốn có hơn số đó. Cứ mỗi lần “Thiên đường” tăng bậc trong xếp hạng các trang báo mạng được xem nhiều nhất, hợp đồng quảng cáo lại chảy ào ào về công ty, đám hội đồng cổ đông vỗ đùi đen đét, nâng rượu mạnh, chúc mừng cho thành công đã dụ được người ta tin và đọc trang báo của mình.

Suy nghĩ một lúc, Tú lên tiếng:

- Còn một thứ, nếu đụng vào, chắc chắn sẽ gây tranh cãi và phần nộ nhiều hơn nữa.

- Là thứ gì? - Phan nhíu mày nhìn Tú, đầy hoài nghi.

- Là trẻ em.

Mắt Phan phát lên tia sáng, Tú kịp nhìn thấy, lòng chợt sợ hãi vì nhận ra tia sáng ấy lạnh lùng đến rợn người.

Căn bệnh của Ân sau mấy tuần uống thuốc, tập suy nghĩ mọi thứ ở chiều hướng tích cực hơn theo lời Mẹ, đã có dấu hiệu thuyên giảm.

Hồi chiều, lúc đang ngồi tính toán bảng lương, thưởng và nhuận bút cho phóng viên, cộng tác viên cũng như biên tập viên của “Thiên đường”, Ân gặp Tú. Không hiểu sao, từ ngày đầu tiên nhận ra sự xuất hiện của Tú ở “Thiên đường”, Ân đã cảm thấy khó chịu. Làm khác bộ phận, do tính chất công việc, Tú rất ít khi xuất hiện ở công ty, nhưng lần nào chạm mặt, thấy ánh mắt bất cần đời của Tú quét dọc qua mình, trong lòng Ân cứ thấp thỏm, bất an. Mấy lần như vậy, Ân chẳng tập trung làm việc gì cho ra hồn, cứ lăm lét nhìn theo, đến khi nào Tú đi khỏi rồi tim Ân mới trở lại nhịp bình thường.

Nhưng đó là chuyện cũ, chiều nay đã khác. Lúc Tú đi qua phòng kế toán, hỏi chị kế toán trưởng gì đó về ứng trước lương tháng này, Ân bắt gặp ánh mắt Tú hướng về mình, liền vội vàng quay lưng đi. Tú thấy vậy, bèn chậm chậm tiến về hướng Ân đang ngồi. Ân không nhìn, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt Tú đang lướt lại ngày càng gần hơn.

- Hình như Ân ghét tôi lắm phải không?

Giọng Tú trầm trầm phát lên từ sau lưng Ân. Tim Ân đập nhanh hơn ban nãy, tay bắt đầu rịn mồ hôi. Ân nhớ đến lời Mẹ dặn mình, “Khi một người trò chuyện cùng em, đâu phải ai cũng muốn gây hại cho em, hãy tập suy nghĩ rằng đó là họ quan tâm, muốn tìm hiểu về em”. Nghĩ vậy, Ân hít một hơi dài rồi quay ghế lại nhìn Tú.

- Không có, tôi... tôi không quen Tú, làm sao phải ghét.

- Hôm nay dám nói chuyện với tôi rồi à? - Tú hỏi lại, miệng nhênh nhếch, như đang kèm nén nụ cười.

- Ủ... ừ, thì nói chuyện, Tú đâu có làm gì hại tôi.

- Sao dám chắc tôi không hại Ân?

- Tôi... tôi nghĩ vậy.

- Hi vọng là Ân nghĩ đúng. Thôi, chào Ân, tôi đi đây... À, quên nói Ân biết là tôi rất thích mấy tấm hình Ân chụp, rất ý nghĩa và rất có hồn.

Nói xong, Tú bỏ Ân lại đó rồi đi về phía cửa phòng. Ân ngẩng người nhìn theo dáng Tú, không nghĩ rằng Tú cũng là một người có theo dõi trang cá nhân của mình. Mà, Mẹ nói đúng nhỉ, người ta nói chuyện với mình có khi là vì quan tâm.

Nhớ lại chuyện hồi chiều, Ân đang nằm một mình trong phòng trọ cũng mỉm cười. Cửa sổ phòng đang mở, gió khe lùa vào, mấy tấm hình Ân rửa ra treo trên tường khe rung rinh, những gương mặt trên đó đều nhìn về hướng Ân. Tivi đang phát ra âm thanh của bộ phim Hồng Kông Ân vẫn theo dõi, đây cũng là một thú vui của Ân và khá nhiều bạn trẻ cùng lứa.

Hồi đầu thập niên 90 thế kỷ trước, giải trí ở Sài Gòn chưa đa dạng, phong phú như bây giờ. Rạp chiếu phim lèo tèo, cũ nát, thỉnh thoảng ngồi coi phải co chân lên sợ chuột gián bò qua. Phim

chiếu ở rạp lúc đó cũng là mấy bộ phim thị trường, mì ăn liền, yêu thương hận thù phản bội chia tay. Các tụ điểm văn hóa lúc bấy giờ cũng chưa nở rộ, nên bà con chỉ có mỗi thú vui duy nhất là ru rú trong nhà để coi phim truyền hình Hồng Kông, được lòng tiếng rồi phát hành ở nước ta với dạng băng video, coi bằng đầu máy. Thời đó cứ mười gia đình thì có chín nhà coi phim bộ và ghiền phim bộ. Mấy cửa hàng cho thuê băng đĩa mọc lên như nấm sau mưa, khu dân cư nào cũng có vài ba tiệm.

Một bộ phim như vậy chừng hai mươi tập, kéo dài thành bảy cuốn phim, bà con hay ra cửa hàng thuê về xem, hết bộ này đến bộ kia. Mà phim thì lại toàn phim hay, chuyển thể từ mấy bộ tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. Nổi tiếng nhất mà ai cũng biết là “Thần điêu đại hiệp”, “Anh hùng xạ điêu”, “Thiên long bát bộ”... ngoài ra còn có đủ các thể loại đề tài khác nhau như nấu ăn, điều tra vụ án, tâm lý tình cảm, ai thích thể loại nào thì cứ việc thuê về coi cho đã. Mấy diễn viên trong phim cũng trở thành thần tượng của một thế hệ, người ta in hình họ lên áo thun để bán, báo, tạp chí cũng có mấy tấm hình cỡ bự của diễn viên Hồng Kông, các bạn nữ mua về cắt ra, dán kín cả phòng, để rồi lúc lớn lên, phải xé bỏ vì cảm thấy chúng thật nhếch nhác.

Thời đại thay đổi, món ăn tinh thần này của dân Sài Gòn cũng dần dần đổi thay. Thay vì những cuộn băng video dày cui ngày trước, mỗi lần coi lỡ có bị sọc ngang sọc dọc lại cầm giấy để “chùi đầu từ” thì giờ cả bộ phim được nén vào mấy cái đĩa VCD, sau đó là DVD, đủ sức chứa cả bộ phim trong một đĩa. Thay vì chực chờ ở tiệm đĩa để mượn băng về coi như trước, giờ bỏ hai chục ngàn đã có cả bộ phim để đó, rảnh lúc nào thì bỏ vào coi vài tập. Chưa kể, ngoài phim Hồng Kông ra, người ta còn có nhiều lựa chọn khác như phim Trung Quốc, phim Hàn Quốc, thậm chí là nước láng giềng Thái Lan. Nhưng dù sao thì dù, phim bộ Hồng Kông vẫn luôn có được một nhóm đối tượng yêu thích riêng cho mình.

Ăn nằm trong nhóm yêu thích đó. Ăn đi làm về, có khi chẳng biết đi đâu, thế là lại bỏ đĩa phim vào đầu máy, cho nó rỉ rả bên tai, có khi cứ để vậy đi làm những công việc khác như một thói quen khó từ bỏ. Cảnh đang diễn ra trong phim là nam chính đi về dưới trời mưa, sũng nước, nữ chính nhìn thấy, xót xa lắm bèn chạy tới cầm cây dù ra che. Ăn coi phim, thầm nghĩ, “Sến vậy cũng được sao?” nhưng rồi lại nhớ đến một hình ảnh khác mình cũng đã từng gặp lúc ướt sũng nước mưa.

Thụy giờ này đi làm về chưa nhỉ?

Nãy giờ mãi mê coi phim, Ăn không nghe phía bên phòng Thụy có tiếng mở cửa hay không. Ăn ngồi dậy, dừng phim, mở cửa phòng mình ra, đối diện là cánh cửa phòng Thụy đang đóng im ỉm. Ăn ra khỏi phòng, gõ mấy tiếng lên cửa phòng Thụy, chờ một hồi không nghe tiếng trả lời mới quay lại phòng mình. Ăn cho phim chạy tiếp, mắt nhìn vào màn hình nhưng suy nghĩ lại trôi tận đầu tận đuôi. Ăn nhớ cái vị trà thanh thanh đêm mưa đó Thụy rót cho mình...

Lúc này, Thụy lại đang ngồi ở quán nhậu quen thuộc cùng Tú, hai ly bia cụng vào nhau cái cốp, bọt sóng sánh trào ra ngoài. Tú lấy thuốc lá, phì phèo nhả khói, Thụy nhìn theo, chẳng hiểu điều thuốc có sức hấp dẫn gì mà nhiều người ghiền đến vậy. Bản thân Thụy lúc trước cũng thử hút, thấy nó đắng đắng, nhưng vô vị, cũng không làm “quên sầu, hết chán đời” như nhiều người nói, nên từ đó không hút thêm nữa.

- Hôm nay anh có gì buồn nữa? - Thụy dè dặt hỏi.

- Sao mà biết tao buồn?

- Thì lần nào anh rủ ra nhậu cũng là có chuyện buồn bực trong người.

- Đời tao, đàn bà không thiếu, đam mê cũng có, chỉ có mỗi tiền là không bao giờ đủ. Ông bà già mới gọi lên, nhắc là đến hạn thanh toán nợ nần cho người ta, nhức cả đầu.

Thụy gãi gãi đầu, cũng không biết nói gì, hay làm gì để giúp thằng anh ngang hông này.

- Còn mà, cuộc sống sao rồi?

- Cũng bình thường, em không phải gởi tiền nhiều về nhà, làm được bao nhiêu thì xài bấy nhiêu. Nhưng mà... cái công việc hiện tại của em, chán quá, chẳng nhìn ra tương lai.

- Có thằng nào đi làm massage cả đời đâu. Mà lo mà kiếm gì học rồi chuyển nghề.

- Em tính để dành đủ tiền thì đi học làm tóc, trang điểm, nghề đó giờ đang thịnh dữ lắm.

- Cũng có lý, ráng mà lo cho thân mình đừng hoang, ở Sài Gòn này, sơ sẩy một cái là chết.

- Còn anh? Có dự tính gì không? Hay cứ vẫn bám trụ ở đó?

- Có mấy đứa bạn rủ tao ra biên giới buôn một chuyến. Ông bà xưa cũng nói, “phi thương bất phú”, không buôn bán gì thì khó mà giàu được. Tao đang gom vốn, nếu được là làm luôn coi sao.

- Nhưng mà anh cũng cẩn thận, có biết người ta là ai không mà đi chung?

- Thì bạn bè làm ăn, ban đầu cũng phải tin tưởng nhau đã mà, suốt ngày nghi nghi ngờ ngờ, làm sao mà làm chuyện lớn được.

Tú nói xong, cầm ly bia uống cạn, trong đầu suy nghĩ về lời rủ rê của đứa bạn cách đây mấy ngày. Đúng là không mạo hiểm thì khó mà làm giàu được. Nhưng mạo hiểm ở mức nào thì đủ, số tiền thằng bạn kêu đầu tư để đi buôn không nhỏ, nếu mất, coi như Tú trắng tay, mà đầu tư nào thì cũng có rủi ro nhất định, đâu ai dám chắc làm là thắng. Nghĩ đến lại càng thêm mệt đầu.

- Bữa nói chuyện, anh nói sợ Sài Gòn, giờ em mới hiểu được cái sợ của anh. - Uống xong ngụm bia, Thụy nói tiếp.

- Mà đã thấy được cái gì ở đây mà sợ?

- Bà giáo cho em thuê phòng, mấy bữa trước bị người ta giật đồ, té bất tỉnh trên đường. Vậy mà nghe kể không ai dám đưa bà già đi bệnh viện, may lắm mới có hai người đi xe hơi chở đi.

Tú nghe, ngờ ngợ hiểu câu chuyện của Thụy đang hướng về việc gì, nhưng vẫn hỏi tới:

- Sao không ai thêm giúp bà già vậy?

- Tại có bài báo trên mạng, kể về mấy vụ bà già lừa đảo, giả bộ ngất xỉu rồi lừa gạt người ta, nên

ai cũng sợ, đâu dám tới giúp. Người Sài Gòn, càng ngày càng lạnh lùng với nhau.

- Ở đâu thì cũng có người này người nọ, mà đừng quơ đùa cả nắm.

- Em nhớ lúc còn dưới quê, hàng xóm có chuyện gì là bà con chạy qua giúp đỡ, mỗi người một tay. Còn ở Sài Gòn, có khi chết kế bên nhà người ta cũng mặc kệ, đóng cửa cài chốt, sợ bản thân mình liên lụy...

- Ủ, thì Sài Gòn này mắc nhất là lòng tin mà. Thôi uống đi, ngày mai có chết thì hôm nay cũng phải say đã.

Tú cụng ly với Thụy rồi nốc cạn ly bia đầy. Tự dưng, cơn nhớ đàn bà trong Tú còn cao. Đàn ông là vậy, rượu và đàn bà, lúc nào cũng thường đi cùng với nhau. Trước, Tú nhớ nhiều đàn bà, có đàn bà thiệt, từng gặp, từng làm tình, cũng có khi là đàn bà ảo, trong mấy tác phẩm mình viết ra. Còn bây giờ, đàn bà của Tú gom về một con người cụ thể, người đó tên Mễ.

Yêu Nam, với Phan là một điều vô cùng kỳ lạ.

Từ ngày quyết định về Việt Nam để gặp Nam, rồi kéo Nam ra khỏi nỗi đau và vũng bùn của những ngày tháng trượt dài trong meth.ice, tình dục và nỗi đau, đến nay, Phan vẫn cứ thấy Nam là một bí ẩn.

Trong Nam như tồn tại nhiều con người khác nhau. Lúc thì sâu lắng, thích ngồi một mình trong phòng tối, nghe nhạc, uống rượu vang và nhìn ngắm Sài Gòn dưới kia. Lúc lại trẻ con, kéo Phan ra bếp, cột cho cái khăn trắng ngay cổ, dù lúc đó Phan đang trần như nhộng vì mới ngủ dậy, rồi bung ra cho Phan rất nhiều đồ ăn, bắt nếm thử, phát biểu cảm nghĩ. Lúc thì Nam rất gần, như thể là một phần trong cơ thể Phan. Lúc lại rất xa, như chưa bao giờ Phan có thể chạm đến được.

Hay như lúc này đây, sau khi đã nấu cho Phan một bữa cơm thịnh soạn, toàn những món Phan thích, ép Phan ăn đến căng bụng, giờ Phan ngồi đọc sách, còn Nam thì cuộn người nằm trong lòng Phan, nghe tiếng nhạc chảy dọc phòng.

“It’s you, it’s you, it’s all for you
Everything I do
I tell you all the time
Heaven is a place on earth with you
Tell me all the things you want to do
I heard that you like the bad girls
Honey, is that true?
It’s better than I ever even knew
They say that the world was built for two
Only worth living if somebody is loving you
Baby now you do...”

Một tay Phan cầm sách, tay còn lại đặt trên mặt Nam, vuốt ve gò má xương xương.

Nam không phải để yêu theo kiểu những người trẻ lao vào nhau, cuồng nhiệt nhưng mau nhạt phai. Nam là để sống cùng nhau, chăm sóc cho nhau và cảm nhận được hai cuộc đời đang dần quện chặt vào nhau.

- Hôm nay em gặp lại Khanh đó Phan.

Phan buông sách, cúi xuống nhìn Nam:

- Khanh? Cô bạn gần nhà hồi đó Nam kể anh nghe phải không?

- Đúng rồi, Khanh đi định cư bên Mỹ, nhiều năm rồi mới về lại đây.

- Nè, nếu anh nhớ không lầm thì Khanh cũng là “tình cũ” của Nam đó nha, anh ghen đó.

- Á... hôm nay Phan biết ghen nữa kìa! Cưng quá!

Nam nói rồi chồm người, cắn vào ngực Phan, không đủ mạnh để đau, chỉ vừa đủ nhột để Phan vật Nam xuống giường. Nam có thói quen ở nhà hay mặc sơ mi trắng, rộng thùng thình, phủ đến đùi và bên trong thì... không còn gì khác.

Môi Phan tham lam lần tìm môi Nam, ngấu nghiến nhau trong nụ hôn cuồng nhiệt. Nụ hôn kéo dài đến bên vành tai Nam, môi Phan dừng lại nơi đó.

- Đèn bù cho tối qua bắt anh ngủ một mình đi... - Giọng Phan thì thầm.

Rồi môi lại chạy dọc cổ, Nam oằn người vì cảm giác nhột nhột người yêu mang tới. Phan hôn từng centimet nhỏ nhất trên cơ thể Nam, trân trọng cơ thể người yêu như thể đó là món quà tuyệt vời nhất mà Thượng đế ban tặng. Môi Phan vẫn mãi miết trên hành trình cơ thể Nam, môi đến đâu lại mở tung từng chiếc nút sơ mi đến đó. Đến phần thắt lưng, Phan cắn nhẹ vào hai phần xương hông nhô ra, làm Nam nhột, đưa tay kéo đầu Phan.

- Em nhột! Không chơi vậy đâu nha Phan!

- Nằm yên, ngoan anh thương! - Phan ngẩng mặt nhìn người yêu, giọng gợi tình đến khó cưỡng.

Nam cong người, phát ra tiếng thở khi Phan bắt đầu kéo môi xuống khám phá mảnh đất da thịt bên dưới. Mùi tinh dầu táo từ đèn xông hương tỏa ra khắp phòng, Nam hít một hơi dài, nghe vị trái cấm cả hai đang tận hưởng cùng nhau. Tiếng nhạc của Lana đã chuyển sang bài khác.

“My pussy tastes like Pepsi-Cola,

My eyes are wide like cherry pies.

I got a taste for men who're older

It's always been, so it's no surprise.

Ah he's in the sky with diamonds and he's making me crazy

(I come alive, alive)

All he wants to do is party with his pretty baby

Come on, baby, let's ride

We can escape to the great sunshine...”

Phan dừng cuộc hành trình của môi lại, trườn lên, đè lấy cơ thể Nam.

- Nam ngọt quá, không sớm thì muộn anh cũng bị tiểu đường cho coi.

- Thật không? Em lại thấy miệng lưỡi Phan ngày càng ngọt hơn trước đó chứ.

Nam nói xong, ghì lấy Phan lăn một vòng trên giường, giờ thì Nam lại nằm gọn trên người Phan.

- A... chết anh rồi, ngộp thở quá, Nam lên ký phải không?

- Im đi! Phan không được đề cập đến cân nặng của em nha!

Nam chun mũi trong khi Phan cười khoái chí.

- Người anh còn nhiều chỗ cũng ngọt lắm đó Nam.

Phan nói rồi hất hất đầu xuống dưới, miệng cười đều không thể diễn tả.

- Đồ dâm tặc! Nhưng em thích anh như vậy.

Nam cười lớn, ngồi thẳng dậy trên người Phan, quay lưng lại cái tủ cạnh giường, chồm người qua lấy chai popper để đó. Phan nhìn thấy, chợt nhớ đến lời Mẹ nói lần trước gặp.

- Hôm nay đừng dùng popper, anh sẽ cho em cảm giác còn tuyệt hơn cái đó, nha Nam.

Nam nhìn Phan, hai ánh mắt xoáy sâu vào nhau, rồi Nam gật đầu, bỏ chai popper màu nâu sang một bên, cởi luôn chiếc sơ mi đang hồ hững trên người, và cúi xuống hôn Phan.

“Drugs, suck it up, like vanilla icies

Don’t treat me rough, treat me really niceys

Decorate my neck, me, Diamantes ices

Why, come on, come on...”

Phan nằm ngửa mặt nhìn mông trần nhà trắng, cả cơ thể rã rời sau cơn mưa tình vừa trút xuống. Nam nằm cạnh Phan, đầu gối vào khoảng cánh tay rộng mở, vững chãi. Nam nhích người một chút để được gần Phan hơn, nghe tiếng tim Phan thổn thức trong lồng ngực hồi hồi. Nghe cả hơi thở Phan nồng nồng phả xuống gương mặt mình. Tay Nam ve vuốt khuôn bụng Phan, mặc dù không còn rõ sáu múi như ngày trước, nhưng vẫn săn chắc lắm. Những thứ còn sót lại của cuộc ái ân ban nãy còn trên bụng Phan, bám dính trên tay Nam.

Nam đưa tay lên cao dưới ánh đèn vàng, đám chất lỏng như lấp lánh.

- Trong mấy triệu con loăng quăng này, thì chỉ có một con là có thể sống, đám còn lại đều phải chết, phải không Phan?

Phan quay qua nhìn Nam, thấy Nam vẫn đang chăm chú nhìn bàn tay dưới ánh đèn.

- Đúng rồi Nam, theo nguyên tắc thì là vậy.

- Cũng giống như cuộc đời này, chỉ có một số ít đáng sống, số còn lại đều phải chết, phải không Phan?

Phan im lặng, vòng cánh tay kia qua ôm Nam, hôn vào tóc người yêu:

- Đừng suy nghĩ đến những chuyện như vậy nữa, nha Nam.

Chợt thấy cánh tay mình nóng nóng, Phan đưa tay vuốt má Nam, nhận ra có giọt như nước mắt lăn dài. Phan lau nước mắt cho Nam, như bao nhiêu lần đã làm trước đây, mà kể từ ngày gặp lại Nam giữa Sài Gòn, Phan đã nguyện dùng phần đời còn lại để giúp Nam lau hết nước mắt đau thương.

- Sài Gòn mưa rồi phải không Phan?

- Không, trời đâu có mưa đâu Nam.

- Không mưa, sao Sài Gòn dưới kia nhòe nhoẹt vậy Phan?

Nam áp mặt vào ngực Phan, giọt như nước mắt rơi từ khước mắt nhiều hơn, ướt đầm cả khoảng ngực rộng.

“Đừng đau nữa mà Nam...”

Tú ngồi một mình tại quán café quen thuộc, tay liên tục gõ vào máy tính, chốc chốc dừng lại, lấy ly café không đường uống một ngụm. Từ ngày quen Mễ, chẳng biết từ lúc nào Tú đâm ra thích uống café không đường như Mễ. Lần nào ngủ lại nhà Mễ, đúng bốn giờ ba mươi sáng, Mễ tỉnh giấc, im lặng rời khỏi giường, ra ngoài pha café, đứng nhìn mặt trời dần dần ló rạng ở đằng đông. Mỗi ngày đầu, Tú chưa quen, cứ thấy khó chịu vì không ngủ đủ giấc, dần dà cũng quen, sáng lại ôm Mễ nhìn mặt trời, nghe mùi đàn bà từ người Mễ phả ra, quện trong mùi café và mùi nắng sớm.

Cơ bản thì bài báo mới Tú đã viết xong, nhưng cứ thấy nó nhàn nhạt, chán chán bèn viết lại hai ba lần nữa, xong mới gửi qua cho Phan coi. Chưa đầy năm giây, Phan trả lời mà hình như chưa lướt qua nội dung Tú viết, “Tú cứ việc đăng lên, tôi tin Tú.” Tú nhìn lại màn hình máy tính lần nữa, thoáng đắn đo suy nghĩ, cuối cùng thì nhấn nút “đăng tin”.

“Sau người già, trẻ em cũng trở thành lừa đảo.

Cách đây không lâu, dư luận xôn xao khi phát hiện ra thủ đoạn lừa đảo cướp của thực hiện bởi một bà lão và đồng bọn, thì đến nay bọn tội phạm lại tinh vi hơn khi lợi dụng cả trẻ em cho hành vi lừa đảo của mình.

Cách đây vài ngày, trên đoạn đường A.D thường xuất hiện một bé gái chừng sáu-bảy tuổi đứng khóc một mình khi trời tối. Nếu như có người đến hỏi thăm, bé gái sẽ nói mình bị đi lạc, có thể nhớ đường về nhà nhưng do xa quá nên mỗi chân, không đi được. Nếu có người đồng ý chở bé gái này về giùm, thường là những cô gái đi một mình, dễ động lòng trắc ẩn, ra tay giúp đỡ, bé gái sẽ dẫn họ chạy vào một con hẻm tối, cách đó khá xa, để đồng bọn ra tay cướp của.

Nạn nhân do là phụ nữ, con gái, thường mang tâm lý sợ hãi, không dám chống cự, nên sẽ bị cướp xe máy, điện thoại, bóp tiền, thậm chí, kinh khủng hơn là còn bị xâm hại tình dục. Sau khi sự việc xảy ra, một trong số các nạn nhân đã tới công an trình báo, nhưng khi trở lại địa điểm trên thì đã không còn dấu vết của đám cướp. Hiện tại cơ quan chức năng đang tiếp tục điều tra, làm rõ.

Truyền thống tương thân tương ái, giúp đỡ nhau khi hoạn nạn là một đức tính cao đẹp của người Việt Nam, nhưng vì lòng tham, người ta có thể lợi dụng sự giúp đỡ của người khác để ra tay cướp của. Thậm chí, bất nhân hơn khi những em bé còn ngây thơ cũng bị cuốn vào trò lừa đảo này, đây là điều xã hội cần cảnh tỉnh và lên án.”

Đi cùng bài viết trên là hình ảnh con đường A.D trong đêm, xa xa có một bé gái đang đứng. Bức hình chụp với chất lượng thấp, cộng thêm bóng tối nên phải nhìn kỹ người ta mới nhận ra được cô bé đứng trong đó. Tuy nhiên, chính vì chụp trong hoàn cảnh như thế, lại càng phù hợp hơn cho câu chuyện đề cập. Tấm hình này, là Phan gợi ý cho Tú sắp xếp người để chụp. Theo Phan, nếu đơn thuần là bài viết, người ta chỉ có thể tin khoảng 40%, mà nếu có thêm hình, mức độ tin tưởng vào thông tin này sẽ tăng lên được 70% - 80%, chưa kể, việc để hình ảnh như vậy cũng sẽ dễ dàng hơn cho mọi người chia sẻ trên mạng xã hội.

Ngoài bài viết trên “Thiên đường”, Phan còn một nhóm chuyên đăng lại tin này lên các diễn đàn lớn nhỏ khác nhau, đồng thời chia sẻ lại trên mạng xã hội với kiểu viết, “chính mắt tôi chứng

kiến, chính tôi bị lừa gạt nhưng đã chạy thoát được...” Thêm vào đó là khoảng vài chục tài khoản giấu tên, được gọi chung là “cư dân mạng” nhào vào để khẳng định rằng, “tôi cũng đã gặp, thật kinh khủng...” nhằm tăng thêm tính xác thực cho câu chuyện. Dĩ nhiên, nếu muốn đề tài thêm hấp dẫn thì phải tạo ra các cuộc tranh cãi trong đó. Lần này, dĩ nhiên kiểu tranh cãi cũng sẽ là, “vẫn sẽ giúp cho bé gái, không thể làm ngơ được”, còn phe đối lập sẽ cho ý kiến “đã biết ngu mà còn đâm đầu vào”. Nhưng dù là ý kiến thế nào đi nữa, cuộc tranh cãi càng lớn thì mức độ được quan tâm của bài báo lại càng tăng cao.

Tú thả lỏng, ngả người ra sau ghế, giơ tay cao rồi đan vào nhau, bẻ ngược cho xương khớp hết nhức mỏi. Điện thoại Tú reo, nhà gọi lên từ quê, Tú nhìn rồi nhấn vào chế độ im lặng, không cần nghe cũng biết là nhà nhắc chuyện nợ nần, hỏi khi nào Tú có dài, thấy đời tự dưng nhẹ tênh như khói. Ừ nhỉ, lúc chết con người ta có hóa thành một làn khói trắng rồi lãng đãng nay đây mai đó không? Hay chết là xong, hết sạch nợ nần, hết sạch đau thương buồn vui khổ hạnh. Mà bây giờ chết cũng không dễ, như có bữa, lúc đi viết bài, Tú nghe người ta kể chuyện, có bà kia muốn chết, đi mua mấy chục viên thuốc ngủ về uống, nào ngờ mua nhầm thuốc giả, chỉ đau bụng lăn lộn một chút rồi hết. Điện thoại lại đổ chuông, Tú bực dọc, nghĩ là nhà lại gọi lên, chán nản cầm lên coi số mới thấy không phải, là thằng bạn làm ăn gọi tới, chắc lại hỏi có đồng ý đi buôn chuyến này không.

Lần trước ngồi nghe nó nói sơ sơ về khoản lời có thể thu được nếu lò hàng thuốc lá lậu qua biên giới thành công, Tú mê mẩn. Con số này, có đi làm công thêm hai, ba năm nữa Tú cũng không dễ dành được, huống hồ với mức sinh hoạt phí ngày càng đắt đỏ của Sài Gòn, đó lại càng là điều không tưởng. Nhưng dĩ nhiên, buôn lậu cũng không đơn giản, đó là phạm pháp, bị bắt không những mất tiền mà còn có nguy cơ vào nhà đá bóc lột hơi cao.

- Mày nên biết là tiền đâu phải muốn lấy về là lấy, cũng phải bỏ ra chút công sức, chút mạo hiểm chứ. Nhưng mình làm cẩn thận, thủ sẵn tiền, qua biên giới có chuyện gì là chung chi liền, hạn chế rủi ro đến thấp nhất. Tao coi mày là bạn thân mới rủ đi kiếm tiền chung, chứ nhiều thằng muốn hùn mà tao từ chối hết, suy nghĩ kỹ đi con. - Giọng thằng bạn trong điện thoại nghe ngon ngọt hết sức.

Tú ừ ừ, hỏi thăm thêm vài câu rồi cúp máy. Số tiền cần để hùn không nhỏ, Tú mới gom tiền thưởng đợt rồi Phan đưa để gởi về quê, giờ vét hết cũng còn thiếu gần phân nửa, chẳng biết tìm đâu ra. Ở đất Sài Gòn, khái niệm thân và lạ nó cách nhau bởi một tờ giấy được gọi là tiền. Gặp mặt đó, nếu chỉ là ăn uống, nói chuyện vồn vã, cười giỡn với nhau, đến lúc cầm cái hóa đơn thanh toán, mạnh ai nấy trả hay chia đều cho những người có mặt, thì người ta còn thân còn thiết tha gặp nhau. Nhưng để lúc sa cơ lỡ vận, gọi điện thoại cho những người “thân” mượn đơ vài trăm ngàn qua cơn đói, cơn hoạn nạn, mới thấy hóa ra xung quanh chỉ toàn người xa lạ. Sống ở Sài Gòn vài năm, Tú đã hiểu rõ cái chuyện thân lạ này từ lâu, nhưng thỉnh thoảng suy nghĩ về nó, vẫn rùng mình.

Đưa tay bóp nhẹ thái dương xua đi cơn nhức đầu, Tú nhìn lại màn hình máy tính, thấy đã có hơn một ngàn người chia sẻ bài viết, cùng mấy trăm bình luận, “Thật kinh tởm, không thể tin được, các bạn nên đọc và chia sẻ để đừng ai bị hại nha...” Tú cười khẩy, thấy đời nhố nhăng hết sức. Con người ta cứ mù quáng đâm đầu vào thế giới ảo, để rồi khi bước xuống đời thực, họ chẳng còn biết phải sống làm sao. Như cô kế toán tên Ân ở công ty, cũng là một người có tiếng trên mạng bởi những tấm hình chụp, nhưng ngoài đời, đến cả nói chuyện cùng một người lạ cũng

chẳng ra hồn.

Giờ này, chắc Phan cũng đang hả hê lắm với bài báo vừa đăng lên. Tú đứng dậy, gấp máy tính, bỏ vào giỏ xách rồi gọi tính tiền. Tối nay, Tú có hẹn với Mẹ.

Quán ăn không đông người, chiếc bàn cạnh cửa sổ ở tầng cao nhìn xuống đường, trên là ánh nến cùng hai ly rượu vang đỏ. Nam ngồi đối diện Khanh, vừa đặt dao nĩa xuống bàn, kết thúc món ăn chính cho buổi tối. Anh phục vụ nhanh chân bước lại, cúi đầu ý nhị dọn hai đĩa thức ăn đã dùng xong, rót thêm vang vào ly rồi rút lui, trả lại không gian cho hai người mà anh nghĩ là tình nhân.

Nam cầm ly vang, giơ ngang mặt, Khanh cũng cầm ly của mình, chạm nhẹ vào thành ly Nam phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

- Lâu rồi không gặp, bây giờ Khanh đẹp quá, lúc đầu Nam nhận không ra luôn.

- Thôi đi, Khanh già rồi, đẹp đẽ gì nữa.

- Mình bằng tuổi nhau, Khanh già thì Nam cũng đâu còn trẻ.

- Thật sự nhìn Nam còn trẻ hơn Khanh nhiều. Nam biết đó, đàn bà, sinh con xong rồi thì mau xuống sắc lắm.

- Nhưng đàn bà sinh con xong lại đẹp theo kiểu mặn mà, có thể làm chết đàn ông.

- Nếu có thể làm chết đàn ông, thì vợ chồng Khanh đã không cần li dị.

Khanh nói rồi cười buồn, Nam cũng im lặng, không nghĩ rằng mình lại chạm vào nỗi đau của bạn. Khanh đã lập gia đình, họ có với nhau được hai công chúa nhỏ, nhưng rồi tình cảm nhạt dần theo thời gian, đến gần đây thì chính thức ra tòa ký đơn li dị. Khanh về Việt Nam lần này, đúng vào dịp con gái được nghỉ đông, để thăm bà con nhưng đồng thời cũng cho khuấy khuấy đầu óc sau những đổ vỡ trong hôn nhân vừa trải qua. Bên xứ Tây, hôn nhân không phải sự ràng buộc lớn như ở các nước phương Đông. Đàn bà phương Tây, họ tập cho mình thói quen tự lập, làm chủ chính bản thân và cuộc sống, dù không giữ được người đàn ông của mình, họ vẫn an lòng chấp nhận. Chắc chắn sẽ có buồn bã, nhưng không bao giờ để đến mức tuyệt vọng trong cuộc sống. Vì cơ bản họ không quen lệ thuộc, dựa dẫm vào bất kỳ ai.

- Không sao đâu Nam, chuyện đã qua rồi, tới giờ Khanh cảm thấy vui vì mình đủ khả năng để nuôi hai đứa nhỏ.

- Chồng Khanh...

- Chồng cũ của Khanh. - Khanh ngắt lời Nam.

- Ủ nhĩ, chồng cũ của Khanh không phụ giúp gì à?

- Nếu anh ấy biết lo cho gia đình, Khanh đã không đi đến quyết định như vậy.

Khanh cầm ly vang, hớp thêm một ngụm cho mình rồi nhìn ra đêm đen ngoài kia, nghe lòng mát

lạnh dù gió không chạm vào cơ thể.

- Hồi đó... sao Khanh lại để Nam là người đầu tiên của Khanh?

- Vì lúc đó, Khanh yêu Nam, thật sự rất yêu Nam.

- Nhưng... Nam không phải đàn ông thật sự, Khanh có thấy hối hận khi Nam là người đầu tiên của Khanh không?

Khanh mỉm cười, không nghĩ rằng cậu bạn lâu năm lại hỏi mình như vậy:

- Vậy, Nam không phải đàn ông thật sự, rồi Nam có hối hận không khi người đầu tiên của Nam không phải đàn ông, mà là Khanh? Kỷ niệm mà Nam, nó luôn luôn đẹp vì mình không bao giờ có thể trải qua cảm giác y như vậy lần thứ hai trong đời.

- Lúc đó, Nam cũng hoang mang lắm về chính bản thân mình, nhưng khi làm chuyện đó với Khanh, Nam biết mình thật sự có cảm giác yêu thương Khanh.

- Phải không, hay do Khanh làm Nam sợ quá nên mới quyết định không thêm yêu con gái nữa?

Cả hai cùng bật cười vì câu nói đùa của Khanh, kỷ ức cứ như rượu vang, càng để lâu lại càng tinh túy và dễ làm người ta say.

- Tiếc là hôm nay người yêu của Nam bận công việc, không ra gặp Khanh được.

- Uống nhĩ, Khanh cũng muốn gặp coi ai mà tốt số dữ vậy, được Nam yêu.

- Không có đâu Khanh, Nam mới là tốt số khi được người ta yêu. Phan tốt với Nam lắm.

- Nghe như vậy là Khanh yên tâm rồi... Khanh có nghe chuyện gia đình Nam...

- Chuyện không quan trọng đâu Khanh. - Nam cất lời Khanh, cầm ly rượu lên uống cạn. - Ba má Khanh vẫn khỏe chứ?

- Ừm... vẫn khỏe, cảm ơn Nam.

- Mình về nha Khanh, cũng trễ rồi, mắc công hai đứa nhỏ nhớ Khanh.

- Ừ, lần sau hẹn luôn cả Phan ra nha.

- Ok Khanh, Nam đi rửa tay rồi kêu tính tiền luôn.

Nam đứng dậy, bước ra khỏi bàn, Khanh nhìn theo, dáng Nam sao mà chơi vơi quá, như đang còn lạc trong miền đau nào.

Mẽ thả cơ thể đàn bà bết mồ hôi cạnh Tú, khe ngẩng đầu, lấy ngón tay kéo mấy cọng tóc dính trên trán ra sau gáy, rồi áp mặt vào bên ngực trái Tú.

- Mẽ nghe gì vậy?

- Tiếng tim Tú.

- Có gì đâu mà nghe, cũng như của người khác thôi.

- Không, khác lắm, tiếng tim Tú đập bình yên hơn những người từng làm tình với Mễ.

Những người từng hoan lạc cùng Mễ... những người đàn ông đó, tình yêu của họ nằm ở đám loăng quăng trong người, khi trút hết ra bên ngoài, yêu thương gì cũng tự khắc mất sạch. Những người đàn ông đó, thỏa mãn xong, họ vội vã mặc lại quần áo, bỏ lại Mễ ở đó rồi đeo nhẫn cưới, về với trách nhiệm làm chồng làm cha. Những người đàn ông đó, ái ân với Mễ trong vụng trộm, trong lo âu tiếng điện thoại của vợ bất ngờ vang lên, lại phải giải thích rằng đang đi họp hành làm ăn gì đó, nên tiếng tim họ chẳng bao giờ an nhiên được như tim Tú, người có thể ngủ lại, cho Mễ mượn chút hơi ấm qua đêm dài.

Tú kéo Mễ sát vào lòng, hít một hơi dài mùi đàn bà còn đặc sệt.

- Người ta nói ngay sau khi làm tình, cơ thể đàn bà tiết ra một thứ mùi hương rất đặc trưng, đàn ông mà ngửi phải, sẽ chết ngộp trong đó. Bao nhiêu người chết vì Mễ rồi?

- Bọn đàn ông ngủ với Mễ, đâu ai dám nán lại lâu hơn để biết là cơ thể Mễ tiết ra thứ gì.

- Tệ bạc nhỉ.

- Đàn ông có hai loại mà, một là đếu thật, hai là đếu giả, Tú thuộc loại nào?

- Đã đếu, thì cũng đếu cho thật chứ Mễ.

Mễ bật cười, gương người dậy lấy thuốc hút, châm luôn một điếu đưa Tú. Hai người cứ vậy, im lặng ngồi cạnh nhau hút thuốc, thỉnh thoảng Tú quay sang nhìn, để thấy Mễ thực thực hư hư sau làn khói trắng.

- Tại sao Mễ lại thích bọn đàn ông đã có gia đình?

- Vì không ràng buộc nhau, họ sẽ chẳng thể nào bỏ gia đình để chọn Mễ, nên cứ vui vẻ với nhau rồi đời ai nấy sống, vậy mà khỏe hơn.

- Tại sao lại biến bản thân mình thành đồ chơi trong tay họ?

- Sao Tú không nghĩ họ cũng là một món đồ chơi trong tay Mễ?

Tú im lặng, tiếp tục hút thuốc, biết rằng sẽ không nói lại một người học về tâm lý như Mễ.

- Tú là người trẻ nhất Mễ từng thử.

- Mễ không thích người trẻ à?

- Mễ chỉ thích đàn ông ba mươi, lứa tuổi chín nhất trong đời một gã trai. Ở lứa tuổi đó, đàn ông cuốn hút đàn bà bằng sự vững chãi, trưởng thành, ổn định trong suy nghĩ.

- Đàn ông ba mươi thì lại thường có gia đình rồi.

- Thì có sao, Mẹ đâu quan trọng. Vì Tú không biết thôi, chứ không cần phải dạy đàn ông cách ngoại tình, cũng như không cần dạy đàn bà cách khóc. Những thứ đó thuộc về bản năng rồi.

Mẽ cười mỉa, lấy điều thuốc cháy dang dở dụi vào gạt tàn rồi đứng dậy, thân đàn bà trở trối còn mướt mồ hôi đi về phía phòng tắm. Tú vẫn ngồi yên bất động, bất giác nhìn cả cơ thể mình đang phủ ánh đèn vàng héo của căn phòng. Giọng Mẹ từ phòng tắm vang ra:

- Quên nữa, số tiền Tú hỏi, vài ngày nữa tôi chuyển cho, đừng suy nghĩ nhiều về nó.

Nhạc trong phòng vẫn còn vang ngân.

“Người đàn bà đi nhặt đời mình

Trên đồng bỏ hoang đầy tội tình

Cỏ cây như đưa

Mơ hồ biết đâu

Con đường đêm vắng

Còn trùng ruỗi nhau

Chia chát niềm đau

Đời người phai mau”

Bộ phim trên tivi bắt đầu chạy hàng chữ giới thiệu tên diễn viên, Ân cầm điều khiển tắt đi, thấy tự dưng xốn xang. Kết phim, hai người sau nhiều gian khổ cũng đến được với nhau, nhưng lại trong hoàn cảnh không ai ngờ được, cô gái liệt đôi chân, cậu trai nguyện theo cô cả đời để chăm sóc. Ân thấy chán, kiểu kết thúc đại đoàn viên này, bây giờ phim ảnh nhan nhản, chủ yếu theo kiểu cả nhà cùng vui, ai bỏ thời gian ra ngồi coi phim đến hết cũng sẽ hài lòng, không bị bất ngờ vì cái kết thúc bi đát. Nhưng cũng chính vì an toàn quá mức như vậy lại làm người ta không còn cảm giác ngạc nhiên khi coi phim mà gần như đã đoán được kết cục.

Với lại, cuộc đời này đâu phải lúc nào cũng đẹp đẽ như trên phim.

Ân đứng dậy, vươn vai vài cái để cảm giác lưng biếng chảy tan đi mất rồi đi ra cửa sổ, nghe gió lồng lộng chạm vào người. Ân thấy phố dưới kia trải dài, ánh đèn đường vẽ lên những dáng người kì dị, méo mó, rùm rọ đang làm lui bước đi. Sự nhớ đến thói quen của mình, Ân định quay vào phòng cầm điện thoại chụp hình, nhưng rồi Ân chợt nhớ đến lần nói chuyện vừa rồi cùng Mễ.

- Khi con người ta mất cân bằng ở cuộc sống thật, họ tìm đến thế giới ảo và bám víu vào đó. Càng cô đơn bao nhiêu, con người ta lại sống ảo bấy nhiêu. Ân phải nhìn ra được vấn đề của bản thân mình và giải quyết chứ không thể trốn tránh mãi được.

Những lời Mễ nói khiến Ân nhận ra được mình đang gặp phải chuyện gì. Đúng là cuộc sống của Ân bắt đầu thay đổi khi dính chặt với cái điện thoại và mạng xã hội. Lần đầu tiên chụp hình và đăng lên trang cá nhân, vài người vào thích rồi nhận xét hình đẹp, Ân thích vô cùng. Rồi từ đó, Ân bắt đầu chú ý đến những thứ mình sẽ đăng lên mạng. Những tấm hình ngày một đẹp hơn, lung linh hơn, sâu sắc hơn, và bạn bè cũng như những cuộc hẹn của Ân thưa thớt dần. Mỗi lần đám bạn chơi chung ngày trước rủ đi café, Ân ra ngồi nhưng thay vì nói chuyện vui vẻ, lại cứ khư khư ôm điện thoại, coi có ai bình luận hình ảnh của mình không để trả lời. Mỗi lần được rủ đi ăn, khi món ăn dọn ra, Ân cũng nhanh tay lấy điện thoại ra chụp một tấm hình, chỉnh màu cho rực rỡ rồi đăng lên mạng xã hội, thấy đám người yêu thích mình bắt đầu vào nhận xét, "Ngon quá, ăn ở đâu vậy..." rồi lại cứ thế ngồi lo trả lời cho từng người, mặc kệ món ăn nguội lạnh. Đến nỗi, Ân có thể trả lời hương vị món này ngon lắm dù bản thân chưa hề đụng vô được một miếng.

Dần dà, đám bạn bắt đầu chán cảnh suốt ngày đi café để nhìn Ân nhẩn điện thoại, thế là các cuộc hẹn thưa thớt dần, cuối cùng là Ân chỉ còn biết nằm trong bốn bức tường để coi phim bộ cho qua ngày. Khi Mễ nói những điều này, Ân giật mình nhìn lại, đúng là cuộc sống mình bị cô lập khi do chính bản thân mình không trân trọng cuộc sống thực. Mễ không khuyên Ân bỏ mạng xã hội, bỏ chụp ảnh, mà chỉ nói Ân giảm dần.

- Chẳng ai bắt người khác cắt đứt ngay một thói quen hình thành từ lâu ngày được cả. Việc gì cũng cần phải có thời gian. Giờ chị nghĩ Ân nên dần dần hạn chế dùng mạng xã hội hay đăng hình lên đó, tập nhìn mọi thứ dưới con mắt thật của mình thay vì qua ống kính điện thoại, thay vì nhắn tin, hãy đi đến gặp người đó để nói, nghe giọng ngọt ngào của nhau, vẫn thích hơn nhìn những dòng chữ trên tin nhắn, Ân nhỉ?

Việc này với Ân đúng thật không dễ dàng gì. Ban đầu, Ân tính xóa luôn tài khoản của mình, nhưng lại cứ tiêng tiếc, làm không được. Vậy là tự nhủ sẽ dùng ít đi, một ngày chỉ đăng lên một hai tấm hình cùng vài dòng tâm trạng, thay vì mấy chục cái như trước đây. Ân ngồi trong công ty

làm việc, để điện thoại kế bên nhưng cố gắng không nhìn vào nó, chỉ lo tập trung cho công việc. Chốc chốc, tay cứ như một phản xạ không điều kiện, cầm điện thoại kéo về phía mình, nhấn nút rồi mới nhớ ra bản thân đang trong giai đoạn tự thử thách, thế là lại quăng ra xa. Ba ngày đầu tiên, Ân cứ day dứt, khó chịu, bất an trong lòng, đến mức phải gọi điện cho Mẹ để tìm một lời khuyên. Mẹ khuyên Ân nên tìm cho mình một thú vui nào đó để lấp những khoảng thời gian nhàm chán, và giới thiệu Ân nên đọc sách, cũng như tên vài cuốn sách Ân nên đọc.

Và Ân chọn một cuốn của Tú.

Chẳng hiểu sao những thứ Tú viết Ân thấy chạm được vào góc ngách cảm xúc. Không phức tạp, không màu mè, cầu kỳ, nhưng xoáy sâu vào nội tâm nhân vật, làm cho người đọc cứ thấy thấp thoáng hình ảnh của mình trong từng nhân vật Tú dựng lên, mà có khi, đó lại là chính những bản ngã khác của Tú. Và đọc sách đúng là có thể giúp Ân bớt chú ý vào điện thoại và mạng xã hội hơn. Như chính trong lúc này đây, Ân quyết định không chụp hình lại những thứ mình đang nhìn thấy và chia sẻ lên mạng xã hội nữa. Ân sẽ ghi nó lại bằng đôi mắt và lưu nó trong trí nhớ, chỉ để một mình Ân chiêm nghiệm được vẻ đẹp của những gì Ân thấy mà thôi.

Ừ nhỉ, mình chẳng sống cho mình thì còn trông mong gì sống cho ai.

Hít xong một hơi gió đêm căng lồng ngực, Ân mở cửa phòng và đi xuống nhà dưới. Ân muốn chờ Thụy, như cái đêm mưa Thụy về, ướt sũng và làm Ân nhớ hoài đến nay.

Đồng hồ đang quay, thêm một vòng mới. Hai chiếc kim một ngấn một dài lại đuổi nhau thành một cuộc hành trình không có điểm dừng. Con người ta rồi cũng như hai cái kim đồng hồ, vội vã, chạm vào nhau rồi tách biệt, lướt qua nhau như chưa từng quen... Phan nhìn đồng hồ, cũng khá trễ, không biết sao Nam vẫn chưa về. Phan muốn cầm điện thoại gọi cho Nam, chỉ để hỏi một câu Nam đến đâu rồi, gần về với Phan chưa, có cần Phan đón hay không... nhưng rồi lại thôi.

Lâu lắm rồi Nam mới có một cái hẹn ra ngoài đi ăn cùng bạn, đơn giản là bạn, chứ không phải như cái lần hẹn hò gã trai Việt kiều đi massage. Lần đó Phan không thích, nhưng biết tính Nam quý bạn bè nên cũng để Nam đi, mà Nam thì được cái ngoan, đi về kể lại mọi chuyện cho Phan nghe hết. Phan tin Nam đã không làm gì có lỗi với mình. Chính xác hơn, là Phan tin vào bản thân mình đủ để Nam không tìm đến bất cứ nguồn vui nào khác. Với Phan, yêu đồng nghĩa với tin tưởng vào người mình yêu. Như lúc này đây, Phan không lo lắng vì Nam có thể đi cùng người khác, Phan chỉ lo lắng cho sự an toàn của Nam, nhưng Phan vẫn không gọi điện, vì biết Nam cần cho mình một khoảng không gian khác, nơi không có bóng dáng Phan trong đó.

Từ ngày gặp lại nhau khi Phan về nước, từ ngày Phan kéo tay Nam ra khỏi quán bar, chạy một mạch về nhà để ôm Nam vào lòng, thế giới của Nam gần như biến mất. Nó gộp chung vào thế giới của Phan. Tất cả những việc Nam làm, đều chỉ vì một mục đích duy nhất là dành cho Phan. Đi học nấu ăn, chăm sóc Phan, thỉnh thoảng gặp vài người bạn của Phan, thậm chí, Nam đi gặp Mẹ cũng là vì Phan. Phan biết Nam không thể vượt qua được nỗi đau của mình, nhưng Phan cũng không muốn coi Nam như một bệnh nhân tâm thần phải đi khám bác sĩ tâm lý. Thế nên, những buổi café cũng chỉ là cơ để Mẹ có thể tiếp xúc Nam và hiểu thêm về vấn đề của Nam. Lần nói chuyện trước, Mẹ có nói:

- Ngoài những biểu hiện của Nam tôi đã nhiều lần nói cùng Phan, tôi còn nhận ra một điều, với Nam, Phan là cả thế giới. Dù có mặt Phan tại nơi đó hay không, trong bất kỳ câu nói, hành động hay suy nghĩ của Nam đều có nhắc đến Phan. Tôi chẳng biết mình nên vui hay nên buồn cho Phan. Vì kiếm được một người yêu Phan như vậy, rất khó, nhưng xét về mặt cá nhân, Nam đang đánh mất tự chủ của bản thân. Mà như vậy, thì lại không thể tốt cho bản thân Nam.

Sau những gì Mễ nói, Phan hiểu dù yêu Nam đến bao nhiêu, Phan cũng chỉ là một phần trong cuộc sống Nam, chứ không thể là toàn bộ cuộc sống đó. Nam phải có công việc, có đam mê, có hoài bão, có những khoảng riêng dành cho mình. Tối nay Phan không bận, nhưng khi nghe Nam rủ đi gặp Khanh, Phan từ chối không đi. Khanh là bạn từ hồi cấp một của Nam, hai người gặp lại, chắc chắn sẽ nói về những kỉ niệm lúc còn nhỏ, câu chuyện đó không có Phan. Nam cần phải bắt đầu có một cuộc sống tự lập hơn cho mình.

Suy nghĩ chán chê, Phan bật tivi, kết nối internet lướt liên trang “Thiên đường”. Đúng như dự đoán, bài báo về đứa bé lừa gạt Tú mới viết hồi sáng đã được hơn mấy chục ngàn lượt chia sẻ, bình luận. Ý kiến trái chiều ào ạt được người đọc viết ra để bảo vệ chính kiến của bản thân. Phan biết, trong số đó có hàng loạt bình luận do nhóm Phan tự viết, người ta chỉ như những con rối bị giật dây cảm xúc, đúng kịch bản mà Phan đặt ra trước. Phan nhếch mép cười, một cảm giác thỏa mãn chạy dọc cơ thể. Mỗi người lại có niềm vui riêng trong đời. Như Tú là kiếm tiền, Mễ là hiểu tâm lý người ta, Nam là yêu Phan, hay như Ân là đắm mình trong thế giới ảo, thì niềm vui của Phan là dẫn dắt người ta đi theo những gì mình sắp đặt. Đó cũng là lý do Phan chọn ngành báo chí để phù hợp với sở thích của mình.

Phan thích cái cảm giác chỉ cần một bài báo mình đưa lên sẽ có hàng loạt người chạy theo tin sai cổ, rầm rập làm theo, thậm chí đi chia sẻ cho người thân biết cái “thông tin bổ ích” đó. Phan là người sẽ quyết định xem cho ván cờ này sẽ đi như thế nào. Tú, là một con cờ, đám hỗ trợ tin bài, cũng là những con cờ, và độc giả cũng là những con cờ để Phan thỏa mãn thú vui điều khiển, thao túng suy nghĩ người khác. Và trên bàn cờ này, người thắng thế đang là Phan.

Phan nghe có tiếng lạch cạch mở khóa, bèn tắt tivi rồi ra cửa đón Nam. Nam vào nhà, áo thun trắng ôm vừa người với quần jeans xanh, giày vải nhẹ màu đen. Phan nhìn Nam một lúc rồi chớp chớp mắt, giữ Nam lại ngay cửa.

- Đứng yên anh nhìn chút coi Nam.

- Có gì đâu mà nhìn, làm như em lạ lắm.

- Lạ chứ.

- Sao mà lạ?

- Bộ đồ này anh mua cho Nam, lúc mua thấy nó xấu hoắc, giờ sao Nam mặc vô đẹp dữ vậy. Đúng là lạ đẹp nhờ người.

- Trời đất, đưa miệng đây em kiểm tra coi vừa ăn cái gì mà ngọt dữ vậy!

Nam kéo Phan lại gần, gởi lên môi Phan một nụ hôn thật dài rồi mới chịu buông ra.

- Nè, mới hút thuốc phải không?

Phan nhú mày nhìn Nam. Nam le lưỡi, nhún nhún vai, vẻ mặt đầy ăn năn, hối lỗi:

- Lúc về Khanh mời, nên em mới hút... Có một điếu à.

- Anh lo là lo cho sức khỏe của Nam, chứ...

- Dạ, em biết rồi, sau này em không hút nữa đâu. Mà Phan hay thật, em nhai chewinggum rồi mà Phan cũng biết được.

- Không những vậy mà anh còn biết là Nam vừa uống rượu vang xong.

- Trời ơi! Người yêu của em có cái mũi thính ghê! Y như cún vậy đó.

Nam nói xong phá lên cười rồi tung giày, chạy vội vào phòng trong. Phan cũng chạy theo Nam, kịp ôm lấy Nam rồi ngã lên chiếc giường nệm dày.

- Hay quá ha Nam, mới cho đi chơi có một buổi tối mà về đã dám nói người yêu là chó.

- Em nói Phan là chó hồi nào, là cún mà.

- Còn trả treo?

- Không có, cún dễ thương hơn chó.

Phan không thèm nói gì thêm, kéo cái áo thun của Nam lên rồi cắn vào một bên hông. Nam giãy nảy, kêu la:

- Không chơi, không chơi vậy nha! Em sợ nhột!

- Em sợ anh mới hành hạ em chứ!

Mặc cho Nam vẫy vùng, Phan vẫn giữ chặt tay Nam, cắn mạnh hơn vào hông, rồi dùng cái cằm lún phún râu của mình chà sát vào eo Nam, làm Nam vừa buồn cười, vừa nhột, lại vừa khó chịu.

- Thôi, thôi! Em thua Phan rồi, em thua rồi! Tha cho em đi!

- Không tha.

- Năn nỉ mà, tha đi!

- Không!

- Vậy giờ muốn gì?

- Cởi đồ ra hết, nhanh lên.

- Em mới đi về, chưa tắm rửa gì hết...

Phan đặt sát mặt vào người Nam, hít một hơi dài:

- Vẫn còn thơm lắm, ngọt ơ là ngọt. Không cần tắm đâu. Mà hồi này uống nhiều không?

- Một hai ly thôi.

- Để anh cho Nam uống tiếp.

Phan ngồi dậy, quay người ra đầu tủ lấy chai rượu vang, khui nắp rồi đưa lên miệng tu một ngụm và cúi xuống hôn Nam. Rượu từ miệng Phan chạy dọc xuống miệng Nam, nụ hôn chan chất vang, vừa ngọt ngào, vừa pha thêm chút đắng cay... Nam nhắm mắt, nghe thấy mình như đang được sống bằng hơi thở Phan.

“Cause baby we were born to live fast and die young,
Born to be bad, have fun,
Honey, you and me can be one,
Just believe, come on.
If you love me hardcore, then don’t walk away,
It’s a game boy,
I don’t wanna play,
I just wanna be yours,
Like I always say,
Never let me go.”

Ân mở cửa phòng, nhìn xuống cầu thang tối bên dưới, bỗng đứng nghe thấy một âm thanh lạ, trước giờ chưa từng xuất hiện trong căn nhà này. Tiếng làm rầm tụng kinh và tiếng nhịp mõ lốc cốc. Ân đi xuống, chớp chớp mắt để quen dần với ánh đèn đỏ quạch của phòng khách, rồi nhận ra bà giáo đang ngồi xếp bằng trước trang thờ, tiếng tụng kinh là từ bà mà ra.

Thấy Ân, bà giáo dừng tay mõ, ngưng đọc kinh, xếp cuốn kinh nhỏ để lại vào trang thờ rồi hỏi chuyện:

- Sao giờ này mà còn chưa đi ngủ?

- Con không ngủ được, nghe dưới nhà có tiếng kinh nên mới xuống nghe.

Bà giáo đứng dậy, cùng Ân về phía ghế sofa. Trong ánh đèn đỏ, Ân thấy bà giáo như già đi hơn chục tuổi sau vụ tai nạn vừa trải qua. Dấu chân chim nhúm nhỏ đằng đuôi mắt, dọc ngang như một đời đàn bà đã nhiều khổ đau. Bà giáo đặt một tay lên gối Ân, giọng âm trầm:

- Sau tai nạn về, cô đi chùa, nghe kinh kệ, thấy lòng mình cũng nhẹ nhàng hơn, cất bỏ đi những cố chấp trước giờ đa mang...

- Vết thương của cô còn đau không ạ?

- Gần như là hết hoàn toàn rồi, chỉ còn lại vết sẹo trên đầu thôi con.

- Còn... chuyện của cô và anh Minh, đã có tiến triển gì không?

Bà giáo thoáng im lặng, quay mặt nhìn về hướng bàn thờ có di ảnh chồng bên trên.

- Máy bữa trước, cô có đi ăn, nói chuyện với nó được một lần. Cuộc sống của nó bây giờ ổn định và bận rộn lắm, nhưng được vậy thì cô cũng mừng.

- Sao cô không nói anh Minh về đây sống chung để mẹ con gần nhau hơn?

- Ân biết không, vết thương trên đầu cô, có thể cảm giác đau đã biến mất, nhưng vết sẹo vẫn còn, nhìn vào người ta sẽ nhớ mình đã từng đau... Mối quan hệ của cô với thằng Minh cũng như vậy, không thể trong một hai câu nói mà bỏ hết được chuyện xưa đâu...

- Nhưng ít ra con thấy anh Minh đã nói chuyện lại với cô sau bao nhiêu năm im lặng. Đây là tín hiệu tốt cho hai người.

- Có cha mẹ nào mà bỏ được con mình... Khi biết chuyện nó chỉ có cảm giác yêu đương với con trai, cô rất đau lòng. Cô không ghê tởm nó... vì nó là con cô, dù nó có ra sao... nó vẫn là con cô. Cô chỉ lo rằng cuộc đời nó sẽ khổ vì không giống với số đông... Nào ngờ, chính mình lại là người đẩy con mình ra xa.

Giọng bà giáo nghẹn đắng, Ân quay sang nhìn, thấy từ khóe mắt bà có giọt nước lăn dài. Ân lúng túng, chẳng biết phải nói gì vào lúc này, bèn vòng tay qua ôm bà giáo vào lòng.

Đêm nay, sao dài và thê lương quá...

Chẳng cần phải nói ra thì ai cũng biết là đàn bà được đánh giá khéo tay hơn đàn ông. Chính vì thế, những công việc cần sự tỉ mỉ, đòi hỏi khéo léo thường được giao về cho đàn bà như may mặc, trang điểm, làm tóc, nấu ăn... Nhưng nghịch lý nằm ở chỗ, đàn ông lại là người thường đứng trên đỉnh cao, trên bục vinh quang của những nghề mọi người hay cho là dành cho đàn bà đó, thường là đàn ông, hay chí ít thì cũng “có bề ngoài là đàn ông”.

Ngồi đối diện với Thụy là người đạt giải thưởng cây kéo vàng liên tục mấy năm gần đây. Gã trai mặc chiếc áo thun bằng ren màu đen bó sát cơ thể, khuôn ngực vuông lồ lộ trước mặt Thụy. Phần bên dưới, gã mặc chiếc quần da bó sát, phủ bên ngoài là một cái váy da cũng màu đen cùng chất liệu, có xếp ly Tóc gã nhuộm vàng một vệt dài.

- Học với anh, không phải có tiền đóng vào là được đâu, anh không dạy những người thiếu tố chất.

- Dạ, em hiểu mà.

- Thà mình chẳng dạy ai, còn hơn đào tạo ra những kẻ chẳng ra gì, đi làm rồi lại mang tiếng là học trò của anh này anh nọ. Em đang làm nghề gì?

- Em làm nhân viên massage.

- Thiếu gì nghề làm, đi làm chi cái nghề đó?

- Nghề nào cũng là nghề, cũng bán sức lao động mà anh.

- Đứng dậy anh coi.

Thụy nghe lời, đứng dậy trước mặt gã. Gã trai khê nhích chân, chiếc ghế có bánh xe lướt tới gần Thụy, rồi gã đưa tay, chạm vào vòng eo và bụng Thụy.

- Em có tập tạ không?

- Trước thì có nhưng dạo này em bỏ rồi.

- Hèn chi cũng sẵn chắc nhưng đã bắt đầu có mỡ rồi. Tượng tá cũng ngon đó, có muốn làm người mẫu không, anh giới thiệu cho, không cần phải đi học nghề make-up cho mệt.

- Em... em không nghĩ mình làm người mẫu được đâu, em không đủ đẹp.

- Người mẫu chỉ là con mannequin di động, đâu cần phải có gương mặt đẹp, chỉ cần cơ thể cân đối để người ta nhìn ra được vẻ đẹp của bộ quần áo mặc trên người là đã hoàn thành vai trò. Nhưng mà... dĩ nhiên muốn người ta giúp mình thì cũng cần có đánh đổi.

Bàn tay gã vuốt nhẹ từ bụng Thụy xuống phần dưới thắt lưng. Thụy bèn lùi lại một bước, gã trai mất đà, bàn tay rơi vào khoảng không.

- Em... chỉ muốn học make-up, làm tóc, còn chuyện làm người mẫu em không có hứng thú lắm, nên em không muốn đánh đổi gì đâu anh.

Gã trai ngồi thẳng dậy, neho neho mắt nhìn Thụy đang đứng cách mình một đoạn, giọng lạnh như băng:

- Chưa làm học trò đã không nghe lời thầy thì làm sao mà thành tài được đây em?

Thụy nghe xong, gật đầu chào rồi bước ra khỏi căn phòng nhỏ. Gã trai đứng dậy, vuốt lại mấy đường xếp ly trên cái váy da rồi gọi với ra ngoài cho cô tiếp tân nghe:

- Còn ai xin đăng ký học không em?

Thụy ra khỏi căn nhà ba tầng ở con đường trung tâm thành phố vừa dùng làm nơi ở vừa dùng làm tiệm cắt tóc, trang điểm của gã trai. Khách khứa vẫn đang ra vô nườm nượp, có mấy người hình như cũng đang muốn xin vào học do danh tiếng của gã. Thụy rùng mình, leo lên xe chạy đi khỏi. Đánh đổi... Thụy chấp nhận, nhưng cái giá để đánh đổi lần này không xứng đáng. Thụy nhìn đồng hồ, thấy cũng đã đến giờ hẹn cùng Nam, bèn nhìn đường rồi quyết định chạy luôn đến quán café.

Thụy dừng xe, nhìn quán café trước mặt. Đó là căn nhà được phủ bằng gỗ từ bốn bức vách cho đến những khung cửa sổ, nội thất bên trong, nhìn xuyên qua kiếng cũng chỉ thấy màu gỗ ấm cúng khắp nơi, quán cũng vì vậy đặt tên “Gỗ”.

Quán không đông lắm vì cũng đang giờ chiều, chưa phải thời gian vàng cho mấy quán café hút khách. Nam và Phan ngồi ở chiếc ghế gỗ lớn có lót nệm gần bên cửa sổ, thấy Thụy mở cửa bước vào, Nam vẫy tay ra hiệu. Thụy nhìn về phía hai người, gật đầu rồi lại ngồi xuống ghế đối diện.

- Đây là Thụy, người em kể Phan nghe đó. - Nam giới thiệu. - Còn đây là Phan, người yêu của Nam.

- Em chào anh, nghe Nam nói về anh mấy lần, giờ mới có cơ hội gặp.

- Thụy đúng là đẹp trai, hèn chi Nam dạo này suốt ngày cứ mở miệng ra là nhắc tới Thụy, còn hẹn anh ra gặp cho bằng được.

Phan vừa nói xong đã bị Nam đánh vào ngực:

- Phan đừng có nói oan cho em nha!

- Thụy chọn café đi, ở đây có món đặc sản café trứng của Hà Nội, uống thử cho biết.

- Dạ, vậy em kêu món đó.

Thụy gọi phục vụ, nói đem cho mình một ly café trứng rồi gởi lại cái menu.

- Công nhận ở Sài Gòn hay thiệt, muốn ăn món đặc sản gì ở đâu cũng có. Em đi đường, thấy người ta bán đủ thứ, hủ tiếu Mỹ Tho, bún nước lèo Sóc Trăng, phở Hà Nội, rồi đồ Tây, Tàu, Nhật, Hàn... Giờ cả món café này cũng đem vô đây bán. - Thụy hào hứng mở đầu câu chuyện.

- Thì dân Sài Gòn là vậy mà, luôn luôn thức thời, luôn luôn biết nhìn ra coi cái nào sinh lợi tốt

nhất để đem ra bán buôn, trao đổi. À, sáng nay em đi đăng ký học trang điểm sao rồi? - Nam chợt nhớ đến chuyện tối qua nhắn tin Thụy kể, bèn hỏi thăm.

Thụy nhớ lại những gì gặp sáng nay, bỗng đứng không biết có nên kể cho Nam nghe không, nhưng rồi nghĩ lại, mình có làm gì sai đâu để ngại.

- Em không xin học chỗ đó nữa.

- Sao vậy?

- Thằng cha đó... không đàng hoàng, muốn kiếm chuyện lợi dụng em.

Rồi thì Thụy kể lại tất cả những gì mình đã trải qua sáng nay. Phan ngồi im nghe xong câu chuyện, mới bật cười:

- Tại anh không biết Thụy đi xin học ở chỗ thằng quý đó, chứ nếu biết anh đã cản. Trong giới này ai không biết mấy cái trò giới thiệu đi làm người mẫu, rồi dạy trang điểm của nó, chủ yếu là để kiếm trai thôi. Ai chấp nhận đánh đổi thì tham gia cuộc chơi, không thì thôi.

- Nhưng em thấy hần cũng nổi tiếng, bề ngoài cũng không xấu, lại có sẵn tiền, sao phải đến mức như vậy?

- Dĩ nhiên là sẽ có những đứa sẵn sàng chết vì hần, chấp nhận cho hần nếu hần có yêu cầu, nhưng bản tính của con người ta là thích chinh phục cái khó, để được hả hê chiến thắng, nên cái gì càng khó đạt được, hần lại càng muốn ra tay.

Nam này giờ ngồi nghe Phan và Thụy nói chuyện, giờ mới tham gia:

- Thích quá vậy, Thụy cho anh cái địa chỉ chỗ đó nha, anh qua xin học.

- Thôi đi Nam, ít ra phải có tương tá như Thụy, chứ như Nam, bụng mỡ không, nó không chịu đâu! - Phan đưa tay bóp bóp bụng Nam.

- Im nha Phan! Chia tay liền nha Phan!

Thụy nhìn hai người giỡn với nhau, cũng cười theo. Chợt nhận ra tình yêu vốn dĩ đâu phân biệt giới tính, có khi hai người đàn ông yêu nhau như Phan và Nam lại còn ngọt ngào gấp trăm lần nam nữ. Sau khi giỡn xong, Phan kéo Nam vào lòng rồi tiếp tục câu chuyện.

- Anh có quen với mấy đứa bạn làm trong nghề make-up. Để anh hỏi thăm chỗ học đàng hoàng rồi báo em, đừng kiếm lung tung nữa. Sài Gòn đất chật người đông, Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều, đi kiếm lung tung gặp Lý Thông như hồi sáng thì đừng trách.

- Còn anh Phan? Là Lý Thông hay Thạch Sanh?

- Tùy hoàn cảnh anh sẽ là Lý Thông hay Thạch Sanh, thậm chí nếu cần, anh còn đẻ ra được cả Lý Thông.

Thụy im lặng trước cách nói chuyện nửa đùa nửa thật của Phan, không hiểu sao, cảm giác của Thụy cho biết người đang nói chuyện cùng mình có thể giết người trong lúc miệng vẫn nở nụ cười

bình thản.

- Thực chất cuộc đời này đều là những cuộc trao đổi với nhau, ngay cả trong tình cảm cũng vậy, Thụy ạ. Em dùng trái tim, tình cảm của mình để đổi lấy tình yêu của người khác. Em đi làm, dùng thời gian, chất xám, sức khỏe để đổi lấy tiền bạc, vật chất. Quan trọng là mình nhận ra được những gì mình lấy về có xứng đáng với những thứ mình bỏ ra hay không. Gã thầy trang điểm đó cũng chẳng có gì sai, chỉ là cách làm của gã thô thiển quá mà thôi. Sống ở Sài Gòn thêm một thời gian nữa, em sẽ học được cách định giá cho tất cả những thứ mình gặp phải, tin anh đi.

Thụy gật đầu, cầm ly café trứng lên hớp một ngụm, nghe vị béo ngậy, ngọt ngào trộn trong vị đắng đặc trưng. Nam đang ngồi dựa vào Phan, bỗng đứng thẳng người dậy, lấy điện thoại đang rung trong túi quần ra, mở máy trả lời.

- Nam nghe đây Khanh ơi... Hả, ok, ok, Nam đến liền.

Nam cúp máy, quay sang nhìn Phan, gương mặt đầy hoảng hốt:

- Jade mất tích rồi Phan ơi.

- Jade là ai vậy Nam?

- Con gái Khanh.

Xe Phan dừng lại gần chung cư cũ trước đây Nam ở, Nam xuống xe, để Phan kiểm chỗ đậu còn mình thì chạy vào căn nhà đang mở cửa. Khanh ngồi bên trong, với một hai người bà con. Mặt Khanh thất thần, nước mắt lưng tròng. Nam gật đầu chào người nhà Khanh rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Thấy Nam, Khanh quay sang ôm Nam, gục mặt vào ngực Nam, vỡ òa.

- Nam ơi... con gái Khanh đi đâu mất rồi, nó mà có chuyện gì Khanh không sống nổi đâu Nam ơi!

Đứa con nhỏ hơn của Khanh thấy mẹ khóc vùng khỏi tay người nhà rồi chạy đến ôm Khanh, nức nở khóc theo. Nam vòng tay ôm Khanh. Đàn bà là vậy, lúc yếu lòng nhất vẫn luôn muốn được dựa vào khuôn ngực đàn ông mà khóc, cho tan chảy hết nỗi đau. Phan gọi xe xong cũng đi tới nhà Khanh, nhìn thấy cảnh Nam đang ôm Khanh trong lòng, tự dưng Phan khựng lại, cảm giác ích kỷ của một thằng ông sao bỗng đứng lại nổi dậy ở giây phút này. Phan mất mấy giây để trấn tĩnh rồi mới đến bên cạnh Khanh và Nam.

- Khanh để Jade đứng ở ngoài chơi game rồi vòng vào lấy đồ, nhanh lắm, mới chỉ chừng một phút quay lại thì đã không thấy nó đâu... - Khanh kể lại sự việc bằng giọng run rẩy. - Khanh đi vòng vòng khu vực đó hỏi, nhưng không ai thấy con bé đâu hết, nó nói tiếng Việt không rành, lại không biết đường sá ở đây... Khanh lên báo công an rồi, người ta xin hình của Jade và hứa sẽ cho người tìm giúp. Con bé là mạng sống của Khanh... nó mà có chuyện gì... Khanh không sống nổi đâu Nam.

Nam ôm Khanh chặt hơn, vỗ nhẹ vào vai Khanh để trấn an.

- Có khi nào Jade bị bắt cóc không Nam? - Khanh lo lắng, hai bàn tay đan chặt vào nhau run run.

- Không đâu Khanh, nếu là bắt cóc thì bọn chúng đã gọi đến để đòi tiền chuộc. - Phan lên tiếng.

Khanh này giờ mới nhận ra sự có mặt của Phan.

- Đây là Phan.

- Chào Phan, không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. - Khanh gật đầu chào.

- Khanh đừng khách sáo, chuyện bây giờ là phải lo tìm con gái của Khanh càng sớm càng tốt. Khanh bình tĩnh, kể lại đầu đuôi lúc đó cho Phan nghe.

- Hai mẹ con Khanh đi siêu thị mua đồ, sau khi tính tiền xong thì Khanh sực nhớ mình còn quên mua một món nên quay vào, nhưng đồ đặc lĩnh kinh quá nên để Jade đứng ở bên ngoài chờ, còn Khanh chạy vào mua. À, Khanh nhớ rồi, Khanh có đưa cho Jade điện thoại khác của Khanh để nó chơi game...

- Ok, Nam bật định vị lên và gọi thử số đó đi, biết đâu có thể tìm được vị trí hiện tại của Jade.

Nam gật đầu, vội lấy điện thoại ra, để Khanh đọc số rồi nhấn nút gọi, nhưng đầu máy bên kia chỉ có giọng trả lời “Thuê bao quý khách vừa gọi...”.

- Khanh có chắc điện thoại lúc đó còn pin không?

- Còn Phan, Khanh mới sạc đầy hồi sáng rồi đi mua đồ luôn.

- Vậy chắc chắn là có người đã lấy điện thoại của Jade sau đó tắt nguồn... Con bé không đi lạc đâu, mà là có người đã dẫn nó đi. Chỉ sợ là...

Thấy Phan ngập ngừng, Khanh càng sốt ruột hỏi dồn:

- Chuyện gì vậy Phan?

- Khanh bình tĩnh nhé, đây chỉ là phỏng đoán của Phan chứ chưa chắc đã là sự thật. Hiện tại có khả năng Jade đang ở chung với đám người chuyên bắt trẻ em đi ăn xin, hoặc bán sang nước ngoài.

Chỉ nghe được đến đây, Khanh đã ôm mặt khóc nức nở...

Con hẻm vắng nằm im lìm trong đêm. Thỉnh thoảng rộ lên tiếng chó sủa ở đầu hẻm. Gã đàn ông khoác áo đen đi ra từ một căn nhà gần cuối hẻm, nhìn trước ngó sau một lúc rồi mới lật đật chạy ra đường trước, nói chuyện với ả đàn bà đang hút thuốc ở đó.

- Tụi nó nằm im hết rồi. Đ.m, cái con nhỏ nói tiếng Tây nó mạnh như quỷ, la hét vấy vùng cả buổi mới chịu im.

Ả đàn bà cười khẩy, vứt điếu thuốc xuống đất, gí giày cao gót lên dậm tắt thuốc.

- Mày ngu như con chó, từ đầu tao kêu đánh cho nó xỉu hay cho uống thuốc đi mà không nghe. Tụi con lai ăn toàn đồ Mỹ, mạnh như trâu, kéo nó về không đã mệt. Lúc tao thấy nó ở siêu thị,

tao phải dụ lằm, rồi cầm cái điện thoại đi mới bắt được nó, mày làm sao mà sấy nó ra đi thì chết mẹ với tao. Con này bán qua bên Trung Quốc cả đồng tiền.

- Chị nhớ chia phần cho em nhiều nhiều nha, em cực với con này quá.

- Mày nghe tối tiền là con mắt sáng như mắt chó, lo vô nhà canh tụi nó đi, tao chờ người ta đến coi hàng, chuyển đi, để lâu không được đâu.

Gã đàn ông gật đầu rồi lại lo đi về nhà.

Trong căn nhà tối đen, Jade ngồi run lập cập, sợ hãi nhớ lại những gì mình vừa phải trải qua. Trong tâm trạng non nớt của một đứa trẻ tám tuổi sống trên đất Mỹ, những trải nghiệm này là quá sức chịu đựng của Jade. Nhớ đến mẹ Khanh và đứa em gái nhỏ ở nhà, Jade cảm thấy một luồng sức mạnh chạy trong cơ thể. Ban nãy, để lừa cho gã đàn ông đi khỏi, mặc dù không hiểu gã nói gì, nhưng Jade đã giả vờ nhắm mắt, bất tỉnh, bây giờ khi gã đã đi rồi, Jade mới ngồi dậy để tìm đường bỏ trốn. Cánh cửa căn nhà được khóa bằng sợi xích to, chừa ra đủ một khe hở, không đủ cho người lớn ra vô, nhưng với một đứa trẻ như Jade thì sẽ dễ dàng hơn.

Jade lồm cồm bò dậy, cố gắng nhích người qua khoảng cách hẹp của cánh cửa, cố gắng nén tiếng la vì bị hai cánh cửa gỗ ép chặt vào chân. Từng chút, từng chút một, cuối cùng Jade cũng có thể luồn người ra khỏi căn nhà tối đang giam giữ mình. Jade nhìn ra đường, thấy ánh đèn đang hắt bóng gã đàn ông bắt giữ và đánh mình từ chiều, cùng với ả đàn bà đã lấy điện thoại để Jade đuổi theo. Jade biết không thể để họ thấy mình đang bỏ trốn, bèn khom người, nửa bò nửa chạy về hướng ngược lại, rồi cứ thế một mạch băng xuyên qua con hẻm vắng để ra đường lớn bằng hướng khác.

Jade vừa chạy vừa hỗn hển thở, mặc dù rất mệt mỏi nhưng vẫn không dám dừng lại vì sợ bị đuổi kịp. Khi đã không còn sức lực để chạy, Jade đứng yên và nhìn con đường vắng trước mắt. Đây là đâu? Mẹ Khanh đâu? Làm sao Jade về được với mẹ Khanh đây? Con hoảng loạn bắt đầu thăm vào người đứa trẻ tám tuổi đang bơ vơ ở xứ người. Jade khóc, vờ òa giữa đường đêm.

Một đôi nam nữ chạy xe máy ngược chiều, cô gái vòng tay ôm eo người yêu, hạnh phúc trong thứ tình cảm mới chớm nở, nhưng cũng kịp nhìn thấy bên vệ đường có một đứa bé đang ngồi khóc.

- Anh, có con bé ngồi khóc bên đường kìa anh.

Gã trai giảm tốc độ, ngoái đầu nhìn. Gã tính dừng xe, quay đầu lại hỏi con bé có chuyện gì xảy ra. Nhưng rồi, gã nhớ tới tấm hình một đứa bé đứng giữa đêm tối đang được mấy đứa bạn gã chia sẻ trên mạng xã hội mấy ngày nay, cộng thêm cái bản tính thích thể hiện trước gái của bọn đàn ông chưa chín chắn. Gã trai trả lời:

- Không phải đâu em, coi chừng đó là lừa gạt đó, mấy nay báo chí đang nói về vụ này mà, bạn anh bị rồi.

- Trời đất, ghê vậy, em cũng có thấy mấy đứa bạn chia sẻ trên mạng, không ngờ mình gặp. Ghê quá ha anh. - Cô gái nói rồi siết tay chặt hơn làm gã trai sướng mê tơi. - Hay là mình vòng lại đi anh, mình giả bộ bị dụ rồi bắt nó giao cho công an nha anh.

Gã trai đắm chiều suy nghĩ, sĩ diện hão khiến gã muốn làm theo lời gái, để cho nó biết mình cũng

hào hiệp, trọng nghĩa lắm, nhưng lỗ đồng bọn của con nhỏ kia nhiều quá thì sao, bắt không được mà biết đâu còn mất xe oan mạng. Thôi thì vấn nạn xã hội cứ để xã hội lo, chuyện mình thì mình tính trước đã.

- Ủ, cũng được đó em, nhưng mà tự nhiên anh đau bụng quá, để anh kiếm chỗ nào thuê phòng đi đã, rồi mình vòng lại bắt nó sau nha.

Gã trai nhăn nhó mặt, cố gắng diễn cho thật đạt cơn đau bụng đang hành hạ mình. Cô gái thì không thèm ôm eo gã trai nữa, cô thu hai tay thành nắm đấm, liên tục đấm thùm thụp vào lưng gã trai, người ta hay gọi cái hành động này là đánh yêu.

- Thôi đi... lần nào đi cũng đau bụng hết, vào đó không thấy đau bụng đâu hết mà toàn làm cho người ta đau không hà...

Cô gái vừa nói vừa cười ngại ngừng nhưng vẫn không có ý kháng cự.

- Lần này đau thật mà, thôi ghé qua nhà nghỉ nha em.

- Hừ, đồ dê xồm. - Cô gái nói xong lại vòng tay ôm eo, dựa mặt vào lưng con dê đang chở mình.

Gã trai rồ ga lao vút đi trong màn đêm. Bỏ lại Jade đằng sau đó vẫn còn đang ngồi khóc ngon lành.

Mấy ánh đèn xe nữa lướt qua, nhưng không ai dừng lại, tất cả đều bị bài báo về đứa bé gái lừa đảo làm cho mờ mắt, chỉ còn thấy đèn đường chứ không thấy một đứa trẻ bơ vơ. Con đường vốn dĩ đã vắng, lại càng vắng lặng hơn. Jade khóc cạn nước mắt, nó biết rằng sẽ không có bà tiên hay ông bụt nào hiện ra như trong mấy câu chuyện cổ tích mẹ kể, bèn đưa tay quệt nước mắt, đứng dậy và đi tiếp.

Jade lang thang, đi khỏi con đường vắng đó để đến một con đường khác, cuối đường có cái quán bar. nghe nói có khá nhiều người nổi tiếng thường xuyên ra vào. Quán sỏ dĩ mở trong con đường vắng này cũng là để ít người chú ý, chủ yếu là dân chơi truyền tai nhau mà tìm đến. Jade nhìn thấy ánh đèn lấp lánh của quán bar, thêm vài người đang đứng đó, bèn mừng rỡ chạy đến tìm giúp đỡ. Nhưng một chiếc xe hơi từ cửa quán bar lao thẳng lên trước, đúng vào hướng Jade đang chạy tới. Người cầm lái nhận ra có con bé đứng trước mặt bèn bẻ lái gấp, nhưng cũng kịp hất Jade văng vào lề đường, mê man. Chiếc xe đất tiền đâm sầm vào gốc cây gần đó, người cầm lái cũng bất tỉnh. Một người đứng gần chứng kiến liền gọi điện cho công an và xe cấp cứu đến gấp.

Jade lơ mơ mở mắt, nhưng cơn đau xé thịt từ chân dội lên đã vội kéo nó vào cơn vô thức.

Sau cả buổi chiều ngồi trên đống lửa và loay quanh tìm kiếm, đến tối, Khanh nhận được điện thoại của công an gọi, báo là bệnh viện quận vừa nhận ca cấp cứu một đứa bé bị xe đụng, không có người thân. Qua mô tả thì rất giống với Jade, Khanh mau chóng lên để nhận diện xem có phải con mình không.

Khanh và Nam ngồi ghế sau, Phan đang lái xe đến bệnh viện. Khanh nóng lòng hỏi:

- Phan có thể chạy nhanh một chút không, Khanh lo quá.
- Khanh bình tĩnh đi, con bé không sao đâu Khanh. - Nam nhẹ nắm tay Khanh vỗ về.
- Anh đang chạy khá nhanh rồi, đường Sài Gòn giờ này đông lắm Khanh.

Khanh gật gật đầu, rồi chốc chốc lại nhìn ra đường, lòng lo lắng không yên.

Xe Phan dừng trước cổng bệnh viện, Khanh mở cửa xe rồi cùng Nam chạy vào khu tiếp đón hỏi thăm. Sau hướng dẫn của y tá, Khanh vào phòng cấp cứu, nhìn thấy con gái mình đang nằm trên băng ca, xung quanh là rất nhiều người rên rĩ vì đau đớn.

Khanh nhào tới ôm chầm lấy con.

- Jade, mommy's here, don't be afraid. Mommy's here!

Jade mở mắt, nhìn thấy gương mặt thân quen của mẹ, nó òa lên khóc nức nở.

- Mommy, mommy... I'm scared! Mommy, my leg, it hurts!
- Ok, Jade... mommy's here, don't be scare. I love you... I love you Jade.

Nam nhìn hai mẹ con Khanh đoàn tụ, tự dưng nước mắt lại lăn dài. Hình như ngày còn nhỏ, có lần Nam vấp té, mẹ cũng đã chạy lại đỡ Nam dậy và vỗ về như vậy. Phan gởi xe xong, từ ngoài đi vào nhìn thấy tình hình trước mặt, liền đảo mắt nhìn một lượt, khi đoán được ai là bác sĩ có thẩm quyền nhất, bèn đi lại gần, bắt tay chào, hỏi thăm:

- Anh cho tôi hỏi, đứa bé hồi nãy mới đưa vào cấp cứu, tình hình ra sao rồi?
- Chúng tôi vừa chụp CT xong, cháu nó bị gãy cành tươi ở chân, có dấu hiệu uốn cong, trước mắt phải làm phẫu thuật để đưa các xương về vị trí ổn định, giờ tôi sẽ đi xếp lịch mổ. Anh là người nhà của bé thì chuẩn bị đóng tiền để làm phẫu thuật, nhập viện.
- Tôi biết rồi, mong anh xem và xếp lịch cho con bé mổ sớm sớm, anh biết đó, trẻ con chịu đau không được như người lớn mình đâu.

Bác sĩ chào tạm biệt, hứa sẽ cho mổ ngay khi có thể. Trong túi áo blouse lấp ló cái phong bì trắng.

- Phan học từ Minh cũng nhanh thật.
- Anh nói rồi mà Nam, khi cần, anh có thể là Thạch Sanh, hoặc là Lý Thông tùy hoàn cảnh.

Phan khoác vai đi lại chỗ Khanh và Jade. Con bé vẫn còn đang ôm Khanh, nước mắt chảy trong đau đớn.

- Mommy, my leg hurts a lot.

- Honey... be strong my little girl.

Khanh chỉ còn biết ôm con gái vào lòng, vỗ cho qua cơn đau.

- Khanh ráng chờ chút xíu, người ta đang sắp xếp để chỉnh lại xương chân cho con bé ngay. - Phan trấn an Khanh.

Điện thoại đổ hồi chuông dài, Phan lấy máy ra coi, nhìn tên người gọi đến, cảm thấy rất ngạc nhiên vì không có lý do gì người này lại gọi mình lúc này. Chắc chắn phải có chuyện quan trọng. Phan để Nam ở lại với Khanh rồi bước ra xa để trả lời. Một lát sau, Phan quay lại, nói cùng Nam:

- Anh có công việc phải đi gấp, Nam ở lại với Khanh một chút rồi anh sẽ quay về đón.

- Quan trọng lắm sao? - Nam hỏi, hình như là lần đầu tiên Nam xen vào chuyện công việc của Phan.

- Ủ, anh đi trước đây. Chút anh gọi lại cho Nam.

Phan nói rồi quay lưng đi. Để lại Nam đứng nhìn theo, chẳng hiểu sao một cơn gió lạnh thổi dọc sống lưng Nam.

Phan lái xe đến địa điểm hẹn với người vừa gọi cho mình, đầu óc miên man suy nghĩ, về ra sẵn những thứ có thể làm sắp tới. Xe Phan dừng bên lề đường, người đàn ông đứng bên đường vội vã mở cửa xe bước vào, ngồi cạnh ghế tài xế của Phan. Chẳng ai xa lạ, người đang hốt hải lấy khăn ướt lau mặt chính là tổng giám đốc của “Thiên đường”.

- Chuyện như thế nào, anh kể tường tận để em biết.

- Mẹ nó, tất cả cũng là tại con quý cái đó, ăn chơi đàn đúm cho có vào. - Gã tổng giám đốc thở hắt ra một tiếng rồi bắt đầu kể chuyện.

Trong làng người mẫu, chân dài ở Sài Gòn, chẳng ai mà không biết đến gã tổng giám đốc của “Thiên đường” nổi tiếng chịu chơi, chịu chi. Chỉ cần lọt vào mắt xanh của gã thì được tặng điện thoại đắt tiền, đi du lịch nước ngoài chỉ là chuyện nhỏ. Chưa kể, với mấy công ty truyền thông cùng “Thiên đường”, chuyện đưa tên tuổi của những cô chân dài mới nổi lên hàng “siêu mẫu”, “hoa hậu” gì đó đối với gã cũng chỉ như trở bàn tay. Và vì thế, xung quanh gã chẳng bao giờ thiếu gái đẹp.

Hiện tại, gã đang đắm chìm trong nhan sắc của một ả người mẫu bắt đầu tạo dựng tên tuổi, tên là H. Sở dĩ H. nổi tiếng và lọt vào mắt xanh của gã cũng chỉ bởi làn da trắng theo kiểu không tì vết, và thân hình “đồng hồ cát”. Tính tình ngoan đúng lúc, hư đúng chỗ càng của H. càng khiến gã tổng giám đốc không tiếc bất cứ thứ gì nhằm lấy lòng người đẹp.

Cô H. ngoài mặt lúc nào cũng như con mèo ngoan hiền, luôn thích quẩn quít, cọ đầu, cọ đuôi vào chân chủ, đến mức gã tổng giám đốc một tiếng khen ngoan, hai tiếng khen ngoan, nhưng bên trong, con mèo ấy lại hóa cáo. Cô H. hay tụ tập cùng đám người mầu, công tử khác vào bar, uống rượu như nước lã rồi dùng thêm meth.ice để tăng hưng phấn. Tối nay, cô H. mượn chiếc siêu xe của gã tổng giám đốc để đi dự sinh nhật bạn tổ chức tại bar, lúc về, không biết làm sao lại tông vào một đứa bé đứng giữa đường rồi lao luôn vô gốc cây, bất tỉnh. Giờ xe bị giữ, người cũng đang bị công an hỏi thăm.

- Chuyện này mà lộ ra ngoài thì cả đội quần cả đám. Cậu Phan hiểu chứ?

Phan nghe xong chuyện, hít một hơi dài, xâu kết lại chuỗi sự kiện này giờ cũng đủ hiểu đời thật chẳng có chuyện gì là không thể xảy ra. Chiếc xe của gã tổng giám đốc cũng là chiếc xe gây ra tai nạn cho con gái Khanh.

- Giờ anh muốn em phải giải quyết việc này theo hướng nào?

- Dĩ nhiên càng yên bình, không ai biết thì càng tốt. Con mụ vợ tôi mà biết, thế nào cũng kiểm chuyện này nọ đòi li dị, chia gia tài.

- Có cần phải giữ danh tiếng cho cô H.?

- Phải giữ luôn, nó đang có tên tuổi, tháng sau tôi tính để công ty bên kia đưa đi thi hoa hậu đồ lót, giờ dính chuyện này, thì thối con mẹ gì nữa.

Phan không ngờ rằng chuyện lần này lại phức tạp hơn mình nghĩ.

- Chuyện đụng xe này giờ có ai biết nữa không?

- Khốn nạn ở chỗ là cái bar con H. đi đang bị theo dõi. Thằng phóng viên nào đó đang thực hiện loạt bài về thói ăn chơi của đám người mầu, giờ may mắn bắt được thêm vụ này, nó mừng như ông bà nó sống dậy.

- Tức là bây giờ, một mặt phải khiến cho dư luận không được phanh phui rằng con H. dùng meth.ice lái xe đụng người, giữ danh tiếng cho nó. Mặt khác phải dàn xếp êm xuôi để vợ anh đừng nghi ngờ gì chuyện này.

- Đúng rồi, chỉ có cậu là nắm bắt vấn đề nhanh.

- Tài xế của anh theo anh được bao lâu rồi?

- Cũng được hơn một năm.

- Có biết nhiều chuyện của anh không?

- Dĩ nhiên có biết chút chút. Mấy lần tôi kêu nó lấy xe đi đón gái, nó biết hết, nhưng được cái giữ yên lặng giỏi.

- Anh chuẩn bị một số tiền cho hắn, lập tức nói hắn đến gặp em. Sau đó chúng ta sẽ đến đồn công an để tự thú.

Trong khi gã tổng giám đốc lấy điện thoại gọi cho tài xế của mình, Phan cũng cầm điện thoại lên, bấm số gọi cho Tú.

- Tú, có chuyện gấp cần giải quyết.

Jade đã tỉnh dậy sau cuộc tiểu phẫu để chỉnh lại xương tối qua, Khanh ở trong bệnh viện cả đêm, điện thoại của ba mẹ từ Mỹ gọi về liên tục để hỏi thăm tình hình. Nam cũng ở cùng Khanh trong bệnh viện, đến gần một giờ sáng Phan quay lại đón Nam về, nhưng Nam từ chối, bảo Phan cứ về nghỉ ngơi để sáng mai đi làm, Nam muốn ở lại bệnh viện cùng Khanh. Sáng ra, khi con bé đã ổn, một người bà con của Khanh vào bệnh viện thay ca để hai người có thể về nghỉ ngơi sau cả đêm dài.

Sáng nay, hàng loạt báo bắt đầu đăng tin nóng về vụ tai nạn xe cộ của người mẫu H. Chỉ có một bài trong số đó ghi rằng “có nghi ngờ cho rằng người mẫu H. sử dụng meth.ice trước khi gây tai nạn”, tất cả những bài báo còn lại đều đưa thông tin như sau:

Người gây ra tai nạn tối qua chính là tài xế của ông X. tổng giám đốc công ty truyền thông “Thiên đường”. Ngay khi xảy ra tai nạn, anh tài xế đã đến công an trình bày, do bất cẩn đã để chiếc siêu xe của ông X. được bảo trì không tốt, dẫn đến thắng xe có vấn đề. Trong đêm đó, vì cô H. hiện đang là người mẫu độc quyền của công ty, ông X. đồng ý cho cô mượn xe để dự sinh nhật bạn, dĩ nhiên là sẽ do tài xế riêng của ông đảm nhận việc lái xe. Nhưng do anh tài xế có công việc gia đình đột xuất nên quyết định đưa xe cho cô H. tự lái. Cô H. do lái xe chưa rành, lại muốn tránh đưa bé đi lạc nên mới đụng vào gốc cây. Khi xảy ra chuyện, ông X đang đi ăn cùng các đối tác nên coi như hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Anh tài xế đã bị ông X. đuổi việc.

Một loạt những bài báo sau đó, người ta chỉ chăm chăm vào mối quan hệ của cô H. và ông X. mặc dù cả hai người đều nhất quyết không trả lời bất cứ câu hỏi nào từ báo chí. Bên cạnh đó, những bài khác được đưa ra với nội dung sau, “Cùng ngắm siêu xe của người mẫu H. đã lái gây tai nạn”, và dĩ nhiên, tin tức về cô bé gái bị đụng phải không hề được nhắc đến trên báo chí.

Phan với lấy điều khiển, nhấn nút tắt màn hình tivi, bóp nhẹ thái dương cho đỡ mệt mỏi sau một đêm dài thức gần tới sáng để giải quyết mớ hỗn độn vừa xảy ra.

Tối qua sau khi nói chuyện, Phan cùng gã tổng giám đốc chạy ngay lên đồn công an, kéo tay tài xế theo để nhận hết tội lỗi. Tú được triệu tập gấp, viết nhanh một bài theo hướng dẫn dắt lườn dư luận phải chú ý vào chiếc xe, vào mối quan hệ của gã tổng giám đốc và cô H. rồi quên đi cái sự thật rành rành rằng có một đứa bé bị chiếc siêu xe đó đụng phải nhập viện.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Phan xống giọng:

- Vào đi.

Tú mở cửa vào phòng, mệt mỏi ngồi xuống ghế đối diện Phan như mọi lần. Thần sắc Tú cũng không tốt hơn Phan là mấy, đôi mắt đỏ kè sau một đêm gần như thức trắng.

- Em đã gọi cho mấy chỗ khác, họ sẽ liên tục đăng mấy cái tin vớ vẩn về siêu xe, về chuyện lén lút phét của ông X., vẫn đảm bảo danh tiếng cho cô H. tháng sau đi thi siêu mẫu đồ lót. Dân ta

quên nhanh lắm, chỉ cần mấy ngày sau có ca sĩ nào hở ngực hay tung ảnh hôn đồng tính là người ta sẽ chú ý rồi quên chuyện này liền, anh yên tâm đi.

- Ủ, công việc tôi giao cho Tú làm, lúc nào cũng yên tâm vì chắc chắn Tú sẽ làm được. Còn thằng phóng viên mục kích chứng kiến toàn bộ tai nạn, Tú đã dàn xếp ổn thỏa chưa?

- Em nghĩ với số tiền mình đưa nó sẽ im miệng trong một thời gian đủ dài cho mọi người quên chuyện này. Với lại, cái tờ báo mạng nó cộng tác cũng chỉ là một tờ nhỏ, dù có đưa lên thì cũng không thu hút được bao nhiêu người coi đâu.

- Đừng xem thường, có khi con kiến lại hất ngã con voi đó Tú.

- Ok, em sẽ dặn người để mắt đến nó.

- Sao lại dặn người? Phải là Tú đi làm chứ.

- Thật ra, em tính đầu tuần sau sẽ nói chuyện cùng anh, nhưng sắn hôm nay... thôi thì trước sau cũng phải nói... - Tú mở túi xách, để một phong bì trắng lên bàn. - Đây là đơn xin nghỉ việc của em.

Phan nhăn trán, cầm phong bì lên, tính mở ra coi nhưng rồi lại để xuống bàn.

- Sao anh không đọc?

- Những thứ trong đó lúc nào cũng na ná nhau. Tôi muốn nghe lý do thật từ Tú.

- Em cần tiền.

- Ở đây Tú có thể kiếm được tiền.

- Số em cần rất nhiều, lương và thưởng ở đây, phải để dành cả mấy năm trời mới đủ, mà nhà em thì không chờ được.

- Sao Tú không hỏi mượn tôi?

- Em nghĩ mối quan hệ của anh và em không đủ để em làm việc đó... nhưng không sao, em đã có được số mình cần, và bây giờ cần thời gian để lấy đó làm vốn và đi kiếm nhiều hơn.

Gương mặt Phan giãn ra, lần nữa cầm phong bì trắng Tú đưa lên, vẫn không cần mở ra coi đã bỏ luôn vào học tủ.

- Tôi chấp nhận đơn xin nghỉ này của Tú. Lương tháng này vẫn sẽ tính đủ và chuyển vào tài khoản Tú đúng hẹn.

- Cảm ơn anh... bây giờ, chúng ta đã không còn là đồng nghiệp, không phải cấp trên và cấp dưới nữa, đúng không anh?

- Ủ.

- Ok, vậy em sẽ nói chuyện với anh như hai người bạn... - Tú hít một hơi dài. - Anh bỏ “Thiên đường” đi.

Phan im lặng, ánh nhìn xoáy sâu vào mắt Tú đối diện.

- Cho tôi lý do được chứ?

- Đơn giản là nơi này không còn là Thiên đường nữa, nó đang dần dần biến thành Địa ngục. Mà anh và em, lại chính là người khiến nó trở ra như vậy.

Phan vẫn im lặng, chừng mười giây sau thì môi nhếch thành nụ cười vô cảm, chẳng ai biết đang vui buồn hay tức giận:

- Cảm ơn Tú, tôi nghĩ Tú có thể rời khỏi đây rồi.

Tú đứng dậy, bước ra đến cửa phòng Phan, chợt nhớ rằng có thể đây là lần cuối cùng mình đặt chân vào đây, nên quay lại, nhìn chung quanh một lượt.

- À, Tú... còn một chuyện tôi muốn nói với cậu. Tới tận thời điểm này, tôi vẫn chắc chắn rằng mình đã không nhìn lầm Tú.

- Em... cảm ơn anh. - Tú mỉm cười và đi thẳng.

Phan đứng dậy, nhìn gương mặt mình phản chiếu trong màn hình tivi, chợt nhận ra, nụ cười của mình y hệt cách Minh từng cười.

Ân ngồi nhìn màn hình máy tính, mấy dòng số vẫn xanh xanh đỏ đỏ, mớ hóa đơn chứng từ cần giải quyết vẫn đang chất đống kế bên, nhưng Ân không có hứng để làm việc trong lúc này. Chiều nay, khi đi ăn về, Ân nhìn thấy mấy đồng nghiệp đứng tùm tùm nói chuyện. Nếu là Ân của ngày trước, chắc chắn đã lo cúi đầu đi cho thật nhanh, cảm giác sợ hãi vì nghĩ rằng họ đang nói những điều không hay về mình. Giờ Ân đã khác, đã có thể bước đến tham gia câu chuyện, mặc dù vẫn còn đang run lẩy. Thấy Ân bước tới, cả đám đều ngạc nhiên, nhưng cơn nhiều chuyện khó mà chặn lại nên vẫn tiếp tục câu chuyện đang dang dở. Người đang được nói đến là Tú.

- Em nói không sai đâu, chắc chắn là có chuyện gì đó mới nghỉ, chứ mấy chị thấy dạo này thằng Tú được sếp ưu ái dữ không, lương thưởng liên tục.

- Ui trời... nếu không vì tiền bạc thì còn cái gì khác ngoài mấy vụ kia.

- Vụ gì chị?

- Thì... cái chuyện Phan, sếp thằng Tú... là dạng đàn ông “đích thực” đó.

- A... ý chị là... thằng Tú không để cho ông Phan dè nên mới bị đuổi đó hả?

- Nè nè, chị mày không nói vậy nha, tự mày suy ra đó nha. Hồi này, Phan nó xuống đưa cái quyết định khen thưởng gì đó, sắp tới chuyển khoản cho thằng Tú mức thưởng gần bằng hai tháng lương. Mấy đứa nghĩ coi, không phải tiền bịt miệng, không cho thằng kia đi nói bậy bạ ra ngoài chứ là gì.

Cô nàng phó phòng nói xong rồi bật cười hi hi. Ân nghe chuyện, trong lòng cũng mang nhiều thắc mắc, nhưng biết rằng không tiện hỏi ở đây, nên cũng đứng thêm một lúc rồi lảng về chỗ. Suy nghĩ một hồi, Ân cầm điện thoại nhắn tin cho Phan, xin Phan cái hẹn đi café sau giờ làm. Chưa đầy một phút sau, Phan nhắn lại cho Ân, bảo rằng bây giờ đi café luôn, cứ báo là ra ngoài có công việc với Phan, không ai làm khó đâu.

Gần “Thiên đường” có một tiệm café nhỏ nằm trong hẻm, chủ quán là cô kiến trúc sư năm nay đã ngoài bốn mươi, chưa chồng. Quán tên “Chờ”, nghe khác khoải như nỗi niềm cô mang. Năm đó, cô và anh yêu nhau nồng cháy, cái tình yêu đầu đời chớm nở, bùng bùng như lửa mà hai người lại thành thiêu thân lao vào, sống chết gì cũng mặc, chỉ cần được bên nhau là toại nguyện. Tình cảm chưa được bao lâu, anh nghe gia đình bỏ đi vượt biên. Ngày đi, anh nắm chặt tay cô, hứa là qua được bên kia rồi sẽ quay về tìm, làm đám cưới để đón cô sang ở cùng. Rồi anh cứ vậy mà đi biên biệt. Năm năm cô chờ, mười năm cô chờ, hơn hai mươi năm cô vẫn chờ, tuổi xuân trôi qua rồi, giờ ngoài bốn mươi, cô vẫn chờ.

Ai hỏi, cô cũng cười nói, “Chờ người mình yêu, xứng đáng lắm”.

“Chờ” đầy tranh cô vẽ. Chủ thể là đàn ông. Thân hình rắn rỏi, đường nét cơ thể rõ mồn một, chỉ mỗi gương mặt tựa khối sương. Khách đến quán những buổi chiều, có lúc thấy cô ngồi bên giá vẽ, tay cầm chì hí hoáy, ai cũng hỏi, “Sao chẳng có gương mặt, hay bà chủ còn nhớ mặt người ta không?” Nghe hỏi cô cười, “Có bao giờ quên đâu mà còn nhớ, chẳng qua là... muốn giữ gương mặt đó lại cho riêng mình, đàn bà tuổi này, ích kỷ lắm.” Và quán vẫn “chờ”, tranh cũng “chờ”, cô cũng “chờ”.

Phan với Ân ngồi trong quán, nghe nhạc Vũ Thành An phát ra từ cái máy hát đĩa than kiểu cũ của cô kiến trúc sư lặn lội mãi mới mua được về.

“Nhớ em nhiều, nhưng chẳng nói
Nói ra nhiều cũng vậy thôi
Ôi đốn đau đã nhiều rồi
Một lời thêm càng buồn thêm, còn hứa gì
Biết bao lần em đã hứa
Hứa cho nhiều rồi lại quên
Anh biết tin ai bây giờ
Ngày còn đây người còn đây
Cuộc sống nào chờ...”

Ân mở đầu câu chuyện:

- Em cảm ơn anh đã giới thiệu em đến gặp Mễ.

- Ôn nghĩa gì đâu em, tình hình của em sao rồi, đã cảm thấy thoải mái với bản thân hơn chưa?

- Đỡ nhiều lắm rồi, Mễ đúng là một người rất giỏi trong lãnh vực tâm lý.

- Anh cũng yên tâm là mình không giới thiệu làm người. Sao hôm nay lại có hứng mời anh ra café, không chỉ đơn giản là để cảm ơn chứ?

Ân hít một hơi dài, thoáng suy nghĩ coi nếu mình quan tâm về Tú thì Phan sẽ nghĩ gì, có cho rằng mình và Tú có gì mờ ám hay không. Nhưng rồi Ân nhanh chóng gạt bỏ mở suy nghĩ đó ra khỏi đầu, Ân bây giờ không được có kiểu suy nghĩ như vậy nữa.

- Em muốn hỏi anh, vì sao Tú nghỉ? Tú đang làm việc tại công ty mình rất tốt mà.

- Sao em không hỏi Tú mà hỏi anh?

- Em... - Ân lúng túng, không ngờ Phan lại có câu trả lời như vậy.

Nhìn thấy sự bối rối trên mặt Ân, Phan phì cười:

- Cuộc đời này vốn tùy duyên mà em, khi hết duyên thì con người ta phải đi. Tú có dự định, kế hoạch cho tương lai của mình, nếu cứ cố giữ Tú lại thì khác nào hại nó.

- Em... em hiểu rồi.

- Em quan tâm Tú thì nhắn tin hỏi thăm nó đi, hẹn café nói chuyện cũng được, không còn là đồng nghiệp vẫn có thể gặp nhau mà.

- Em sẽ hẹn Tú, chắc chắn.

- À, mà em biết Tú có viết sách không?

- Thật sao anh?

- Ủ, hai cuốn, viết về đàn bà, được nhiều người thích lắm.

- Bút danh của Tú là “Chú Hề” phải không?

- Đúng rồi.

Ẩn tròn mắt ngạc nhiên, không ngờ rằng gã trai có đôi mắt bất cần đời hay lảng vảng ở công ty lại là tác giả cuốn sách mình rất yêu thích. Nhìn cái vẻ bề ngoài của Tú, ai mà dám nghĩ Tú viết được chữ, chứ đừng nói là đi làm báo, còn viết văn. Đúng là đời lúc nào cũng đầy bất ngờ dành cho người ta.

Chân Jade sau khi làm phẫu thuật chỉnh lại xương đã bớt đau nhiều, tuy nhiên bác sĩ vẫn giữ lại để theo dõi thêm một hai ngày trước khi cho xuất viện. Khanh tất bật ra vô bệnh viện chăm sóc con, Nam cũng phụ một tay vì nhìn thấy hoàn cảnh hai mẹ con ở đây không nhiều người thân.

Jade không thể kể lại chính xác nơi mình đã bị giam giữ do trí nhớ trẻ con giới hạn, cánh công an cũng lần theo khu vực Jade bị tai nạn tìm kiếm, nhưng không thu được manh mối gì. Công an cũng mấy lần nói chuyện cùng Khanh. Khanh có thể bỏ qua chuyện bắt cho bằng được đám bắt cóc, nhưng còn chiếc xe đụng Jade, Khanh không dễ dàng quên được.

- Vấn đề ở đây không phải là có bồi thường hay không, mà là tôi không chấp nhận chuyện người ta không có trách nhiệm với lỗi lầm của mình gây ra. Tại sao họ đụng con bé rồi bỏ chạy mất?

- Bên chúng tôi đã điều tra, nguyên nhân không phải là do người lái mà là xe bảo trì không tốt.

- Đó cũng là lỗi của người chủ xe, tôi không đồng ý với cách giải thích này. Và tôi muốn gặp họ để nói chuyện thì tốt hơn là cứ phải để anh làm trung gian. Bây giờ tôi vào chăm sóc cho con mình, khi khác nói chuyện với anh.

Khanh nói xong bỏ lại anh cảnh sát rồi vào phòng bệnh, thấy Jade đã nằm ngủ, Nam ngồi trên ghế cạnh đó đọc sách.

- Nó mới ngủ thôi Khanh, công nhận Jade ngoan thật, ở với Nam là người lạ nhưng không khóc lóc gì hết. - Nam bỏ sách, nói chuyện cùng Khanh.

- Ở bên đó Khanh cũng đi làm suốt nên gởi nó cho ông bà ngoại, tối mới đón về nhà, nó tự chơi một mình cũng quen rồi.

- Khanh bên đó... cũng vất vả nhỉ.

- Người ta nói Mỹ là thiên đường, không đúng đâu Nam, để kiếm đồng tiền thì ở đâu cũng là trần gian, ai cũng phải sống, phải làm lụng như nhau thôi. Mà bên đây không làm thì còn lây lất, người này người kia giúp đỡ, chứ bên đó thì không làm chỉ có chết đói thôi.

- Cũng như Sài Gòn này vậy. Người ở xa nhìn tới thấy nó đẹp lắm, lung linh lắm, chứ còn sống trong nó, mới thấy nó tàn nhẫn, lạnh lùng.

Jade trở mình, khẽ phát ra tiếng rên vì cái chân đau. Khanh vội chạy lại giường, vỗ cho con bé tiếp

tục giấc ngủ.

- Bên công an họ nói sao rồi?

- Thì cũng như vậy, lòng vòng, nói rằng bên gây tai nạn không có lỗi. Khanh chẳng hiểu sao họ lại trốn tránh trách nhiệm như thế, trong khi mọi việc rõ ràng rành ra.

- Con người mà Khanh, cái gì họ cũng muốn gom vào mình, chỉ có trách nhiệm là đẩy đi cho người khác.

Cửa phòng bệnh bật mở, Phan bước vào, tay xách theo mấy hộp sữa và bánh ngọt, nhìn thấy Jade thêm thiếp ngủ liền hạ giọng.

- Khanh và Nam mệt chưa? Có cần người canh thay không?

- Tụi em này giờ ngồi nói chuyện thôi, đâu có gì mệt, anh mới đi làm về sao không nghỉ ngơi mà ghé đây?

- Tại nhớ cậu này đây!

Phan nói rồi đưa tay nhéo má Nam. Sống ở Mỹ lâu ngày, Khanh không lấy làm ngại khi nhìn thấy hai người thể hiện tình cảm yêu thương nhau, mà chỉ vui vì nhìn thấy bạn mình hạnh phúc.

- Anh đi lên gấp quá nên quên mua nước, Nam xuống mua giùm anh chai nước nha.

- Có vậy không mà cũng quên. - Nam nhăn mặt, giả bộ khó chịu.

- Đầu óc anh dùng để nhớ em là gần hết rồi.

- Dẻo miệng quá. Để em đi mua nước cho.

Nam ra ngoài, để Phan ở lại. Phan bước đến giường, nhìn Jade đang nằm ngủ, hơi thở đều đặn, an bình.

- Khi nào Khanh về nước?

- Hai tuần nữa Khanh bay.

- Lúc đó chân của Jade chưa lành hẳn đâu.

- Không sao đâu, bác sĩ nói sau hai tuần thì đã có thể bước chậm chậm, về bên kia dịch vụ y tế cũng rất tốt, chắc khoảng ba tháng thì Jade đi lại như bình thường được.

- Ok, như vậy cũng mừng, coi như là tai qua nạn khỏi... Có chuyện này, tôi muốn nói với Khanh, ra ngoài kia được không?

Khanh nhìn Phan, cảm thấy có chút thắc mắc nhưng rồi cũng đứng dậy, khép cửa phòng bệnh để ra hành lang nói chuyện.

- Tôi nghe nói, Khanh vẫn muốn kiện bên gây tai nạn cho Jade?

- Không hẳn là kiện tụng gì, Khanh cũng không còn nhiều thời gian ở đây, nhưng muốn làm để cho người ta phải có trách nhiệm với con gái Khanh, ít ra là phải gặp mặt, xin lỗi.

- Khanh cần người ta bồi thường phải không? Bao nhiêu thì đủ?

Khanh dừng câu chuyện lại vài giây, nhìn sâu vào mắt Phan, thấy sao lạ lùng quá, không còn cái vẻ thân quen như lúc Phan cùng Nam chạy đôn chạy đáo giúp Khanh tìm con mấy ngày trước. Rốt cuộc, Phan là người thế nào đây?

- Tại sao anh lại hỏi sâu vào chuyện này?

- Đời có rất nhiều cái tình cờ Khanh ạ. Tôi vô tình có quen biết với người lỡ tay gây ra tai nạn xe lần này, và người ta thì nhờ tôi nói chuyện với Khanh một tiếng để giải quyết mọi chuyện cho êm xuôi.

- À... thì ra là như vậy. - Khanh cười khẩy. - Người ta trả cho anh bao nhiêu tiền?

- Khanh đừng hiểu lầm, tôi làm chuyện này cũng là muốn giúp người khác, chứ cũng chẳng nhận lợi lộc gì.

- Nếu Khanh vẫn không nhận lời yêu cầu của anh thì sao?

- Thì chúng ta vẫn cứ tiếp tục làm những gì mình thích. Nhưng, tôi muốn nói để Khanh biết là tôi có người chứng kiến rằng bé Jade ngày hôm đó đã hốt hoảng chạy tới trước đầu xe để người ta phải lạc tay lái, làm lớn chuyện lên chưa biết ai là người bất lợi.

- Phan đang đe dọa tôi à?

- Không, tôi chỉ nói những gì mình cần nói thôi.

Trong phòng có tiếng cửa Jade, con bé vừa dậy sau giấc ngủ chập chờn.

- Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ sau, chào Phan. - Khanh nói rồi mở cửa phòng đi vào, bỏ lại Phan đứng giữa hành lang bệnh viện trắng toát.

Nam dựa người đoạn rẽ của hành lang, không tin vào những gì mình vừa nghe được.

Thụy tấp xe vào quán cơm bên lề đường, chọn một phần ăn rồi ngồi xuống chiếc ghế nhựa kê bên chiếc bàn gỗ thấp. Từ tay Thụy rơi ra mấy cọng tóc con con, dài ngắn khác nhau. Theo lời giới thiệu của Phan, Thụy đi học làm tóc và trang điểm đã được mấy ngày. Ban đầu vào, chỉ là đứng phụ mấy công việc lật vật và được hướng dẫn thêm. Chủ ở đây là người có tâm, chỉ dạy rất tận tình và không có bất kỳ ý đồ nào không tốt, Thụy cảm thấy may mắn lắm khi tìm được đúng nơi mình cần. Hôm qua Thụy nhận tin cảm ơn Nam và Phan, hẹn hai người ra café, nhưng Phan đang bận công chuyện gì đó không đi được, còn Nam thì lại thường vào bệnh viện phụ cô bạn chăm sóc con gái vừa bị tai nạn xe.

Dĩa cơm được mang ra, Thụy lấy muỗng đưa rồi bắt đầu ăn thì nghe bàn kế bên nói chuyện lao xao.

- Đúng là bây giờ có tiền với đẹp thì tội lỗi gì cũng được bỏ qua.

- Ông nói cái vụ con người mẫu H. đụng xe xong có người nhận tội giùm phải không?

- Thì nó đó chứ còn ai, nhìn cái cảnh là biết con này say xỉn đụng người rồi, làm gì mà có chuyện tài xế quên sửa thắng xe. Báo chí bây giờ đưa tin cũng phiến diện, không còn tin được.

- Báo chẳng qua là công cụ thông tin dành cho người có tiền thôi, ông muốn nổi tiếng không, bỏ vài triệu ra là có báo lăng xê cho chứ gì.

- Ui... cái thằng cha này, hôm nay nói chuyện nghe ghê dữ, công cụ thông tin, ngồi găm cầu nói chuyện quốc tế hả ông nội?

Cả bàn cười ồ rồi xì xoạp ăn, chuyển đề tài qua mông ngực của cô ca sĩ nào khác. Thụy suy nghĩ về những thứ mình vừa nghe được, biết chắc là họ nói về vụ bé Jade, con bạn Nam và cô người mẫu H. Hôm kia Thụy gọi hỏi thăm, nghe Nam kể sơ sơ câu chuyện là vậy. Thụy tính chiều nay mang ít bánh vào bệnh viện thăm bé gái đó, sẵn gặp Nam luôn.

Một chiếc xe tải chạy ngang qua đường, thả từ trên xuống đám đất cát xây dựng, cộng thêm lớp bụi đường mù mịt cuộn luôn vào mấy dĩa cơm. Bàn bên cạnh phát ra tiếng chửi, rồi họ đứng dậy, kêu tính tiền, bỏ luôn mấy thứ đang ăn. Thụy cũng ngán ngẩm nhìn dĩa cơm lấm tẩm bụi của mình rồi kêu tính tiền luôn, cô chủ quán rối rít xin lỗi, bảo sẽ đổi cho cơm khác nhưng chẳng ai thiết tha nữa. đành chịu, ăn cơm giá rẻ lẽ đường thì phải chấp nhận thôi.

Thụy leo lên xe, chạy về nhà trọ, thấy căn nhà đóng cửa im ỉm. Giờ này bà giáo chắc đã đi dạy trên trường, Ân thì cũng đang ngồi trên công ty, mà hình như gần tới giờ Ân về rồi thì phải. Mấy nay bận rộn quá, Thụy không ngồi nói chuyện với Ân được, hay tối nay rủ Ân ra ngoài ăn tối, café cùng nhau. Thụy khóa cửa nhà cẩn thận rồi lên phòng, nhắn tin hẹn Ân xong thì vào nhà tắm, xả hết mấy cọng tóc ti ti đang bám vào người gây khó chịu.

Tối nay Phan hẹn Mễ đến gặp mình tại “Chờ”, buổi tối quán không bật đèn sáng mà phủ ánh đèn vàng đỏ phát ra từ những chiếc lồng đèn Hội An treo rải rác, tại mỗi bàn café lại có đặt thêm một ngọn nến thơm, phả mùi hương dễ chịu lan tỏa xung quanh.

Cô kiến trúc sư đêm nay chắc lại nhớ người yêu sương khói, ôm đàn, ngồi một góc ngêu ngao hát nhạc Vũ Thành An.

“Một làn khói trắng
Ru đời vào quên lãng
Nâng sầu thành hơi ấm
Hơ dịu tình đau
Ngày tàn im ắng
Yêu người làm tóc trắng
Tâm sự rồi đến đắng
Như lệ giờ biết nhau.”

Mễ nhả khói thuốc lảng lảng quanh mình, chợt nhớ Phan không hút thuốc bèn tính dụi tàn đi, nhưng Phan đã kịp cản:

- Mễ hút đi, mặc tôi.
 - Sao dễ chịu vậy? Không giống Phan mọi ngày.
 - Hút thuốc là quyền của mỗi người, tôi không thích là quyền của tôi, đâu có thể nào ép người ta sống theo ý mình.
 - Nhìn Phan rất mệt, hình như là công việc có vấn đề phải không?
 - Công ty mới có một người nghỉ, lại là người làm được việc cho tôi, nên giờ phải tự tay làm lấy.
 - Theo nhân tướng học, thì Phan nằm trong nhóm người sinh ra để lãnh đạo người khác chứ không phải là người làm những công việc lật vật đó. Nên kiếm người phụ mình đi, đừng gồng người lên để chính mình mệt.
 - Đâu phải muốn tìm là có đâu Mễ.
- Bài hát của cô chủ quán vừa dứt, vài tiếng vỗ tay lác đác vang lên, Mễ cũng vỗ tay dù này giờ không chú ý lắng nghe.
- Gần đây Nam thế nào rồi Phan?
 - Có chuyện của Khanh, Nam bận rộn hơn nên không thấy suy nghĩ nhiều như trước. Nhưng mà vẫn phải tìm cách để giúp Nam thôi. Mễ đã suy nghĩ ra chưa?
 - Tôi đã nghĩ mình sẽ thử dùng đến phương pháp thôi miên để đưa Nam quay về thời điểm đối mặt với nỗi đau. Cách này... hơi tàn nhẫn với Nam, nhưng là cần thiết để Nam thoát ra được.

- Tôi tin Mẹ, cứ làm những thứ Mẹ cho là thích hợp nhất.
- Nhưng Nam không thể đến chỗ tôi, vì chúng ta không muốn Nam biết mình đang chữa trị tâm lý cho Nam, vậy sẽ gặp nhau ở đâu để tiến hành thôi miên đây?
- Ở nhà tôi được không?
- Chắc là được, nhà Phan có ghế sofa dài mà đúng không?
- Ủ, ở phòng khách.
- Ok, vậy giờ cần chọn ngày thôi.
- Chắc phải đến tuần sau, bạn Nam về Mỹ rồi làm.

Mẹ gật đầu, rồi hai người tiếp tục im lặng ngồi nghe cô chủ hát tình ca sầu thảm.

“Khóc cho vơi đi những nhục hình
Nói cho quên đi những tội tình
Đời con gái cũng cần dĩ vãng
Mà em tôi chỉ còn tương lai
Mai về sau nước mắt có cạn
Khi xa đời thương cho đàn con
Triệu người quen có mấy người thân
Khi lìa trần có mấy người đưa?”

Cô chủ hát đến câu này bỗng dừng dừng lại, cảm xúc từ đâu trào ra hai khóe mắt, thành giọt nước rơi xuống tan tành.

Sân bay đông nghẹt, người ta chen chúc, tiễn biệt, chào đón nhau, có bận rộn, có luyến tiếc nhưng rồi cũng phải đến lúc rời xa.

Khanh đã gói xong hành lý, chỉ còn lại một túi xách tay nhỏ, Jade đang ngồi trên xe đẩy của sân bay do chân đi còn khập khiễng, em gái Jade thì cũng ngồi cạnh đó, được Phan ôm lấy, chơi đùa cùng. Nam và Khanh ngồi ở hàng ghế chờ, nói chuyện cùng nhau.

- Khanh đi, rồi khi nào sẽ về lại?
- Cũng chưa biết, chắc có thể là một, hai năm, nhưng cũng có thể là sáu, bảy năm, mười năm không chừng.
- Nhưng đi rồi chắc chắn sẽ có về đúng không?
- Sao Nam hỏi vậy?
- Để Nam còn biết đường mà chờ.

- Ủ, vậy thì ráng mà chờ Khanh đi.

Nam nhìn sang Jade đang ngồi chơi game trên xe đẩy, còn Phan thì đang mở gói kẹo, đút cho con nhỏ của Khanh ăn. Gương mặt Phan nhăn nhó, chọc cho con bé cười, rồi khi nó chịu ăn, Phan cũng bật cười theo.

- Phan thích con nít nhỉ? - Khanh cũng nhìn về hướng đó. - Hai người có dự định sanh một đứa bé để nuôi không?

- Trời đất, đẻ bằng chỗ nào đây Khanh? - Nam hỏi lại, bật cười.

- Kiếm người đẻ mướn, không thì xin con nuôi, bên Mỹ có một đôi đồng tính nổi tiếng lắm, cũng có con bằng cách đó thôi.

- Còn tiền bạc, công sức chăm sóc... Nam cũng thích, nhưng chưa tính tới lâu dài như vậy đâu Khanh.

- Ở bên cạnh Phan, Nam cảm thấy an toàn không?

- Sao Khanh hỏi vậy?

- Khanh nghĩ trong Nam cũng có một phần phụ nữ, mà phụ nữ thì chỉ cần người đàn ông mang cho mình cảm giác an toàn thôi là đủ.

Nam im lặng, tự hỏi cảm giác mình có với Phan trong gần một năm qua có đủ để gọi là an toàn không. Có tiếng thông báo của sân bay yêu cầu hành khách nhanh chóng hoàn tất thủ tục và vào phòng chờ. Khanh đứng dậy, ôm chầm lấy Nam.

- Khanh đi nhé, lần này về Việt Nam, ý nghĩa nhất là gặp lại được Nam, không có Nam chẳng biết mấy mẹ con sẽ ra sao.

- Đã là bạn bè thì Khanh đừng khách sáo.

Khanh buông Nam ra, lấy ngón tay đặt vào ngực trái Nam, nơi đằng sau đó là trái tim luôn thổn thức đập:

- Câu hỏi của Khanh, Nam để dành câu trả lời cho riêng mình đi.

Khanh nói xong thì cùng Nam đi qua chỗ Phan, bế lại con gái từ tay Phan, rồi cúi xuống nói cùng Jade:

- Honey, it's time to say goodbye to uncle Nam!

- Bye bye uncle Nam, I will miss you much.

- Ok, Jade, I will miss you too. - Nam cúi xuống, hôn nhẹ vào má Jade để tiễn con bé lên đường rồi đẩy xe Jade đi trước.

Khanh cố ý bước chậm lại để có thể nói chuyện cùng Phan:

- Chuyện vừa rồi, tôi chấp nhận bỏ qua không phải vì anh hay những câu nói của anh, mà là vì

Nam, bạn tôi.

- Dù thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn cảm ơn Khanh đã hiểu cho tôi.

- Tôi chẳng hiểu gì về anh cả. Lần đầu gặp, tôi cứ nghĩ Nam chắc hẳn sẽ hạnh phúc lắm khi ở bên anh. Nhưng bây giờ, tôi lại lo sợ cho Nam, vì chẳng thể hiểu anh là người tốt hay kẻ ác.

- Có thể Khanh sẽ không tin tôi, nhưng dù tốt hay ác, tôi vẫn không bao giờ làm hại Nam.

Khanh hít một hơi dài, nhìn xoáy vào mắt gã đàn ông đang nói chuyện cùng mình lần nữa, thấy thấp thoáng trong đó một tia sáng có thể tin cậy được. Khanh ẵm con, đẩy xe bước vào phòng chờ, chia tay Nam và Phan ở đó.

Nam đứng nhìn theo, hai giọt nước mắt chảy ra từ khóe. Nam không thích đến sân bay, chưa bao giờ thích, đơn giản vì nơi đó luôn ngập mùi chia ly, thứ mùi Nam ghét nhất trên đời. Phan khẽ ôm Nam vào lòng.

- Phan còn nhớ hồi đó không? Ngày mà Phan đi nước ngoài du học, em cũng đâu có ra tiễn Phan đi.

- Làm sao anh quên được, cả lần sau anh về thăm, Nam cũng không chịu ra tiễn.

- Nhưng Phan hay lắm, gạt em bằng cái vé khác để gặp em cho bằng được.

- Ủ, thì ai biểu Nam ngoài miệng nói không ra, nhưng vẫn đứng từ một góc để nhìn anh đi.

- Nhanh thật anh nhỉ, mới đó mà đã năm, sáu năm.

Nam thả lỏng người hơn để dựa vào Phan, cảm nhận được bản thân đã có câu trả lời cho Khanh ban nãy.

Tối nay Ân không gặp Thụy được, vì một lẽ đã hẹn cùng Tú.

Ban đầu, Ân tính hẹn Thụy ra gặp Tú để nói chuyện luôn, vì nghĩ cũng là bạn bè ngang ngang tuổi, nhưng nghĩ kỹ lại, biết tính cách hai người có hợp nhau không, để rồi mắc công lại có chuyện xảy ra, thế là đành từ chối lời mời của Thụy.

Ân đưa cuốn sách mới nhất của Tú ra bàn, giọng nài nỉ:

- Tú cho tôi xin chữ ký nhé.

- Trời, dù gì cũng là đồng nghiệp cũ, tôi đâu hẹp hòi để Ân phải xin như vậy.

- Tôi nói thật, tôi thích truyện Tú viết lắm. Đọc cứ thấy hình ảnh của mình đâu đó, vừa gần mà lại vừa xa.

- Cảm ơn Ân đã thích truyện của tôi.

Tú nói rồi lấy cuốn sách, mở ra viết vài dòng, ký tên rồi gởi lại Ân.

- Thông cảm cho tôi nhé, chữ hơi xấu do chủ yếu chỉ gõ máy tính thôi.
- Tôi được một người bạn giới thiệu đọc sách của Tú, nhưng không ngờ rằng đồng nghiệp của mình lại là “Chú Hề”.
- Nhìn tôi, chẳng ai nghĩ rằng tôi viết được đâu.
- Đúng rồi. - Ân gật đầu, nhưng chợt nhận ra mình vô duyên quá. - Ồ... ý tôi không phải chê bai gì Tú đâu, xin lỗi Tú.
- Đâu có sao, ai cũng nghĩ như Ân mà.
- Mà, thường tôi thấy người ta hay để hình tác giả lên sách, của Tú lại không có.
- Tôi xấu lắm, để hình làm gì, cứ bí ẩn một chút, độc giả lại thích hơn.
- Sao Tú lại nghĩ làm? Tôi thấy công việc của Tú ở công ty đang tốt lắm mà?
- Tôi nghĩ để đi làm ăn, kiếm tiền một cục thật nhiều trả nợ, chứ làm kiểu lương ba đồng như ở “Thiên đường”, chẳng biết bao giờ mới đủ số mình cần.
- Tú đã quyết định như vậy thì tôi chỉ biết chúc Tú sẽ thành công thôi.

Tú mỉm cười, nhận ra Ân dạo này khác hẳn những ngày Tú gặp lần đầu trong công ty. Không còn vẻ nhút nhát, rụt rè, đến cả một cái nhìn trộm cũng không dám. Giờ Ân đã mạnh dạn nói chuyện, gặp gỡ người khác, như chuyện chiều nay nhắn tin hẹn Tú ra café đã là thay đổi dữ lắm.

- Hình như dạo này, Ân không thường chụp ảnh và cập nhật trang cá nhân nữa phải không?
- Ừ... tôi nghe lời khuyên của một người bạn, tập sống thật nhiều hơn là bám víu vào thế giới ảo.
- Lời khuyên đó chính xác đó, ít nhất là tôi thấy Ân đã thoải mái hơn rất nhiều so với trước đây. Thế giới ảo bây giờ, nguy hiểm hơn cả đời thực, Ân ạ. Họ trên đó, khoe mẽ sự hào nhoáng, sự đẹp đẽ, kiêu sa, để ai cũng làm tưởng, ai cũng ngưỡng mộ. Tôi có quen một người, cậu ta thường lên mạng, tải hình ảnh những bữa ăn ngon tại nhà hàng sang trọng, rồi tối tối, khi nằm ở phòng trọ chật hẹp, tay gấp từng đũa mì gói, lại đăng những tấm hình đồ ăn đó lên, để mọi người vào xuyết xoa, đêm nào cũng ăn ngon vậy sao bạn.

Ân im lặng nghe câu chuyện Tú vừa kể xong, thấy sao mà hình ảnh của bản thân mình cũng thấp thoáng đâu trong đó. Ân của vài tuần trước, cũng đăng tải những tấm ảnh của người ta đang cười vui, trong khi bản thân buồn bã, cũng đăng tải những triết lý vay mượn, trong khi bản thân rơi vào bế tắc, cũng đăng những câu động viên mọi người vui sống, trong khi bản thân cứ ngồi đếm nỗi buồn lướt qua môi.

- Người ta là vậy đó Ân, những gì thể hiện ra ngoài, là những điều tốt đẹp, còn những thứ đau buồn, cô đơn, họ giấu vào một nơi khác, ở đây. - Tú nói, chỉ một ngón tay vào ngực trái.

Chợt Ân nhớ đến có lần nói chuyện, Thụy cũng đã chỉ ngón tay vào tim, nói rằng người ta nên lưu hình ảnh vào đó, chứ không phải là những mảnh giấy vô tình.

- Cảm ơn Tú... nói chuyện với Tú, tôi nhận ra nhiều điều lắm. Mà, tôi có thắc mắc, thật lòng nhé. Tú là đồng tính à?

- Tại sao Ân hỏi vậy?

- Vì Tú hiểu đàn bà quá, tôi nghĩ trong Tú phải có một phần đàn bà thì mới có thể làm được như vậy.

Tú bật cười thành tiếng trước câu hỏi của Ân:

- Tôi nghĩ rằng trong đàn ông thẳng nào cũng có một chút đàn bà, còn trong đàn bà cũng có một chút đàn ông, chẳng qua là người ta có cảm nhận được hay không. Mà nếu Ân muốn biết thêm thì tôi nói cho nghe, tôi hiểu đàn bà, vì đã ngủ với rất nhiều đàn bà. Ân có muốn nằm trong số đó luôn không?

Ân trở mắt nhìn Tú, không biết gã trai ngồi đối diện mình đang nói thật hay nói giỡn. Chẳng lẽ, đây mới chính là bản chất thật của hắn ta, còn những thứ viết ra trên trang sách chỉ là lời hoa mỹ làm mềm lòng những người trót tin hắn.

- Ân làm gì nhìn tôi ghê vậy? Tình dục thôi mà Ân. - Tú hỏi lại, cái câu này cách đây mấy tháng Mễ đã từng ngồi hỏi Tú.

- Đúng, chỉ là tình dục, nhưng người ta không đòi hỏi tình dục một cách dơ bẩn như Tú.

Nói xong, Ân đứng dậy định bỏ về, nhưng chưa bước đã kịp nghe tiếng cười sảng sặc của Tú trước mặt mình.

- Tôi giỡn với Ân thôi. Đàn bà tôi cần, nhưng không cần đến cái mức như vậy, ngồi xuống nói chuyện tiếp đi.

Ân phân vân, chẳng biết Tú là người thế nào, trong mấy câu nói ra, cái nào thiệt cái nào giỡn thật khó phân biệt. Nhưng rồi cũng chau mày, thở mạnh và ngồi xuống.

- Lần sau đừng giỡn kiểu như vậy, tôi không thích đâu.

- Chưa chắc tôi còn gặp được Ân lần sau.

- Sao vậy, một lần là chán rồi à?

- Không phải, ngày mai tôi bắt đầu đi buôn, chẳng biết đến khi nào về.

- Đi thì cũng về thôi, làm gì ghê vậy.

- Vấn đề là không biết có về được hay không.

Tú im lặng, châm thuốc hút, Ân nhìn theo làn khói bao quanh Tú, chẳng hiểu được một người vừa cười nói cùng mình xong, tại sao lại có thể chìm vào suy tư nhanh đến vậy. Mà trong lúc này, Ân cảm thấy như mình chẳng còn chạm được vào cảm xúc của Tú.

- Thôi... cũng trễ rồi, Ân về trước đây.

- Ủ, tôi cũng có cái hẹn phải đi bây giờ.

Trước khi chia tay nhau ở bãi giữ xe, Tú quay sang nói cùng Ân:

- Bạn của tôi, Ân cũng có biết, người đó tên Mễ.

Gã tổng giám đốc “Thiên đường” lại hẹn Phan đi ăn tối. Ngay sau khi nhận được cú điện thoại đó, Phan chắc hẳn trong đầu bữa ăn này không đơn giản chỉ là nhét lương thực vô bao tử nhau cho đầy. Đời Phan, tối giờ đâu còn lạ gì những bữa cơm, châu café có trị giá lên tới hàng trăm triệu, hàng tỷ đồng.

Cái khái niệm cho rằng những bản hợp đồng công việc chỉ có thể ký trên bàn làm việc bây giờ đã lỗi thời. Nơi ký hợp đồng nhanh chóng và dễ dàng nhất là ở trên bàn nhậu và thỉnh thoảng... trên giường. Như ở “Thiên đường”, gã tổng giám đốc luôn chi một khoản tiền kha khá cho mấy cô chân dài chỉ với một nhiệm vụ duy nhất là lúc cần phải có mặt, bận đồ thiệt đẹp, thiệt gợi cảm để đi nhậu cùng sếp. Với bia rượu, mùi nước hoa đắt tiền, cộng thêm việc máy điều hòa không tốt, làm các chân dài phải kéo ngực áo thấm mồ hôi liên tục, mấy gã đàn ông ký hợp đồng cũng thoải mái và sáng khoái hơn.

Vì vậy, bữa cơm này của gã tổng giám đốc không thể nào đơn giản được.

Sau khi yên vị trong phòng ăn riêng, Phan nhìn chung quanh, ngoài cô người mẫu H. ra, còn có thêm một gã trai khác, gương mặt rất quen.

- Quen phải không? Đây là V., người mẫu mới của bên công ty tôi, đang trên đà đi lên đó, đợt rồi chụp nguyên bộ hình quần lót chung với H. đẹp mê ly.

À, thì ra là người mẫu. Đợt vừa rồi mấy trang mạng dành cho dân đồng tính liên tục đăng bộ ảnh khỏa thân, mặc mỗi cái quần lót dây trong đủ tư thế kêu gọi của cậu này, không ngờ hôm nay được gặp ngoài đời.

- Em chào anh, em nghe anh X. nói về anh nhiều lắm rồi, đến hôm nay mới được gặp.

V. chìa bàn tay trắng, lấp lánh cái nhẫn vàng có hột đá to đùng ra, nhìn Phan, đuôi mắt ướt rượt. Phan cũng bắt tay V. cảm nhận được cái siết chặt từ V.

- Em là còn phải đi theo nhờ vả anh Phan đây dài dài. Em có nổi tiếng được hay không là phải nhờ Phan hết đó. - Gã tổng giám đốc vòng tay ôm cô H. cười khoái trá.

Không chờ gã tổng giám đốc nói thêm, V. đã nhanh nhẹn kéo ghế đến ngồi cạnh Phan, khui chai rượu mạnh rồi rót đều.

- Cậu Phan biết sắp tới có sự kiện gì lớn không?

- Sau vụ của H. vừa rồi, báo chí đâu có gì hấp dẫn đâu anh.

- Ấy... cậu lại chậm hơn tôi rồi. Vụ của H. giờ dư luận đã lắng dịu, phải có gì mới mẻ hơn chứ. Sắp tới sẽ là chung kết của cuộc thi hát cho đám nhỏ, cậu Phan không theo dõi à?

Phan vỗ vỗ trán, sức nhớ ra đây cũng là một sự kiện đáng chú ý.

Số là theo trào lưu văn hóa hội nhập, các nhà tổ chức bắt đầu mua bản quyền của những chương trình nổi tiếng trên thế giới để chuyển định dạng và giới thiệu đến công chúng. Những trò chơi thực tế, thi hát ca, diễn tài năng... xuất hiện nhan nhản mỗi cuối tuần. Ban đầu người xem còn hào hứng, nhưng riết cũng nhàm, tỷ suất người xem đài bị giảm đáng kể. Trong hoàn cảnh đó, một công ty đã nhanh chóng nhìn ra điểm thiếu sót của những chương trình hiện tại: người tham gia chỉ toàn là người lớn, và theo lẽ thông thường, người lớn đi thi thường có sự tính toán hơn thua ngay từ đầu.

Thế nên, để tạo sức hút mới lạ, một chương trình thi giọng hát dành cho con nít ra đời. Đưa những đứa bé ra làm thí sinh là quyết định sáng suốt của ban tổ chức chương trình, bởi một lẽ những đứa bé đó không biết cách che đậy cảm xúc. Khi chúng chiến thắng, chúng lập tức nhảy cẫng lên mừng rỡ, chứ không như người lớn, dù biết trước kết quả mình vào vòng trong vẫn há hốc miệng, rồi quay sang người bị loại để khóc lóc chia tay. Bọn trẻ đi thi, dĩ nhiên bằng cả trái tim và đam mê với môn nghệ thuật ca hát, chứ không như người lớn, đi thi, nhiều khi chỉ là để được trườn bản mặt lên truyền hình cho người ta nhìn thấy.

Chính vì vậy, cuộc thi hát này của đám con nít lại trở thành tâm điểm truyền thông, dư luận, gây ra nhiều tranh cãi trong đám người lớn ủng hộ.

- Lần này, anh lại cho em thử thách gì?

- Thử thách gì mà thử thách, có bao giờ tôi làm khó được cậu Phan đâu. - Gã tổng giám đốc nốc hết ly rượu mạnh, đưa tay áo vest lên lau miệng. - Chẳng qua lần này tôi muốn giúp cậu có một cảm giác mới thôi. Chắc chắn cậu sẽ thích.

- Đó là cảm giác gì?

- Cảm giác tự tay mình tạo ra người chiến thắng đích thực.

Gã tổng giám đốc nhìn Phan, môi nhếch lên thành nụ cười đều giả...

Mẽ trượt dài cơ thể bên Tú, nghe nhịp tim Tú thổn thức áp chặt vào người. Đây không phải lần đầu tiên của Mẽ và Tú, căn bệnh rối loạn của Mẽ cũng chưa trị khỏi, nhưng không hiểu sao, bên Tú vẫn cho Mẽ những cảm giác tỉnh mơ như lần đầu hai người quấn lấy nhau trong ánh đèn vàng phòng Mẽ.

Tú nằm nhìn trần nhà, Mẽ sát bên. Tay Tú vô thức luồn vào mấy lọn tóc con con còn ướt mồ hôi của Mẽ.

- Tôi đẹp không Tú?

- Sao lại chọn lúc này để hỏi?

- Tại sao không phải lúc này?

- Đàn ông khi mới ra rồi thì Thị Nở cũng như Hằng Nga thôi Mẽ.

Tú nói rồi bật cười, thấy Mẽ im lặng.

- Giận à?

- Không, hơi đau đi giận người đứng.

- Ủ thì người đứng. Quấn lấy nhau bao nhiêu lần rồi vẫn là người đứng.

Im lặng đột nhiên bao trùm cả căn phòng đèn vàng, im lặng đến mức Mẽ nghe được tiếng đồng hồ lạch cạch, im lặng đến mức, Mẽ nghe tiếng tim Tú chậm dần, im lặng đến mức, Mẽ nghe được trong lòng có chút vỡ tan.

- Bệnh của Mẽ... có thay đổi gì không?

- Ủ thì, cảm xúc vẫn cứ trở trở ra đó.

- Có khi nào là... tại kích thích không? Mẽ có từng... với bọn Tây chưa?

- Nhiều hơn một lần. Nhưng cũng vậy.

Mẽ từng thử với những gã đàn ông da trắng, mắt xanh, mũi lõ. Cảm xúc họ mang lại cho Mẽ hoàn toàn khác cảm xúc của đàn ông bản xứ. Dĩ nhiên Mẽ không so sánh, vì cơ bản chẳng ai đi so sánh những thứ thuộc về cảm xúc, nhưng thứ Mẽ cảm nhận được rõ ràng nhất ở những gã Tây, là họ trân trọng từng cử động cơ thể của đối phương khi trên giường.

- Nếu không có gì khác hơn, sao Mẽ vẫn muốn ngủ cùng tôi?

- Tôi nói rồi, bên Tú tôi tìm được bình yên, với đàn bà, chuyện thỏa mãn về sinh lý không quan trọng bằng việc được thỏa mãn cho cái sự khát khao an toàn.

Không hiểu sao Tú lại có cái thôi thúc để vòng tay mình qua, ghì chặt Mẽ vào lòng.

- Ngày mai tôi đi rồi, Mẽ có nhớ tôi không?

- Chắc sẽ nhớ vài ngày, rồi lại cuốn vào vòng cuộc sống, lại quên thôi. Đâu phải lần đầu tôi quên đàn ông trong đời mình.

- Tôi đi nếu thành công thì chừng một hai tuần là về, không lẽ nhiều đó ngày đã quên?

- Muốn không quên thì về đây mà nhắc cho tôi nhớ.

Mề dụi đầu vào ngực Tú. Mùi tóc Mề thoang thoảng, phủ hết tất cả những giác quan. Bao nhiêu lần cùng nhau, chưa bao giờ Mề lại có những cử chỉ âu yếm đến như vậy. Bao nhiêu lần cùng nhau, chưa bao giờ Mề đàn bà đến vậy. Tú đắm mình trong những cảm xúc kì lạ này. Giống như đây mới thật sự là lần đầu tiên Tú lột trần Mề, được cảm nhận sâu thẳm bên trong Mề là một bản ngã đàn bà yếu mềm, khao khát từng chút một yêu thương người ta rót cho. Tú siết Mề chặt hơn, đặt môi lên trán Mề, thành nụ hôn, rồi nói cái câu trong bao nhiêu lần mặn nồng qua chưa bao giờ nói:

- Tú yêu Mề.

Ở một nơi khác của Sài Gòn, cũng có hai con người vừa buông nhau ra khi đã mệt nhoài sau hoan lạc. Nam quay lưng, hơi co hai chân, để từ đằng sau, Phan vòng tay ôm trọn cơ thể người yêu vào lòng. Hơi thở Phan nồng nồng mùi rượu phả ra từ sau lưng Nam. Khi này Phan về, ngà ngà say, ôm lấy Nam rồi kéo nhau lên giường, cuồng nhiệt. Chẳng biết có phải là hư đốn không, nhưng Nam thích làm tình với những người có chút rượu trong người. Hơi men quyến chặt trong ái tình làm người ta chênh choáng say, mà lại chẳng biết mình đang say bởi thứ men nào.

“Everytime I close my eyes

It’s like a dark paradise

No one compares to you

I’m scared that you won’t be waiting on the other side

Everytime I close my eyes

It’s like a dark paradise

No one compares to yo

But that there’s no you, except in my dreams tonight.”

Hai người cứ vậy im lặng, cùng nhau nhìn đời trôi ngoài kia. Những ngày mới dọn về đây sống cùng Phan, Nam thích cảm giác ở lưng chừng nhìn xuống đám đông bên dưới. Thấy họ trôi xuôi theo đời, chợt nghĩ, mình đang tạm dừng lại hay cũng đang bị cuốn theo mà không nhận ra?

- Chết có đau không Phan? - Giọng Nam như vọng về từ đâu xa xăm lắm.

- Còn tùy người ta chết bằng cách nào nữa Nam.

- Là sao?

- Có người chết bất thành linh, kiểu như trong một tai nạn, họ chưa kịp nhận ra đau đớn thì đã bỏ thế gian. Có người thì lại chọn cái chết từ từ, tận hưởng cái chết như đang uống rượu.

- Tận hưởng bằng cách nào?

- Họ cắt tay, cảm nhận cơn đau từ một phần cơ thể lan tỏa, rồi máu chảy dần ra ngoài, cho đến khi cảm giác đau từ từ tan biến, đó là lúc người ta ra đi. Mà sao Nam lại hỏi những thứ này?

- Em chỉ muốn hỏi thôi... Phan sợ chết không?

- Anh không sợ chết, chỉ sợ sống mà như đã chết.

- Giống như em từng sống trước đây phải không Phan?

Phan giật mình vì vô tình chạm lại nỗi đau trong Nam, vội ôm lấy Nam chặt hơn.

- Chuyện cũ rồi, đừng nhớ tới nữa Nam.

- Dạ... Phan mệt rồi, mình đi ngủ nha.

Phan dụi đầu vào cổ Nam, một lần nữa mùi da thịt Nam trộn trong men rượu, cơn say ủa về, Phan ngà ngật, chẳng hiểu sao lại buột miệng hỏi:

- Còn Nam, Nam có sợ chết không?

- Em không sợ chết, em chỉ sợ xa Phan.

- Khờ quá, anh không bao giờ xa Nam đâu, ngủ đi Nam. Tối mai mình có hẹn Mễ qua nhà chơi đấy.

Nam gật gật đầu, hít một hơi dài và nhắm mắt cố kéo mình vào giấc ngủ đầy mộng mị.

Đêm nay Sài Gòn tự dưng có gió lạnh.

Gió cuốn đám lá vàng héo úa dưới mặt đường đảo bay xào xạc, cô công nhân vệ sinh lia tay chổi, tiếng xòen xọet vọng lên phá vỡ không gian im lìm của đêm. Thụy nằm trong phòng, tay cầm điện thoại, cũng vừa kịp kết thúc câu chuyện dở dang.

- Em biết rồi, anh đi bảo trọng. Về thì anh em còn gặp nhau mà, lo gì.

Tú vừa gọi cho Thụy để chia tay, ngày mai sang nước hàng xóm buôn hàng về bán. Tú không nói rõ sẽ buôn gì, nhưng qua cách lấp lửng, có phần giấu giếm, cũng như hiểu được hoàn cảnh của Tú, Thụy biết việc này chắc không thể cho quá nhiều người biết được. Thụy cũng tiếc vì không hẹn Tú ra uống vài chai bia tạm biệt, nhưng nghĩ lại, đi buôn chắc một hai tuần là về, đâu cần làm chi cho hoành tráng, mắc công như vậy. Thôi thì cứ hi vọng rằng Tú sẽ thành công với lựa chọn của mình là được.

Đang suy nghĩ, chợt ngoài cửa có tiếng chìa khóa làm Thụy bật người ngồi dậy, nhưng suy nghĩ một chút, rồi lại nằm phịch xuống nệm. Thụy chẳng biết cảm xúc lúc đó của mình ra sao, nửa muốn gặp Ân, nửa lại như có thứ gì ngăn cản. Có tiếng gõ cửa phòng, Thụy hồi hộp mở cửa, thấy Ân đang đứng nhìn mình, mỉm cười:

- Thụy còn thức à?

- Ủ... bình thường tôi ngủ cũng trễ mà.

- Xin lỗi vì hôm nay không đi café với Thụy được... Giờ nếu Thụy rảnh, xuống dưới nhà uống trà với tôi nhé.

- Ân cứ xuống trước, tôi pha trà đem xuống cho, trà gừng mật ong như lần trước nha Ân.

Khi Thụy cẩn thận cầm hai ly trà nóng trên tay đi xuống cầu thang, Ân đã ngồi yên trong ánh sáng đỏ quạch, yếu ớt phát ra từ trang thờ dưới sảnh nhà bà giáo. Ân đứng dậy, đón ly trà từ tay Thụy, gật đầu cảm ơn. Thụy ngồi xuống cạnh Ân, hộp một ngụm trà, nghe ấm nóng trong lòng, nhưng lại không biết là do trà ấm hay cảm giác bên cạnh Ân ấm. Ân lấy cuốn sách của Tú ở bên cạnh ra, đưa về hướng Thụy.

- Hôm nay Ân không đi được, là để gặp tác giả của cuốn sách này.

Thụy nhìn sách, tròn mắt ngạc nhiên vì trong phòng mình cũng có một cuốn tương tự, với lời đề tặng của chính Tú.

- Trời, Ân đi gặp anh Tú à? Thụy cũng là bạn của Tú đây.

Thụy nhanh chóng kể lại câu chuyện vì sao mình quen Tú, cũng như hoàn cảnh đẩy đưa để hai anh em ngang hông cứ thỉnh thoảng lại gặp nhau, uống vài chai bia nói chuyện Sài Gòn cho bớt chán. Thụy cũng chẳng ngờ rằng Ân lại làm cùng Tú ở “Thiên đường”. Mà trước giờ, có khi nào Thụy quan tâm đủ đến Ân đâu. Thụy chỉ biết Ân có gia đình ở xa, thuê căn phòng này để ở rồi đi làm kế toán cho một công ty nào đó. Hai người làm nghịch giờ, có khi mấy ngày trời không thấy bóng dáng người kia, chuyện trò cũng chẳng được mấy câu. Ân ít nói, đi về cũng chỉ chui rúc trong phòng, chỉ đến thời gian gần đây mới thoải mái hơn để nói chuyện cùng Thụy. Ở Sài Gòn này là vậy đó, có khi người ta cách nhau chỉ mấy bước chân mà cứ như vô hình trong đời nhau.

- Sài Gòn này đúng là nhỏ thiệt, cứ vậy mà quanh quẩn quen nhau, Thụy thấy đúng không?

- Thụy lại nghĩ Sài Gòn cũng không nhỏ đâu Ân, lỏng tay một chút thì mất nhau cả đời đấy chứ.

Ân im lặng, trầm ngâm, đúng là nếu chẳng tìm nhau, thì không giờ được gặp.

- Đạo này tôi thấy Ân khác trước nhiều lắm.

- Khác như thế nào?

- Ân vui vẻ, yêu đời và sống động hơn hẳn trước kia.

- Tôi... tôi thấy mình vẫn vậy, đâu có gì khác. - Ân bối rối, không nghĩ Thụy lại quan sát mình kỹ đến vậy.

- Trước đây, Ân vẫn đẹp, vẫn dễ thương nhưng lúc nào cũng như giam mình đằng sau rất nhiều cảm xúc, không muốn ai chạm tới, thậm chí, cũng chẳng muốn ai quan tâm mình. Giờ thì Ân còn chú ý đến cảm xúc của người khác. Với lại... thế giới của Ân đã tách ra khỏi cái điện thoại rồi thì phải.

- Sao Thụy lại quan tâm và chú ý đến tôi kỹ vậy?

- Tôi... tôi cũng không biết, chẳng hiểu sao sau cái đêm ngồi nói chuyện cùng Ân, tôi cứ hay suy nghĩ về Ân. Bản thân tôi cũng không biết gọi cái cảm xúc đó là sao... vì nó chưa phải là yêu thương, chỉ là... quan tâm hơn thông thường một chút. Ân hiểu ý tôi chứ?

- Tôi hiểu... nhưng... - Ân không ngờ trong lúc này lại nghe Thụy thổ lộ tấm lòng. - Thời gian này tôi chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm kiểu như vậy.

- Ân... Ân đừng hiểu lầm. Tôi biết tình cảm là thứ thuộc về tự nhiên, nên cứ để tự nhiên tới. Tôi chỉ làm theo những gì cảm xúc của mình có. Đi với ai thấy vui, tôi sẽ đi cùng, nói chuyện với ai thấy hợp, tôi sẽ nói, và lòng thấy nhớ ai, tôi sẽ nhớ người đó. Ân không cần được đâu.

Ân im lặng, nghe Thụy nói một tràng dài, thấy Thụy nói xong mà nghe được luôn tiếng nhịp tim đang đập thùm thụp.

- Thì... Thụy nhớ cứ nhớ đi, tôi có dám cản đâu.

- Ủ, vậy tôi sẽ bắt đầu tập nhớ.

- Thôi, tôi lên phòng nằm đọc sách đây... để Thụy ngồi đó nhớ cho đã.

Ân nói rồi đứng dậy, bước nhanh tới chân cầu thang, cái dáng đi hôm nay sao mà cũng vui hơn bình thường. Và cũng như lần trước, Ân dừng lại, không nhìn về hướng Thụy nhưng nói một câu biết chắc Thụy nghe được:

- À, mà Thụy cứ nhớ đi, biết đâu người ta cũng nhớ Thụy.

Và Ân vội vàng bước lên cầu thang, không biết có phải do hơi ấm từ ly trà ban nãy không, mà giờ má nóng bừng bừng. Thụy vẫn còn ngồi lại sofa, nhìn thấy Ân khuất hẳn trên cầu thang rồi mới ngả người dựa vào lưng ghế, bao nhiêu sức lực trôi đầu mất tiêu. Nói ra những gì lòng mình suy nghĩ, nhiều lúc lại khó khăn và mệt mỏi hơn cả trèo đèo vượt biển. Cũng may mà, người ta không làm mình thất vọng.

Từ khi Tú nghỉ làm, khối lượng công việc ở “Thiên đường” dồn cho Phan nhiều hơn. Phan cũng muốn kiếm một người thay thế vị trí của Tú, nhưng đúng là không phải ai cũng có được sự bất cần và cách nhìn đời như Tú.

Từ ngày báo mạng phát triển, người ta bắt đầu kéo nhau đi làm báo, ai cũng có thể trở thành phóng viên. Mà phóng viên thì cũng năm bảy loại, thượng vàng hạ cám. Loại cao cấp, được nghề tôn trọng là những anh dám lăn xả vào các vấn đề xã hội, không ngại nguy hiểm, đe dọa của các thế lực khác nhau để có một bài phóng sự điều tra dài mấy kỳ. Loại thấp hèn, bị dân chúng coi khinh là đám ngồi trong văn phòng, máy lạnh, suốt ngày chăm chăm nhìn vào trang cá nhân của đám sao mới nổi, canh chúng chửi nhau thì chụp lại ảnh màn hình, đưa lên thành bài báo. Thậm chí, khi không có ai chửi ai, không có ai hở mông, hở ngực, chúng bắt đầu ngồi tự suy diễn, tưởng tượng ra những câu chuyện tởm lợm, phần nhiều liên quan đến tình dục để làm mồi câu lượt xem. Thứ đấy, dân trong nghề không gọi nhà báo, mà là “chòi báo” hay “lều báo” gì đấy.

Khi mới vào nghề, Tú là một “nhà báo” trong tâm thức. Tức là Tú sẵn sàng không ngại gian khổ để có một bài viết hay, đăng lên báo giấy nhận vài trăm ngàn nhuận bút, chẳng đủ tiền cho mấy ly café sang chảnh ở Sài Gòn. Cho đến khi gặp Phan, cần tiền, Tú chấp nhận trở thành một “lều báo” tàn nhẫn với chính ngòi bút của mình. Nhưng giờ, Phan cần một “lều báo” có khả năng như Tú cũng là điều khó khăn. Mấy ngày gần đây, chỉ số lượt xem của “Thiên đường” đang có dấu hiệu đứng yên và đi xuống rõ rệt.

Gã tổng giám đốc cầm điều khiển tivi tắt màn hình với những cột chỉ số xanh đỏ, quay ghế lại ngồi đối diện Phan.

- Cậu Phan thấy rồi đó, đâu phải khi không mà đám cổ đông nháo nhào lên, sau cái vụ của con H. đến giờ “Thiên đường” chẳng còn gì hấp dẫn.

- Anh cũng biết là phải dựa vào dư luận xã hội mới có thể tạo được bài viết thu hút người khác chứ.

- Còn kiểu bài bà già, con nít lừa gạt đâu, sao không đem ra dùng lại?

- Những thứ đó không còn mới nữa, giờ có nói thêm cũng thành nhàm, không ai quan tâm đâu.

Phan nhớ lại khi tổng kết lượt view của “Thiên đường” sau bài báo về đứa bé gái giả vờ đi lạc để dàn cảnh cướp. Rõ ràng so với bài về bà già nằm giữa đường, lượt xem thấp hơn hẳn. May sao, nhờ vào vụ đụng xe của người mẫu H. Phan lập tức lật ngược vấn đề, đề thêm ra một chuyên mục tranh luận sôi nổi, “Nếu có người giúp đứa bé đi lạc, đã không có tai nạn xảy ra.” Dĩ nhiên bài viết này được đăng lên sau khi Khanh và Jade về Mỹ, không còn ai tìm ra được tung tích của đứa bé bị tai nạn lúc đó. Lượt xem của “Thiên đường” tăng cao trong giai đoạn này, bù lại cho phần thiếu hụt so với lần trước. Nhưng rõ ràng là chủ đề “vô cảm” đã không còn đủ độ nóng để khai thác, nếu viết tiếp chắc chắn sẽ là tự mình giết chết mình.

- Hay là mất đi một cánh tay thì cậu Phan trở thành bại liệt? - Gã tổng giám đốc mỉa mai, không chờ Phan nói gì đã tiếp lời. - Cậu Phan nên nhớ, “Thiên đường” không thể nào vì thiếu một con người mà sụp đổ.

- Anh yên tâm đi, tính tới thời điểm này, “Thiên đường” cũng có một phần công sức em dựng lên, em không dễ dàng để nó vỡ nát đâu.

- Tội tin cậu, như trước giờ vẫn tin. Còn vụ cuộc thi hát cho đám con nít, cậu suy nghĩ đến đâu rồi?

Đây là chuyện lần trước trong bàn rượu gã tổng giám đốc đã nói qua.

Chuyện là trong cuộc thi hát cho bọn trẻ lần này, đến chung kết xuất hiện hai nhân tố lạ. B., cậu bé hát nhạc nước ngoài và D., cô bé hát dân ca. Mỗi bé lại có thế mạnh riêng cho mình, nếu như người ta nể B. vì khả năng ngoại ngữ và phát âm quá tốt thì với D. dân tình ủng hộ do giọng hát ngọt ngào, truyền tải hết được những cảm xúc của quê hương trĩu nặng trong từng lời ca.

Báo chí và dân chúng cũng từ đó chia thành hai phe rõ rệt, một bên ủng hộ dân ca, một bên cổ vũ hiện đại. Bên nào cũng có lý lẽ cho riêng mình, có dẫn chứng hùng hồn thuyết phục vì sao phải chọn đứa bé mình thích làm người chiến thắng cuộc thi. Và tất cả mọi người đều hướng tới ngày

chung kết sắp tới.

Càng bất ngờ hơn, khi D. lại là cháu bà con của gã tổng giám đốc “Thiên đường”.

- Anh có cần giúp con bé giành chiến thắng không?

- Tôi chẳng quan tâm nó có thắng hay không, vấn đề quan trọng nhất là tôi thu được thứ gì từ nó. Cũng như lần trước tôi nói, cậu Phan phải tạo ra cho tôi một người chiến thắng đích thực. Có nghĩa là, dù cho người đó thua, thì khán giả vẫn tiếp tục ủng hộ, đồng thời bài xích người chiến thắng. Muốn làm được chuyện này, cần phải coi phần thắng dần dần nghiêng về ai đã.

- Em hiểu ý anh rồi... và em tin chắc lần này anh sẽ không thất vọng.

- Dĩ nhiên với cậu Phan thì trong từ điển của tôi không có hai chữ “thất vọng”.

Sau khi gã giám đốc đi khỏi, Phan ngồi lại suy nghĩ đến những thứ vừa lướt qua trong đầu mình. Cảm giác háo hức để được nhìn thấy khả năng tạo ra người chiến thắng đích thực làm Phan hưng phấn hơn bao giờ. Đúng là gã tổng giám đốc hiểu Phan, ngay từ đầu đã biết đem thứ cảm giác khao khát chiến thắng này ra làm mồi nhử cho Phan lao đầu vào thử thách lần này. Xã hội, có hai loại người có thể chạm đến chiến thắng, một loại chăm chỉ nhưng chậm chạp, cứ dùng công sức bỏ ra theo thời gian để từ từ thu thành công, loại này an toàn nhưng tốn rất nhiều thời gian. Còn loại thứ hai, sẵn sàng bất chấp thủ đoạn để đi những bước dài tiến tới con đường mình chọn, loại này có khi gặp nguy hiểm, nhưng thành công nhanh hơn.

Phan không phải loại thứ nhất.

Phan mở cửa văn phòng, ra thang máy để xuống đất lấy xe. Khi cửa thang máy chuẩn bị đóng, một bóng người hốt hải chạy đến, Phan cũng nhanh tay nhấn nút mở cửa để người ta không phải tốn thời gian. Người vừa đến là Ân. Ân thở hổn hển, bước vào thang máy, nhận ra Phan bèn rối rít cảm ơn.

- Làm gì gấp về vậy em?

- Em có hẹn.

- Hẹn Tú à?

- Dạ không... Tú đi buồn rồi anh.

- À... cũng cầu cho nó thành công. Vậy là em hẹn với người khác, dạo này bắt đầu có số đào hoa rồi đó.

- Anh Phan đừng chọc em mà...

Phan bật cười trước vẻ mắc cỡ của Ân. Thang máy dừng ở tầng lấy xe hơi, Phan bước ra, chào Ân xong còn kèm theo một câu:

- Hôm nay em có dùng son phải không? Đẹp hơn mọi ngày rất nhiều.

Ân nhìn theo Phan, mấy chị đồng nghiệp nói đúng, nếu Phan mà yêu con gái thì chắc đám đồng

ngiệp nữ ai cũng xin chết vì Phan.

Mẽ và Phan đứng trong thang máy lên tầng hai ba, nhìn thấy Phan có vẻ căng thẳng, Mẽ buông lời chọc:

- Phan cho tôi cảm giác rằng chính Phan mới là người sắp làm trị liệu chứ không phải Nam.
- Tôi và Nam thì cũng như một người, đâu có gì khác.
- Yên tâm đi, không có gì đâu.

Mẽ vỗ nhẹ vào vai Phan trấn an, cũng là lúc thang máy dừng lại, hai cánh cửa sắt chậm rãi tách rời nhau, để lộ ra đường đi về những căn hộ chung cư đang đóng cửa im ỉm. Nhà Phan và Nam nằm ở cuối đường đi, cửa sổ hướng ra khu trung tâm Sài Gòn sầm uất. Ban đầu khi chọn nhà, Phan nhất định phải mua căn này cho bằng được, chỉ vì sở thích nhìn Sài Gòn trên cao.

Cánh cửa nhà lịch kịch mở, mùi đồ ăn thơm lừng xộc vào khứu giác Phan và Mẽ, giọng Nam cũng vang ra từ bếp:

- Phan về rồi hả, có chị Mẽ nữa phải không?
- Chào Nam, mùi đồ ăn thơm quá. - Mẽ quay đầu vào bếp, mỉm cười với Nam.
- Chị Mẽ ngồi chơi, còn Phan đi tắm đi, xong ra em dọn cơm mình ăn luôn.

Phan bỏ giỏ xách xuống ghế, kéo Nam lại hôn vào trán rồi vào phòng trong tắm rửa. Mẽ cũng theo Nam trở lại bếp, phụ Nam chuẩn bị bữa cơm.

- Hôm nay Nam cho chị ăn gì đây?
- Em làm beefsteak với khoai tây chiên, ăn cái này và uống vang đỏ thì không có gì bằng. Phan thích lắm.

Mẽ gạt đầu, cầm mấy cái đĩa, dao ăn và nĩa ra để ngoài bàn. Đúng là trong câu chuyện của Nam lúc nào cũng nhắc đến Phan như một phần không thể thiếu. Nam đang sống bằng cuộc đời Phan, chứ không sống cho mình. Muốn thay đổi việc này trong Nam, không phải điều dễ dàng.

Phan tắm xong, cả ba người ngồi ăn cùng nhau trong ánh đèn vàng và tiếng nhạc nhẹ. Câu chuyện vô thưởng vô phạt quanh quẩn trong những vấn đề xã hội được nhiều người bàn tán. Phan khéo léo không nhắc đến chuyện của Jade, vì biết rằng có thể làm Nam suy nghĩ và hỏi sâu hơn.

- Hai người có định làm đám cưới không? - Mẽ hỏi và nhìn về phía Nam, dính kèm nụ cười trên môi.
- Sao chị nhìn em... em đâu phải muốn cưới là cưới được.
- Phan sẵn sàng rồi đó chứ Mẽ, mà tại Nam chưa chịu thôi. - Phan cười, đưa tay nắm lấy tay Nam đang để trên bàn.
- Phan đừng có xạo, Phan chưa bao giờ hỏi em nha. Mà... nước mình chưa cho hai đứa con trai

làm đám cưới đâu.

Mẽ cầm ly rượu vang, uống hết rồi đặt lại xuống bàn, nhìn về hướng hai cậu trai đang yêu thương nhau:

- Trên cơ bản thì không cho đăng ký kết hôn, không công nhận thôi, chứ còn việc sống cùng ai, tổ chức tiệc mời người thân thì đâu ai có quyền cấm.

- Mẽ nói đúng, hay là vậy đi Nam. Mình cứ làm tiệc nho nhỏ, mời bạn bè thân thiết, vài người bà con, xong rồi anh và Nam ra nước ngoài để làm đăng ký.

- Chuyện này... từ từ mình tính đi Phan. - Nam bối rối trước sự nhiệt tình của Phan, thực sự thì chính bản thân Nam cũng chưa nghĩ đến chuyện này.

- Từ từ gì nữa, anh ba mươi rồi, Nam cũng đâu còn trẻ, coi chừng già đến nơi, anh đổi ý đó.

- A, muốn đổi ý thì cứ đổi đi Phan.

Nam giả vờ giận lẫy, quay mặt đi hướng khác, để Phan phải kéo tay lại, ôm lấy mình mới chịu thôi. Sống ở nước ngoài một thời gian dài, Phan cũng ảnh hưởng lối sống thoải mái thể hiện tình cảm của họ. Thời gian đầu, khi hai người đi cùng nhau ở nơi công cộng, Nam không thoải mái lắm khi Phan nắm tay hay ôm mình trước mặt người khác, nhưng dần dà, nghe Phan thuyết phục, dạn dĩ, nói rằng hai người yêu nhau thì có gì đâu mà phải ngại, Nam cũng xiêu lòng, tối giờ thì đã quen.

Dọn dẹp bàn ăn xong, ba người cùng nhau ngồi trên sofa, rót rượu vang và nghe nhạc. Thỉnh thoảng có gì vui, Nam lại cười lớn, nhẹ ngả người vào lòng Phan. Nhìn vẻ thoải mái của Nam, Mẽ biết bây giờ là lúc thích hợp để làm thời miên trị liệu.

- À, hôm nay tôi mới đọc thêm qua tài liệu về một trò chơi liên quan đến trí nhớ và kỷ ức của con người. Phan và Nam có hứng thú không?

- Trò chơi đó ra sao, nghe có vẻ hấp dẫn đó? - Nam tò mò hỏi.

Mẽ lấy trong túi xách ra một đế gỗ hình vuông, ở trên có gắn hai khung sắt. Giữa hai khung sắt là một hàng bảy viên bi bằng kim loại, mỗi viên lại được cố định bằng hai sợi dây gắn vào khung sắt hai bên. Đây là “vòng bi Newton” khá phổ biến trong cách nghiên cứu truyền năng lượng trong vật lý. Khi kéo viên bi sắt ở một đầu ra xa rồi thả tay, viên bi sẽ quay về, đập vào sáu viên bi còn lại đang đứng yên, năng lượng sẽ được truyền qua viên bi ở đầu bên kia và làm cho nó bật ra, sau đó lặp lại cử động này cho đến khi năng lượng dần tan hết.

- Đây chỉ là một trò chơi, xem thử coi sâu thẳm bên trong chúng ta đang suy nghĩ, khát khao điều gì, Nam thử nhé.

- Có... bị gì không?

- Nam lo gì, ở đây có Phan, sao chị dám làm gì Nam.

- Ok, vậy em sẽ thử.

Phan nhìn Nam, gạt đầu động viên rồi tách người ra một khoảng, để Nam không dựa vào mình nữa.

- Rồi, bây giờ Nam cứ làm theo lời chị. Nam dựa người vào ghế đi, ngồi thật thoải mái vào. Bây giờ chị sẽ thả một viên bi để nó bắt đầu chuyển động, Nam cứ việc tập trung nhìn vào nó nhé.

Nói xong, Mễ cầm một viên bi kéo lên rồi thả cho nó bắt đầu vòng tròn năng lượng của mình. Nam nhìn theo mấy viên bi đang đung đưa qua lại. Phan với tay lấy điều khiển, chỉnh cho nhạc nhỏ xuống, trong phòng bây giờ chỉ còn tiếng đập của những viên bi đang lấn át mọi âm thanh khác.

- Mắt Nam nhìn theo viên bi đang rất mỗi, Nam từ từ nhắm mắt lại đi. Bây giờ Nam không còn ở đây nữa, mà đang ở nhà mình, nằm trên chiếc giường ngủ quen thuộc, cảm giác ấm áp đang bao phủ cả cơ thể Nam, Nam đang rất thoải mái...

Ý thức Nam dần dần rơi vào một khoảng tối đen, và bắt đầu lướt xuyên không gian, thời gian.

Hành vi của con người chịu ảnh hưởng rất lớn từ tiềm thức và ý thức. Nhưng khi cơ chế bảo vệ của ý thức bị phá hoại hoặc tấn công thì con người sẽ có các hành vi thể hiện sự lệch lạc, cực đoan. Dễ thấy nhất là u uất, đau khổ, buồn rầu kéo dài hay cự tuyệt với thế giới bên ngoài. Nguy hiểm hơn mức đó, một số người nảy sinh ra các ảo tưởng để tự đánh lừa ý thức. Những ảo tưởng này cần điều kiện để hình thành, dễ gặp nhất là khi người bệnh có sử dụng các loại chất kích thích với liều lượng, nồng độ cao. Mỗi khi ký ức phát ra các tín hiệu để được khơi gợi lại, cơ chế bảo vệ sẽ được thiết lập, phát ra các tín hiệu giả là ảo tưởng, khiến người bệnh không bao giờ có thể đối mặt với ký ức thật.

Thôi miên trị liệu là một biện pháp được sử dụng trong tâm lý học, nhằm mục đích thay đổi nhanh chóng những hành vi cực đoan mà con người mắc phải. Thôi miên trị liệu đặc biệt hiệu quả với những bệnh lý liên quan đến xáo trộn tâm lý.

Thông thường, các biện pháp trị liệu tâm lý khác đều sử dụng những giải thích, lý luận, dẫn chứng để giúp người bệnh khai thông nhận thức cá nhân, từ đó có thể nâng đỡ tâm trạng, tạo động lực cho người bệnh tâm lý thay đổi hành vi, thái độ sống của mình. Mễ đã từng áp dụng phương pháp này với Khuê và Ân, khi dùng ngôn ngữ để giúp hai người loại bỏ đi những suy nghĩ tiêu cực của mình. Phương pháp này rất xác đáng và có giá trị, nhưng hiệu quả đôi khi lại bị hạn chế vì sự kiểm duyệt của ý thức. Tức là ý thức của người bệnh khi đó vẫn còn rất mạnh mẽ, tỉnh táo, đủ khả năng phân tích đúng sai để đón nhận luồng thông tin nhận được.

Trong thôi miên trị liệu, điểm quan trọng nhất chính là làm ý thức của người bệnh rơi vào trạng thái suy yếu nhất có thể, và những gợi ý tích cực được đưa thẳng vào tiềm thức mà không vướng phải các trở ngại. Hoặc đối với những bệnh nhân đã hình thành cơ chế bảo vệ ý thức bằng ảo tưởng, việc thôi miên có mục đích phá vỡ các ảo tưởng, đưa người bệnh đối mặt với thực tế, dù có khi, thực tế đó hoàn toàn không tốt đẹp.

Nói cách khác, thôi miên là một công cụ giúp khai mở tiềm thức của người được thôi miên. Một khi tiềm thức đã được mở, công việc còn lại của người làm trị liệu chính là chọn cách khéo léo nhất để can thiệp bằng các liệu pháp tâm lý.

Ngày hôm nay, tiềm thức của Nam sẽ được khai mở.

Nam tỉnh dậy khi mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang rọi thẳng vào mắt. Ngồi dậy trên giường, Nam nhìn thấy tấm mền mỏng đang được đặt trên cơ thể vẫn còn mặc quần jeans và áo thun của đêm qua. Đầu Nam ập đến cơn đau như búa bổ. Nam chẳng còn nhớ rõ đêm qua mình làm sao về được nhà. Rượu mạnh, bia, thuốc lá cùng gã đàn ông râu quai nón cứ nhập nhòa lướt qua ký ức Nam. Gã đàn ông đó hình như rất cuồng nhiệt, nhưng chẳng sao, hẳn cũng đã đưa Nam về tận nhà.

Cổ họng Nam khô khốc, nóng rát như ngâm một cục lửa trong đó. Nam ngồi dậy, cởi bỏ bộ đồ vướng víu đang mặc trên người, thay bằng bộ đồ mặc ở nhà rồi ra tủ lạnh lấy nước uống. Trên cửa tủ lạnh có tờ giấy ghi chú nhỏ được dán vào, dòng chữ của mẹ, “Con nhớ ăn sáng.” Lúc này Nam mới giật mình nhớ ra đáng lý hôm nay mình có cái hẹn đi chơi cùng gia đình. Mọi người đã đi từ sáng sớm, chắc do thấy Nam say quá nên không đánh thức.

Nam uống nước xong, vội vàng lấy điện thoại gọi cho mẹ. Mẹ đang trên xe với ba và em gái Nam, ba Nam có một cuộc họp ở khu vực tỉnh Lâm Đồng nên tranh thủ dẫn cả gia đình đi chơi, cuối cùng thì thiếu Nam.

- Con xin lỗi, tối qua con đi tiệc sinh nhật nên say quá.

- Không sao đâu, mẹ tính đợi Nam, nhưng mà ba phải đi do sợ trễ giờ họp, mẹ với ba đang tối đèo rồi.

- Mẹ ba với em lên đó trước đi. Giờ con nghỉ chút rồi ra mua vé xe đi lên đó với mọi người.

- Nếu Nam mệt thì ở nhà nghỉ ngơi đi.

- Con tỉnh rồi, lâu lâu nhà mình mới đi chơi chung, đâu thiếu con được.

Nam nghe tiếng ba thoang thoáng trong điện thoại nói gì đó, rồi tiếng em gái, “Ba nhắc con đem mà ba quên đem nha...”, rồi tiếng mẹ trả lời ba, xong mới tiếp tục cùng Nam:

- Ba dặn con có đi thì lấy cho ba cái áo lạnh luôn, ba sợ ngày mai lạnh hơn. Anh... còn gì nữa không, để Nam nó lấy... Anh, nhìn đường kìa...

Đầu dây bên kia chỉ còn tiếng hét của mẹ, của ba, của em gái... ký ức trong Nam đóng sập, tối đen từ đó.

Nam bật người dậy trên sofa. Không thể nào... sự thật không thể nào là như vậy.

Nước từ mắt Nam bắt đầu chảy dọc, cả thân người run rẩy trong cơn đau. Phan ôm ghì lấy Nam từ phía sau, giọng Mẹ cố gắng trấn an Nam:

- Đó mới là sự thật. Rất kinh khủng, nhưng Nam phải tập đối diện với nó. Nam không thể sống với những ảo tưởng mình tạo ra được nữa. Nam phải đối diện và vượt qua nó để đón nhận những

thứ tốt đẹp hơn từ tương lai... đừng trốn tránh quá khứ nữa Nam...

Những chuyện xảy ra sau đó, là mảng ký ức đau đớn mà mấy năm nay Nam luôn muốn che giấu.

Khi Nam đến được bệnh viện, cả gia đình chỉ còn là những thi thể. Nam gục ngã trong nỗi đau, đồng thời là những lời tự hờn trách bản thân.

Phải chi Nam đã không say, đã đi cùng ba mẹ.

Nếu có Nam, ba sẽ không phải dặn Nam lấy áo, đã không lạc tay lái.

Nếu có Nam, thì Nam được nằm chung với mọi người ở kia, chứ không phải đứng đây làm kẻ chứng kiến...

Nhưng dù có bao nhiêu cái “nếu” đi nữa, cũng không thể thay đổi sự thật, Nam đã mất tất cả mọi người.

Đám ma diễn ra khá lớn vì ba Nam cũng là người có chức quyền trong cơ quan nhà nước. Nam không còn nhớ mình đã trải qua khoảng thời gian đó ra sao, Nam chỉ nhớ mình đã chìm ngập trong nỗi đau, trong rượu, trong những cuộc vui thâu đêm, vạ vật ở cái khách sạn nào đó để không phải trở về căn nhà quá nhiều đau khổ. Nam lúc đó, như con thú hoang bị thương, tìm đến tình dục như liều thuốc giảm đau cho mình, để rồi khi kết thúc, cảm giác đau đớn, cô đơn lại tràn về, có khác chăng là lại nhân lên gấp bội.

Khi sự hưng phấn trong tình dục không còn nhiều như trước, Nam bắt đầu nghe lời những gã đàn ông dùng đến poppers, thứ thuốc tạo hưng phấn thoáng chốc, giả tạo. Nó làm cho Nam ham muốn trong giây phút đó, để rồi sau đó lại tan biến nhanh chóng. Mà nghiệt ngã, trong cái cao trào giả tạo đó, Nam lại không thấy tim mình đau.

Những cuộc vui bắt đầu lên cao, Nam cứ cuốn mình theo đó. Tiền Nam không thiếu, số bồi thường từ bảo hiểm đủ để Nam quăng đi mối lo về tài chính vui mình vào nỗi đau. Nam dùng meth.ice lần đầu khi nghe lời rủ rê của một gã, “Có cái này em sẽ chẳng còn thấy đau đớn gì đâu.” Nam tin gã, và Nam thấy gã nói không sai. Khi làn khói trắng đục của meth.ice ngấm vào cơ thể, Nam quên đi hết những thứ mình đang suy nghĩ, chỉ còn thấy không gian trước mặt chao đảo, lấp lánh ánh đèn. Qua khỏi những phút giây ngả nghiêng đó, Nam lại tỉnh táo, thấy bản thân không còn mệt mỏi, không còn bị thương, chỉ còn biết nói cười, lác lác theo nhạc, quán lấy những gã đàn ông kia và làm tình không mệt mỏi.

Nam của những ngày đó, đầy hoang dại.

Điều Nam không ngờ nhất, chính là một lần thả mình trong meth.ice, Nam gặp lại mẹ. Mẹ gọi điện cho Nam, nói về nhà với mẹ đi, mẹ nhớ Nam lắm, và Nam đã làm theo. Đêm đó, Nam ngủ ngon lành bên cạnh mẹ. Cứ như vậy, mỗi khi cơn đau trào dâng, Nam lại dùng meth.ice, sinh ra những ảo giác về mẹ và sống cùng những ảo giác đó.

Còn Phan, vì hai gia đình vốn có mối thân quen từ nhỏ, Phan biết được chuyện ba mẹ và em gái Nam không còn. Những ngày trên đất Mỹ, Phan tìm mọi cách để liên lạc với Nam nhưng không được. Cuối cùng, nhờ vào một người bà con xa, Phan nghe tin Nam đang vật vờ sống những ngày không tương lai ở Việt Nam. Và Phan quyết định về tìm Nam cho bằng được.

Lần đầu tiên gặp Nam đang dùng meth.ice đến bờ dẫn lý trí trong tay bọn đàn ông xa lạ, Phan đau thất lòng. Sáu năm trước, Phan đã từng một lần bỏ rơi Nam. Và sáu năm sau, tìm lại được Nam, Phan tự hứa với lòng sẽ không bao giờ rời xa Nam nữa.

Phan hồi sinh Nam từ đáy mồ đau khổ. Phan nhanh chóng thuê nhà, chuẩn bị một cuộc sống đầy đủ để đón Nam về, chu đáo lo cho Nam từng li từng tí. Nam cũng phải mất một thời gian mới có thể chấp nhận để hòa nhập cuộc sống của mình với Phan, nhưng trong Nam, ảo tưởng vẫn còn. Những lần một mình ở nhà, cơn đau kéo đến, Nam lại phải tìm quên trong rượu, meth.ice và tình dục. Lần đầu tiên khi Phan nghe Nam nói rằng mẹ vẫn còn sống, Phan không tin vào tai mình.

- Nam đừng như vậy, mẹ đã mất rồi Nam...

Chỉ nghe được đến đó, Nam như trở thành một con người khác, điên cuồng gào thét, tự hành hạ bản thân đủ cách. Đến cuối cùng, Phan phải dùng đến tình dục mới có thể giữ Nam lại, để rồi sáng hôm sau, Nam như một người hoàn toàn khác, không còn nhớ gì về chuyện của đêm qua.

Phan tìm đến Mễ để hỏi về trường hợp của Nam. Mễ nghe qua chuyện, biết rằng Nam đang rơi vào tình trạng chấn động tâm lý rất mạnh, và cơ chế bảo vệ đang được bật. Những buổi café của Nam và Mễ diễn ra theo sự sắp đặt của Phan, nhằm để Mễ chẩn đoán tình trạng bệnh lý, tìm cách giúp Nam cân bằng lại cuộc sống của mình. Đêm Nam đòi về thăm mẹ, Phan đã rất lúng túng, không biết phải xử trí ra sao.

Theo lời Mễ khuyên, Phan cũng chở Nam về nhà, rồi vòng đi một vòng lớn quanh thành phố và trở lại, kín đáo mở cửa nhà Nam bằng một chìa khóa lén làm thêm. Đêm đó, Phan im lặng ngồi nhìn Nam ngủ trên ghế dài, ngăn bản thân dữ lắm mới không bước đến ôm chặt Nam vào lòng. Đến gần sáng, Phan lấy chiếc mền mỏng, choàng qua cho Nam rồi xuống đất, lái xe về, không quên gọi điện vào máy Nam để Nam biết rằng Phan rất lo lắng.

Còn gì đau đớn bằng nhìn người mình yêu thương sống cuộc đời như vậy mà không thể làm gì giúp đỡ.

Đến bây giờ, những ảo giác của Nam đã bị phá vỡ, Nam phải đối diện với nỗi đau đã cố giấu biến mấy năm qua. Cả cơ thể Nam run bần bật trong tay Phan, rồi bất ngờ, Nam vùng dậy, đưa tay hất tất cả những thứ trên bàn xuống đất. Rượu văng tung tóe trên sàn nhà, mảnh vỡ thủy tinh vương vãi khắp nơi. Nam điên cuồng cầm cái khung gỗ “vòng bi Newton” ném về phía Mễ. Mễ không tránh kịp, miếng gỗ trúng ngay đầu làm Mễ loạng choạng ngã ra đất.

Mọi chuyện đã vượt ra ngoài kiểm soát của Phan.

Phan giữ chặt tay Nam, hét lên với Mẹ:

- Tôi xin lỗi, Mẹ về đi, tôi sẽ giữ Nam lại cho, lần trước cũng đã như vậy rồi, không sao đâu!

Mẽ lồm cồm đứng dậy, nhìn khung cảnh trước mắt mình, nhớ lại lời Phan nói những khi Nam rơi vào tình trạng như vậy, chỉ có tình dục mới có thể kiềm chế được, nên Mẹ gật đầu rồi nhanh chóng ra khỏi nhà, bấm chốt cửa.

Nam khóc, nước mắt mặn đắng, xé lòng, tan nát luôn cõi lòng Phan. Phan quay người Nam lại, đặt môi vào môi Nam, cố gắng hôn Nam để Nam bình tĩnh. Nhưng khi môi vừa chạm được môi, Nam cắn mạnh môi Phan. Đau, nhưng Phan vẫn không bỏ Nam ra, cứ để máu chảy ra từ môi mình, hòa luôn trong nụ hôn tanh nồng mùi máu.

- Không sao đâu Nam, có anh ở đây, Nam không sao đâu.

Nam vẫn khóc, vẫn gào thét, vậy vùng như con thú hoang đang mang trên cơ thể vết thương chí mạng. Phan vẫn cố ghì chặt Nam, hai cánh tay rộng, vững chắc, mọi khi Nam vẫn tựa đầu trên đó tìm thoáng bình yên, nay trở thành cái gọng kìm kèm hãm đời Nam.

Nam cố gắng thoát ra khỏi Phan, đến khi tuyệt vọng, Nam bấu vào cánh tay Phan, dùng hết sức bình sinh cắn mạnh. Phan cứ im lặng, chịu tất cả đau đớn Nam mang tới, xen lẫn trong đó, một chút kích thích quái gở dâng tràn.

Tay Phan bắt đầu rỉ xuống dòng máu đỏ, Nam vẫn cắn chặt, không buông. Đến khi cả sức lực dồn thành nỗi đau chuyển sang Phan, Nam thôi giãy giụa, hơi thở thốn thức, mệt nhọc. Phan ôm siết Nam vào chặt hơn trong vòng tay, máu ứa thấm áo, mùi tanh nồng xộc lên khứu giác, và trong giây phút đó, giọng Phan bình thản, điềm nhiên đến lạ:

- Mình làm đám cưới nha Nam.

Nam nhìn Phan, ánh mắt vô hồn, ngây dại, như câu nói của Phan vừa rồi chỉ là khói mây thoáng qua.

- Mình sẽ làm đám cưới với nhau, nha Nam!

Phan nhẹ giọng, như van xin, như dỗ dịu những nỗi đau chất chứa trong Nam. Nam không trả lời, dùng hai tay áp sát vào mặt Phan, mặt đối mặt, mắt nhìn sâu vào mắt nhau.

- Làm tình với em đi Phan.

Giọng Nam nghẹn đắng, nước mắt vẫn còn bê bết chảy dài trên gò má xương xương, máu từ cánh tay Nam vẫn còn đọng thành vệt dài trên khước môi Nam. Phan bế Nam gọn lỏn trên tay, thấy vết cắn của Nam ban nãy nhức buốt, nhưng vẫn mặc kệ, từng bước chậm chậm đi vào phòng trong. Phan đặt Nam xuống giường, rồi hôn Nam, cảm nhận mùi máu tanh vẫn còn thoang thoảng.

Nụ hôn, với Phan là thứ quan trọng nhất trong tình dục. Có những ngày mệt mỏi, Phan chỉ cần được hôn Nam, được cảm nhận môi Nam mềm mại rơi trên môi mình, được cảm nhận hơi thở Nam ngọt ngào, phảng phất mùi rượu. Với Phan, đặt môi vào môi nhau, cảm giác tuyệt vời hơn

mọi tiếp xúc. Miệng Nam bây giờ trộn lẫn những thứ mùi vị rất lạ lùng, mùi rượu vang, mùi tanh của máu, mùi mặn của nước mắt, cả mùi đắng của nỗi đau. Nam với tay lấy lọ popper trên đầu giường, định mở ra nhưng Phan cản lại:

- Đừng dùng thứ này nữa Nam, nó chỉ làm Nam phải sống giả tạo ngay cả trong tình dục thôi.

Nam lắc đầu, vẫn mở nắp, đưa lên mũi. Lần này Phan cương quyết đưa tay giành lấy lọ popper, Nam giật lại, hai người giằng co qua lại để rồi lọ poppers văng sang một bên, đổ tràn ra nệm. Nam như con thú đói, quay người lại vết chất lỏng đổ tràn, đưa mũi xuống hít lấy hít để. Phan bất lực nhìn Nam, rồi trong cơn nóng giận, Phan cầm lọ poppers quăng mạnh vào tường cho vỡ tan tành. Thứ mùi nồng gắt bắt đầu lan tỏa ra khắp phòng ngủ, Phan hít một hơi sâu, bắt đầu bị thứ chất tăng hưng phấn ảnh hưởng làm cho cảm giác ham muốn cuộn trào.

Phan nhào người tới, ngẫu nhiên cơ thể Nam. Đây là lần làm tình kỳ lạ nhất của hai người. Máu, nước mắt, nỗi đau và tình dục cuộn chặt hai người vào nhau.

“Oh, my God, I feel it in the air
Telephone wires above are sizzling like a snare
Honey I’m on fire, I feel it everywhere
Nothing scares me anymore
Kiss me hard before you go
Summertime sadness
I just wanted you to know
That baby, you’re the best
I’ve got that summertime, summertime sadness.”

Bốn giờ ba mươi sáng, Mễ tỉnh dậy như bao nhiêu ngày qua vẫn tỉnh giấc lúc này. Ly café đen, điệu thuốc lá the the cùng những ký ức đêm qua chập chờn đeo bám suy nghĩ Mễ. Vết thương Nam để lại trên trán vẫn làm còn Mễ đau, nhưng vết thương trong lòng Mễ lớn hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên Mễ cảm thấy hoài nghi những gì suốt bao năm qua mình đeo đuổi. Mễ muốn đọc tâm lý con người, muốn tìm hiểu về những gì họ thật sự suy nghĩ, khát khao, muốn bóc tách con người ra thành từng lớp để hiểu, nhất là hiểu bọn đàn ông trên đời suy nghĩ gì về đàn bà, vì sao họ có thể đến, yêu thương rồi sau đó làm đàn bà đau khổ bằng cách tàn nhẫn bỏ rơi họ. Sau bao năm dài, Mễ nghĩ mình đã phần nào thành công, nhưng rồi đến hôm nay, lần đầu tiên Mễ gặp một trường hợp như Nam, Mễ hoàn toàn lạc lối.

Trước nỗi đau Nam mang, Mễ thấy mình quá bé nhỏ.

Mễ đưa tay lên bụng, cơn đau mấy năm qua còn hằn rõ. Cái nỗi đau đàn bà lúc quyết định vứt bỏ một phần máu thịt để rồi từ đó cũng mất luôn thứ người đời đi tìm trong tình dục. Khoái cảm. Đàn bà như Mễ, người ta không cho cái quyền để đòi hỏi khoái cảm trong chuyện gối chăn. Bọn đàn ông thường rất ích kỷ, không những trong cuộc sống mà cả trên giường. Chúng chỉ biết lo cho bản thân mình có leo lên đỉnh hay không, còn đàn bà, chúng mặc kệ. Dĩ nhiên không phải gã đàn ông nào cũng như vậy, cũng có những gã trân trọng cảm xúc của đàn bà từng li từng tí,

những gã có thể mặc lại đồ giúp đàn bà sau khi thỏa mãn, những gã hỏi được đàn bà cái câu, “Em có cảm thấy thoải mái không?”.

Những gã như Tú.

Mề nhớ Tú. Cách đây mấy ngày, Mề gọi điện cho Tú nhưng vẫn chưa liên lạc được, chắc Tú đang ở biên giới buôn hàng. Lòng Mề bất an, nổi bất an lo lắng cho một người đàn ông đã từ lâu không tồn tại. Đàn bà là vậy, thường muốn cưới một người đàn ông mang cho mình cảm giác an toàn, nhưng lại đem lòng yêu những gã làm mình thấy bất an. Đàn bà phức tạp.

Mề là đàn bà, Mề cũng phức tạp.

Cảm giác của Mề khi bên Tú, mỗi lần lại mỗi khác nhau. Ân ái xong, gối đầu trong tay Tú, nghe tim Tú đập nhịp đều, Mề thấy bình yên. Nhưng khi xa nhau, lòng Mề lại cuộn trào lo lắng. Mề biết và tự nhủ rằng mình chẳng có lý do gì để lo cho Tú. Tú đâu là gì của Mề, chỉ đơn thuần là hai con người cảm thấy cô đơn, cần tình dục và như hai đường thẳng, cắt nhau ở chỉ một điểm rồi lại muôn trùng xa. Những buổi sáng một mình như sáng nay, Mề tìm cách gạt Tú ra khỏi thứ mang tên nỗi nhớ. Nhưng con người ta kỳ lạ lắm, cứ càng không muốn nghĩ đến, tâm trí lại cứ mãi vấn vương.

Thẳng hoặc trong những lo âu không định hình, Mề sợ mất Tú, nhưng rồi chợt nhận ra mình chẳng thể nào mất được. Con người ta không thể nào mất một thứ mình chưa từng sở hữu. Tú có bao giờ là của Mề đâu để Mề đánh mất.

Vậy trong bọn bè đời nhau, Tú là gì và Mề là gì?

Chắc chỉ là hai người để đan tay vào nhau cùng đi tìm hoan lạc.

Mặt trời đã ló dạng, báo hiệu một ngày mới bắt đầu, một ngày còn dài những lo âu phía trước để những con người sống dưới ánh mặt trời phải đối mặt.

Mề vào phòng tắm, chuẩn bị đồ đạc đến văn phòng.

Khi Phan mở cửa phòng họp bước vào, gã tổng giám đốc đã yên vị trong đó, đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính bảng. Không cần nhìn, chỉ nghe tiếng ú ớ, thở hổn hển của phụ nữ cũng dư sức biết gã đang coi một bộ phim cấp ba rẻ tiền. Thấy Phan vào, gã không ngẩng đầu, xăng giọng:

- Đạo này cậu Phan hơi có vấn đề về khái niệm đúng giờ phải không? Lần họp nào cũng là tôi chờ cậu.

- Em xin lỗi, do tối qua ở nhà có chút chuyện...

- Được rồi, lý do nào thì cũng là lý do. Cậu ngồi xuống đi.

Gã tổng giám đốc tắt máy tính bảng, cầm điều khiển tivi bật các trang báo mạng thịnh hành nhất để Phan coi.

Trên trang chủ tất cả những tờ báo đều có thông tin về cuộc thi giọng hát cho trẻ em mà mọi người đang quan tâm. Các bài phân tích chuyên sâu của một người nào đó viết gây tranh cãi không ngừng, và hiện tại, người ta đang hướng về D., cô bé hát dân ca. Điều đó không lạ, lạ là bài phân tích đó lại chêm chệch nằm trên “Thiên đường” mặc dù Phan không hề giao cho bất cứ ai viết.

- Tối qua hai đứa nhóc có một vòng thi nháp trước khi vào đêm chung kết. Kết quả cậu thấy rồi đó, con cháu tôi được người ta ủng hộ không ngờ.

- Như anh đã từng nói, kết quả vẫn chưa biết được cho đến ngày chung kết. Chỉ có một điều em thắc mắc, tại sao lại có một bài viết như vậy trên “Thiên đường” mà em không hề hay biết.

Gã tổng giám đốc nhếch mép nhìn Phan, cười khẩy.

- Cậu Phan có biết đánh cờ tướng không?

- Em biết đánh, nhưng không giỏi.

- Trên bàn cờ tướng, ngoài con tướng là quan trọng nhất, những con còn lại như sĩ, tượng, xe, pháo, mã đều có hai con. Đó là để phòng trường hợp một trong hai con cờ vô dụng bị mất đi, thì vẫn còn một con để chống đỡ. Cuộc sống cũng vậy, lúc nào cũng phải có sẵn một kế hoạch dự bị mới là người biết làm việc lớn.

Phan im lặng, nhìn vẻ mặt đắc thắng của gã tổng giám đốc.

Gã khác hẳn với những ngày đầu nói chuyện cùng Phan. Khi đó, Phan cứ nghĩ gã chỉ là một tay trọc phú, vung tiền ra làm truyền thông để có cơ hội gặp gỡ đám chân dài, nhưng hình như Phan đã lầm, gã không đơn giản như vẻ bề ngoài.

- Tôi thấy cậu Phan gần đây chắc bận rộn chuyện gia đình nên lơ là “Thiên đường” quá, lúc nào cũng chạy sau người ta. Lần này với vụ chung kết thi hát cho đám nhóc cậu đừng làm tôi thất vọng nhé. Hiện giờ cậu cũng thấy báo chí bắt đầu nâng con bé lên rồi, khả năng chiến thắng của nó rất cao. Cậu có tính toán gì chưa?

Phan không ngạc nhiên khi thấy D. được nhiều người ủng hộ, đó là điều hiển nhiên. Trong vài năm gần đây, trào lưu hội nhập kéo con người vào một guồng máy vận hành đến chóng mặt. Thị trường âm nhạc trong nước rơi vào giai đoạn bão hòa, rất nhiều người đi hát ôm giấc mơ làm ca sĩ. Từ lễ đường đến bàn nhậu, đám cưới, thôi nôi, đầy tháng, ma chay, nơi nào cũng có người đứng ca hát, và tự nhận là ca sĩ. Các cuộc thi âm nhạc cũng mở ra biết bao cơ hội cho mọi người. Không cần đậu giải cao nhất, chỉ cần vào nhóm dẫn đầu đã được các phòng trà sẵn đón mời hợp tác.

Người đi hát là vậy, còn âm nhạc cũng rơi vào tình trạng mất cân bằng. Sự ảnh hưởng văn hóa của các nước phương Tây, hay gần hơn là đất nước nhân sâm lấn át bản sắc dân tộc, khiến âm nhạc nước mình nghe cứ na ná nước bạn. Bài hát nào cũng cần có thêm một đoạn đọc rap cho nghe có vẻ “Tây”, hay ít nhất, cũng chọt chọt vào vài câu “I love you, oh yeah, come on...”. Người dễ tính nghe cũng gật gù, khen hay, khó tính hơn thì phán cho hai chữ, “lai căng”.

Và trong mớ hỗn độn đó, khi các giá trị văn hóa mất cân bằng, người nào cổ vũ cho truyền thống

sẽ được ghi tên là anh hùng.

Rõ ràng so sánh về giọng hát, B. và D. đều có những điểm riêng, nhưng một đứa bé mặc áo bà ba, hát dân ca sẽ dễ dàng được ủng hộ, chấp nhận, yêu thương hơn một thằng bé mặc quần thụng hát nhạc hip hop. Đó là điều Phan đã thấy từ sớm.

- Trước hết, em muốn hỏi anh có thể ảnh hưởng đến kết quả cuộc thi không?

- Dĩ nhiên là được, mối quan hệ của tôi đủ lớn để muốn đứa nào thắng thì đứa đó sẽ thắng.

- Ok, vậy bây giờ điều cần làm là tiếp tục để dư luận ủng hộ cho con bé D. còn thằng nhỏ B. thì cứ để tự nhiên như vậy. Lần này, sẽ có một người thất bại vinh quang và một kẻ thắng đầy nhục nhã. Và báo chí cũng sẽ có rất nhiều thứ để nói đến.

Căn nhà chìm trong bóng tối, Nam rúc trên giường, vô hồn nhìn thành phố bên dưới...

Khi Phan mở cửa vào nhà, căn nhà chìm trong bóng tối, không một ánh đèn, không một luồng hơi người. Phan vội vã đi tìm Nam, Nam không thể nào bỏ đi được, Phan không thể mất Nam được. Khi nhìn thấy Nam, lòng Phan đau vô hạn. Sau đêm rã rời thân xác tối qua, Phan tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại đổ dồn, gã tổng giám đốc gọi lên công ty họp gấp khiến Phan phải để Nam nằm lại đó cùng căn nhà còn đầy vết tích đổ vỡ Nam gây ra đêm qua. Đến khi quay về, mọi thứ vẫn như vậy.

Phan bỏ giỏ xách lên giường, ngồi xuống kéo Nam vào lòng, cảm nhận được cơ thể Nam lạnh như băng trong vòng tay.

- Nam ăn gì chưa? Sao lại ngồi yên ở đây?

Nam không trả lời, chỉ im lặng, lắc đầu. Phan cũng im lặng, ngồi cùng Nam. Phan hiểu, không dễ dàng gì để chấp nhận nỗi mất mát quá lớn kia, nhất là sau khi Nam đã phải trốn tránh nó trong một thời gian dài. Phan nhìn thấy kế bên Nam là gói thuốc bóc dở, loại điếu nhỏ, có mùi bạc hà, loại thuốc Tú hay gọi là “dành cho đàn bà và gay”. Bình thường Phan không hút, cũng không hẳn là ghét thuốc lá, chỉ nghĩ là nó có hại cho cơ thể nên không dùng đến, nhưng hôm nay, Phan lại cầm hộp thuốc, lấy một điếu và châm lửa.

Nam quay qua nhìn Phan, lạ lẫm. Phan cười, rồi kéo miệng Nam sát mình, nhả một ngụm khói sang Nam. Và cứ vậy, Phan ngồi hút thuốc, thỉnh thoảng quay sang truyền cho Nam ít khói.

Phan nhìn xuống Sài Gòn dưới kia, vẫn là Sài Gòn mỗi ngày Phan thấy từ trên cao, đèn lấp lánh, người hối hả.

- Nam thấy Sài Gòn như thế nào?

Phan đột nhiên hỏi, Phan thực sự rất muốn biết trong mắt Nam Sài Gòn sẽ ra sao. Nam quay qua nhìn Phan, mắt sâu hun hút:

- Sài Gòn đang giãy chết. Đường đông người quá, tay nắm không chặt nên người ta mất nhau.

- Anh xin lỗi, vì khi Nam đau đớn nhất anh đã không thể ở bên Nam. - Giọng Phan nghèn nghẹn, đắng đắng.

- Cuộc đời này, có những con người được số phận đặt cạnh nhau, để rồi xa nhau và làm đối phương đau khổ, Phan có nghĩ chúng ta là hai người được chọn không?

- Anh chưa bao giờ thích đoán ý số phận... cứ để mặc nó đi Nam. Anh chỉ biết, cuộc đời anh sẽ không thể nào thiếu Nam.

Nam nhích người lại gần Phan thêm một chút.

- Em mất tất cả rồi, đến cả một gia đình cũng không còn.

- Anh sẽ cho Nam một gia đình mới, anh có thể cho Nam điều đó!

Nam lại nhìn sâu vào mắt Phan, hít một hơi dài, hỏi một câu mà bản thân đã biết trước luôn câu trả lời:

- Mình làm đám cưới nha Phan.

Tim Phan như nổ tung vì cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong phút giây đó. Nam đã thoát được rồi, Nam thoát ra khỏi nỗi đau đó được rồi...

Mấy hôm nay bà giáo vui vẻ hơn hẳn, tối đi làm về lúc nào Ân cũng thấy bà đang bày biện gì đó để làm, tâm trạng thoải mái. Lúc thì bà nướng bánh, bung lên cho Ân và Thụy mỗi người một cái. Lúc thì ép nước trái cây, để dưới tủ lạnh, kêu hai đứa có thích thì lấy uống.

- Đạo này cô có gì vui kể con nghe cho con vui lây với.

Ân hỏi khi thấy bà giáo đang loay hoay gọt trái cây, chuẩn bị làm món trái cây trộn yogurt.

- Có gì đâu... thì, mấy bữa nay nói chuyện với thằng Minh, chắc một hai tháng nữa nó về đây ở.

- Trời, vậy là quá vui rồi, chúc mừng cô với anh Minh cuối cùng cũng hết hiểu lầm nhau.

- Mẹ con mà, làm sao bỏ được nhau, trước chưa hiểu thì giờ nói chuyện nhiều để hiểu.

- Được vậy là vui lắm rồi... - Ân chợt nhớ đến chuyện chỗ ở của mình. - Còn con với Thụy thì sao cô, có cần phải dọn ra ngoài không, để con đi tìm nhà sớm.

- Con nhỏ này, nghĩ gì tầm bậy, cô đã nói nó là để hai đứa ở đây, hai đứa ngoan hiền, ăn ở sạch sẽ, cô coi như con cháu trong nhà rồi. Chẳng nào hai đứa chán ở đây thì thôi, thằng Minh cũng đâu muốn hai đứa đi chỗ khác.

- Dạ, vậy con cảm ơn cô và anh Minh.

- À, mà đạo này con với thằng Thụy thân dữ ha, hồi nãy hỏi cũng là con với Thụy... nghe tình cảm quá chừng.

- Cô chọc con... tụi con là bạn bè thôi cô.

- Thì cặp vợ chồng nào trước khi cưới cũng là bạn bè thôi con, đừng có giả bộ. Mà hai đứa cũng xứng đôi, có gì cứ tiến tới đi, cô ủng hộ.

- Thôi, con không nói chuyện với cô nữa đâu, con lên phòng đây.

Ân nói rồi bèn lên đi lên lầu, để bà giáo ở lại tiếp tục loay hoay gọt trái cây, nhìn theo cười thầm. Chưa được năm phút sau, Thụy mở cửa, dắt xe vào nhà.

- Mới đi học về hả con?

- Dạ, con vừa học vừa phụ việc ở tiệm làm tóc luôn, đạo này con bắt đầu cắt tóc được rồi nha, bữa nào con cắt cho cô.

- Thôi, tha cho cô, mấy đứa cắt tóc model này nọ, cô già rồi, cắt cho chúng nó cười. Con lên tắm rửa đi, lát xuống ăn trái cây với sữa chua, ngon lắm.

- Con cảm ơn. Ân về chưa cô?

- Bây mắc cười, cô đâu có quản lý nó. Nhớ nhưng gì nó thì gọi hỏi thăm, mắc chi hỏi cô. - Bà giáo trả lời, giọng chọc Thụy.

- Tại sao cô đứng đây nên con hỏi.

- Con kia thì cũng nhớ thằng này đi hỏi tui, thằng này cũng nhớ con kia kiếm tui mà hỏi, mệt hai cô cậu quá! Lên phòng mà tìm nó.

Thùy nhẹ nhàng cười rồi lật đật chạy lên cầu thang, về phía Ân đang chờ mình.

“Chờ” hôm nay thay đổi cách trang trí, thay vì những chiếc lồng đèn Hội An đỏ quạch như máu, giờ đã được thay bằng những chiếc đèn màu tím sẫm mộng. Cô chủ hôm nay lại vẽ tranh, bức tranh lần này vẫn là người đàn ông gương mặt sương khói, chỉ khác ở chỗ, hôm nay người đàn ông ấy được bao quanh bởi rất nhiều hoa tím.

Tiếng nhạc từ máy đĩa than réo rắt.

“Ngày xưa xa xôi em rất yêu màu tím

Ngày xưa vô tư em sống trong trù mển

Chiều xuống áo tím thường thướt tha

Bước trên đường gấm hoa

Ngắm mây chiều lướt xa

Từ khi yêu anh anh bắt xa màu tím Sầu thương cho em mơ ước chưa kịp đến

Trời đã rét mướt cùng gió mưa

Khóc anh chiều tiễn đưa

Thế thôi tàn giấc mơ.”

- Người ta nói màu tím là màu của đợi chờ, thủy chung, phải không Mẹ?

- Ủ, thì người ta tin là như vậy. Quán “Chờ” này, để màu tím mới đúng phong cách của nó, tiếc là giờ cô chủ quán mới quyết định đổi.

- Mẹ bây giờ phải mặc áo màu tím mới đúng chứ, đang đợi chờ người ta mà.

- Hôm nay Phan có tâm trạng để chộc tôi nữa đấy.

Bạn bè, người ta không cần nhiều, chỉ cần một người để có thể hiểu và tâm sự là được. Phan cảm thấy bản thân may mắn khi gặp được Mẹ trong cuộc đời này. Máy ngày trước, Mẹ gặp Phan, hỏi thăm về chuyện của Nam, chẳng biết cao hứng sao lại kể chuyện của mình và Tú ra, mà nhờ vậy mới biết được được rằng Tú lại có thời gian làm chung với Phan.

- Đúng là Sài Gòn này chật, ngoảnh qua ngoảnh lại cứ là người mình quen.

- Vậy chứ Sài Gòn cũng rộng, ngoảnh mặt một cái là người ta đi biệt.

Mẹ nói xong, nghĩ đến chuyện mình rồi thở dài.

- Tin tôi đi, Tú sẽ về với Mẹ.

- Đừng lo cho tôi, Phan với Nam sao rồi? Nam đã đỡ hơn chưa?

- Mấy ngày nay Nam đã nói chuyện bình thường với tôi, đã vui vẻ, mỉm cười trở lại như những ngày trước.

- Còn... chuyện về gia đình Nam?

- Nam đổi mặt được rồi. Hôm qua tôi chở Nam về nhà cũ dọn dẹp. Nam nói để đi làm hình thờ cho cả gia đình.

- Cú shock này rất lớn, nhưng đã vượt qua được, Nam sẽ vững vàng hơn rất nhiều.

- Chuyện này phải cảm ơn Mẹ, nếu không có Mẹ, tôi không biết phải làm gì cả.

- Bạn bè với nhau, Phan đừng khách sáo.

- Tiệc của tôi và Nam, Mẹ nhất định phải dự đó.

- Dĩ nhiên, tôi biết mình không trốn được đâu.

Mẹ nói rồi bật cười, thấy đời tự nhiên nhẹ tang như gió thoảng, như giọng Ý Lan đang còn ngân vang.

“Ngàn thu mưa rơi trên áo em màu tím

Ngàn thu đau thương vương áo em màu tím

Nhuộm tím những chuỗi ngày vắng nhau

Tháng năm còn lướt mau

Biết bao giờ thấy nhau.”

Đêm nay là chung kết cuộc thi hát cho trẻ em. Từ đầu giờ chiều, tất cả các tờ báo lớn đều đã có bài đăng phân tích, dự đoán kết quả ai là người chiến thắng. Hiện tại, cô bé dân ca D. đang chiếm ưu thế hơn với khoảng 60% người ủng hộ. Trong họp báo trước đêm thi, đại diện cho ban tổ chức, đồng thời cũng là chủ một hãng ghi âm lớn, đã nhấn mạnh rằng dù ai là người thắng cuộc thì người còn lại vẫn nhận được một hợp đồng thu âm để ra mắt album mới trong thời gian gần nhất. Những người dự họp báo đều vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt. Trẻ em vốn dĩ rất nhạy cảm, nếu để chúng thua sút bạn bè, ra về tay trắng sẽ làm cho chúng buồn, cách giải quyết cả nhà cùng vui này thật là một việc làm đúng đắn.

Phan và gã tổng giám đốc ngồi chễm chệ trên hàng ghế danh dự. Phan nhìn không khí chung quanh, vây kín khán đài là một đám người cầm biểu ngữ, hoa, băng rôn cùng mấy thứ vòng sáng màu mè để cổ vũ. Mấy người này cũng toàn được mượn về đứng đấy giả vờ làm người hâm mộ. Người nhà của hai đứa bé cũng đang ngồi ở gần đấy, mới vừa bắt tay nhau xong, mà Phan thì biết chắc trong đầu họ lại nghĩ, “Cầu cho con nhà mấy người thua con nhà tôi.”

Gã tổng giám đốc bật máy tính bảng, lướt qua vài trang báo mạng, rồi quay qua hỏi chuyện Phan.

- Cậu nghĩ ai sẽ chiến thắng?

- Anh dư sức biết là người nào, hỏi em làm chi. Mà tới giờ thì ai chiến thắng cũng đâu còn quan trọng.

- Cậu hiểu tôi hơn rồi đó Phan.

Gã tổng giám đốc nói xong cười hô hố rồi lại chăm chú vào máy tính bảng, vào thị trường cổ phiếu nhìn mấy con số xanh đỏ. Trên sân khấu, người dẫn chương trình bắt đầu ổn định mọi người, và cuộc thi chính thức diễn ra. Hai đứa trẻ bước lên sân khấu. Sau màn chào hỏi, phát biểu lê thê của mấy nhà tài trợ, ban tổ chức chương trình, gia đình hai bên, không gian âm nhạc bắt đầu bao quanh sân khấu.

B. trình bày bài hát đầu tiên của mình là một bài hát tiếng Anh trong một bộ phim nước ngoài nổi tiếng. Giọng ca B. cất lên khiến mọi người vỗ tay ầm ĩ, không thể ngờ được một cậu bé mới gần đầy tuổi đầu lại có chất giọng trầm ấm, ngân vang đến như vậy. D. nhẹ nhàng hơn, cô bé hát một bài về quê hương của mình, có màn hoạt cảnh tái hiện lại phiên chợ quê, khiến bao nhiêu người thích thú, vỗ tay. Ở giữa bài hát, có một đoạn vọng cổ ngắn để C. khoe chất giọng ngọt ngào của mình, khán đài như nổ tung bởi những tiếng hú hét cổ vũ.

Tới phần trình diễn thứ hai, D. là người biểu diễn trước. Em chọn “Dạ cổ hoài lang”, một bài hát nổi tiếng được coi là mẫu mực, phụ diễn cho em là một nghệ sĩ cải lương lão thành. Thật khó mà tin được với một cô bé chưa đến mười tuổi như D. lại có kỹ thuật luyến láy, nhả chữ tốt như vậy. Sân khấu dàn dựng rất hoành tráng với dàn trống trận, vũ đoàn phục trang thời xưa tái hiện cảnh xuất quân chiến đấu. Đây có thể gọi là một phần biểu diễn hoàn hảo. Đến lượt B. lần này cậu bé chọn hát lại một ca khúc “Poker face” sôi động của Lady Gaga, với phần hát rap của một rapper người lớn đang nổi tiếng. Sân khấu lấp lánh ánh bạc với cột khói sáng và pháo hoa bắn. Nhưng đến gần cuối bài hát, do phải nhảy theo vũ đoàn, B. không hát tới cao độ của phần cuối bài, khiến khán giả nghe ra được sự chênh phò. Với hai màn biểu diễn như vậy, mọi người đều tin rằng phần thắng nằm chắc trong tay cô bé dân ca.

Sau hai màn thi là phần trình diễn của một vài ca sĩ khách mời. Cũng là lúc tổng đài nhắn tin mở ra để mọi người bình chọn cho người mình ủng hộ. Ngồi chăm chú nhìn vào máy tính bảng khoảng mười phút, gã tổng giám đốc ngẩng dậy, kêu Phan chú ý. Trên màn hình, tỷ lệ bình chọn nghiêng hẳn về phía cô bé D. Đồng thời số tiền thu được từ tin nhắn lên tới hàng chục tỷ.

- Cái này là số thực sự, chỉ có số ít người biết được. Còn năm phút nữa là xong, cú này thắng đậm rồi.

Năm phút sau tổng đài bình chọn đóng, các khách mời, ban giám khảo, ban tổ chức bước lên sân khấu hội họp chờ đợi kết quả. B. và D. đứng nắm chặt tay nhau, dù cố gắng mỉm cười nhưng vẫn không giấu được sự lo lắng trên mặt.

- Và người chiến thắng của cuộc thi năm nay, chính là... thần đồng Anh văn, bé B.

Cả khán phòng sững sờ ngạc nhiên, nhưng chưa tới hai giây, những người ủng hộ B. bắt đầu gào lên sung sướng. Ngay cả B. cũng không tin rằng mình lại là người chiến thắng. Cậu nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy D. đang cố nén để không bật khóc kể bên. Những chuyện xảy ra sau đó, cũng như những cuộc thi khác, người chiến thắng bắt đầu phát biểu cảm ơn gia đình, thầy cô, bạn bè đã

ủng hộ mình trong suốt thời gian qua.

Dưới hàng ghế danh dự, gã tổng giám đốc và Phan đứng dậy, len lỏi qua hàng người cổ vũ để ra về. Trước khi chia tay, Phan nói cùng gã tổng giám đốc:

- Màn kịch hay vừa mới bắt đầu thôi.

Sài Gòn ngày càng phát triển hơn, chẳng ai có thể phủ nhận điều đó. Nếu như vài chục năm trước, người ta dùng nhu cầu của cuộc sống ở mức “ăn no mặc ấm” thì bây giờ, chúng ta đòi hỏi cao hơn là phải “ăn ngon mặc đẹp”. Không chỉ những nhu cầu cơ bản như vậy, mà về những chuyện lễ nghi cũng có sự khắt khe hơn. Một trong số đó là việc trọng đại của đời người, đám cưới.

Đám cưới hồi mấy mươi năm trước chỉ là buổi tiệc đơn sơ tại gia đình, tụ họp bạn bè người thân ăn một bữa để ra mắt cặp vợ chồng trẻ. Đám cưới hồi mười năm trước, người ta đã biết tổ chức tại những nhà hàng tiệc cưới sang trọng, đồ ăn bia rượu chất cao linh đình. Và vài năm gần đây, khi nhu cầu con người cao hơn một bậc, người ta muốn lễ cưới của mình phải thật ấn tượng, đặc biệt, có một không hai trên đời và ghi dấu ấn khó phai cho những người đến dự.

Hiểu được nhu cầu đó, các dịch vụ tổ chức tiệc cưới bắt đầu ra đời nhiều hơn, và một ngành nghề mới xuất hiện, “wedding planner” hay gọi đơn giản là người lên kế hoạch tiệc cưới. Giờ xem trên mạng xã hội, đâu thiếu những buổi tiệc cưới tổ chức tại biển xanh, trong rừng thẳm, hay mang phong cách đặc trưng như chỉ màu xanh lá, màu vàng, hay tất cả khách dự tiệc đều ăn mặc theo kiểu thập niên 60 thế kỷ trước. Những điều đó đều xuất phát từ các wedding planner giỏi.

Phan và Nam đang ngồi trong một căn nhà nhỏ, được dùng luôn làm văn phòng của Huy, một wedding planner. Huy đi từ bếp lên, tay bưng hai ly nước trái cây ép đặt xuống bàn.

- Hai bạn uống nước nha. Cái này Huy tự làm, bảo đảm không có hóa chất Kim Biên đâu.

Huy mỉm cười, gương mặt thư sinh giấu sau cặp kính cận. Huy nhỏ con, ăn mặc đơn giản với quần kaki và áo thun tay dài. Trước đây Huy làm ở một công ty tổ chức tiệc cưới, nhưng sau đó muốn tự do hơn nên tách ra, cùng một số bạn bè làm thành một nhóm chuyên thực hiện các buổi tiệc cưới mang dấu ấn đặc biệt. Khi biết Phan muốn tổ chức tiệc, một người bạn đã giới thiệu để gặp Huy.

- Huy muốn mở văn phòng ở ngoài, nhưng lu bu quá nên chưa có thời gian, đành lấy nhà làm chỗ gặp khách hàng luôn, hơi bừa bộn một chút, hai bạn không ngại chứ.

- Không sao đâu, quan trọng là chất lượng dịch vụ thôi, còn gặp ở đâu thì cũng vậy.

- Chất lượng dịch vụ thì bảo đảm, cứ yên tâm.

Huy nhìn thấy tay Phan đang đặt hồ lên tay Nam, hiểu rằng đây là một cặp mình chuẩn bị làm tiệc cho họ.

- Huy từng làm tiệc cưới cho hai đứa con trai chưa? - Phan nheo mắt hỏi.

- Huy chưa làm qua, nhưng rất muốn làm. Huy quan điểm là yêu thì cưới, còn giới tính không nhằm nhò gì cả. Ai thì cũng có quyền được yêu. Hai người đã có ý tưởng gì chưa, hay cần Huy lên kế hoạch chi tiết luôn?

- Tụi mình cũng chưa biết sẽ làm sao cho ấn tượng, nhưng Nam muốn buổi tiệc có hai màu tím và bạc.

- Nam rất biết chọn, màu tím là chủ đạo của năm nay đó. Mà hai bạn tính làm tiệc cho bao nhiêu người? Có ngại đi xa không?

- Phan sống ở nước ngoài, Nam cũng không có nhiều bà con ở đây, nên trên dưới khoảng gần 50 khách thôi. Còn đi xa thì không thành vấn đề.

- Ok, vậy tốt quá, Huy đang có lời mời hợp tác của một resort ngoài biển. Chỗ đó vẫn còn khá hoang sơ, chưa bị đông đúc, mất vệ sinh như các bãi biển khác, nếu tổ chức tiệc cưới ở đó là tuyệt vời. Chỗ đó cũng gần lắm, đi xe thì mất khoảng một tiếng hơn thôi. Chúng ta sẽ tổ chức như một tour du lịch, mời khách đến dự và chung vui ở ngoài biển... Nhưng, chi phí chắc hơi cao hơn bình thường một chút.

- Không sao, quan trọng là Nam thích và đẹp là được rồi. - Phan quay sang Nam. - Nam thấy ý kiến của Huy được không?

- Nghe thú vị lắm, em cũng muốn làm tiệc của mình ở biển, đổi gió, đổi không khí một chút.

- Ok, vậy là hai bạn đều thích ý tưởng này rồi. Bây giờ phần còn lại để Huy lên kế hoạch chi tiết và gọi báo giá đến hai bạn trong thời gian gần nhất.

Huy đúng mẫu của một người làm nghề dịch vụ, từ giọng nói nhẹ nhàng, truyền cảm, đến cách quan tâm từng cử động gương mặt của khách hàng mình, hiểu rằng họ có thích hay không thích những gì mình đang nói không. Ví dụ như ban này, khi nhắc đến tiệc ở biển, Huy kịp nhìn thấy ánh mắt Nam bỗng sáng hơn một chút, thể hiện sự chú ý, thích thú, thế là Huy biết chắc rằng mình sẽ có được hợp đồng này. Khi chia tay ở cửa, Huy bắt tay chào Phan:

- Tạm biệt hai bạn, hi vọng là lần này Huy có thể tổ chức một buổi tiệc thành công cho hai bạn.

- Cảm ơn Huy. Huy làm nghề này, sau này đám cưới Huy chắc chắn sẽ đẹp lắm nhỉ.

- Quan trọng là có tìm được người chịu làm đám cưới với mình không nữa. Phải chi có một người yêu Huy được như Phan yêu Nam thì tốt biết mấy.

Huy cười buồn, như thể nụ cười còn chất chứa trăm vạn nỗi niềm không biết tỏ cùng ai. Tổ chức biết bao nhiêu tiệc cưới, nhìn thấy biết bao nhiêu cặp đôi hạnh phúc, nhưng Huy chưa bao giờ dám nghĩ đến một đám cưới cho riêng mình.

Ừ thì, chắc đường Sài Gòn thường kẹt xe, nên hạnh phúc đến với người ta hơi muộn...

Đúng như Phan và gã tổng giám đốc dự đoán, sau đêm chung kết cuộc thi, làn sóng phản đối kết quả xuất hiện ở khắp nơi. Nhiều người đều không hài lòng với việc B. trở thành quán quân cuộc thi và kêu gọi công bằng cho D.

Hàng loạt báo mạng đăng bài “Nghĩ vấn dàn xếp kết quả...” cùng tấm hình gương mặt B. đang vui sướng lúc nhận giải thưởng. Dĩ nhiên những người ủng hộ B. không để yên cho thần tượng của mình bị bôi nhọ. Họ đáp trả bằng sự hả hê của người chiến thắng nhìn về đối thủ. Câu hay gặp vẫn là, “Lũ ganh ăn tức ở, thua rồi tìm cách trả thù”. Cuộc khẩu chiến của các anh hùng bàn phím càng ngày càng đi lên, chưa biết đâu là đỉnh điểm. Chỉ biết rằng, người được lợi nhất vẫn là cánh nhà báo.

Một tuần lễ liền trang chủ của các trang báo lớn chỉ xoay quanh các vấn đề của cuộc thi cùng ý kiến của những người trong lẫn ngoài cuộc. Ai cũng tự coi mình là chuyên gia âm nhạc, phê bình lý luận thanh nhạc để chỉnh sửa, bắt bẻ từng chút một trong cách hát của hai đứa trẻ. Mà hình như mọi người quên một chuyện rằng, đó chỉ là hai đứa con nít đứng lên sân khấu trình diễn bằng đam mê.

- Bước đầu tiên, tạo nên làn sóng dư luận coi như đã thành công.

Phan nói chuyện với gã tổng giám đốc sau khi lướt qua hàng loạt trang báo.

- Bước thứ hai, cậu Phan tính làm gì?

- Chúng ta phải đưa ra một bài báo mà chỉ có ở “Thiên đường”, không tìm được ở bất cứ đâu. Bài báo này sẽ khiến cho ngay chính những kẻ đang ủng hộ cho thằng nhóc B. phải hoài nghi và quay lưng lại với nó.

- Cậu Phan làm như vậy có tàn nhẫn với một đứa nhỏ quá không?

- Khi cần tàn nhẫn tôi có thể tàn nhẫn hơn như vậy để đạt được thành công.

- Đúng là phong cách của một người làm việc lớn. Tôi nghĩ, sau vụ lần này, “Thiên đường” chắc không còn đủ chỗ cho cậu vẫy vùng đâu. Cậu nên đi với tôi tới một nơi rộng hơn “Thiên đường” mà phát triển.

Gã tổng giám đốc cười xong lại lấy máy tính bảng ra, xem thứ hạng của “Thiên đường” trong top 100 báo mạng được xem nhiều nhất, cũng như tính coi một hợp đồng quảng cáo ở “Thiên đường” bây giờ phải trị giá bao nhiêu mới thỏa đáng.

Bản kế hoạch tiệc cưới của Huy gửi qua, Phan và Nam chỉ đọc qua một lượt là gật đầu liền, không cần suy nghĩ gì thêm. Mức giá Huy đưa đúng là có phần hơi cao, nhưng so với những công ty khác thì lại là chấp nhận được, chưa kể, Phan cũng thích tác phong làm việc nhanh, gọn, nhẹ của Huy, rất giống tính mình. , Thiệp cưới Huy giao sáng hôm qua cũng chủ đạo hai màu tím than và bạc.

Giờ thì tấm thiệp cưới đó đang nằm trên tay Thụy.

- Chúc mừng hai anh! Thiệp cưới đẹp quá.
- Hôm đó anh sẽ làm tiệc ở một resort ngoài biển, coi như đi chơi luôn, em phải tham gia đó nha.
- Nam dặn.
- Em biết rồi, chắc chắn em sẽ đi mà. À, hai anh có gan không, để em làm tóc ngày đó cho.
- Ủ ha, anh quên mất Thụy học cũng một thời gian rồi. Ok, vậy bữa đó Thụy làm tóc cho anh và Phan đi.
- Cưới xong, hai anh tính đi đâu hưởng tuần trăng mật?
- Anh cũng chưa biết, còn để coi Phan chịu đất anh đi đâu.
- Tụi anh tính sẽ ra nước ngoài, tới nước nào mà cho hai đứa con trai kết hôn được, để làm đăng ký luôn. Cũng có thể là... sắp tới anh tìm cách đưa Nam sang Mỹ sống cùng anh.

Nghe Phan nói xong, Nam quay qua nhìn, ngạc nhiên:

- Phan tính chuyện này hồi nào, sao em không biết?
- Thì bây giờ Nam biết rồi đó. Đi cùng anh nha Nam.
- Sao anh Phan lại không muốn sống ở Sài Gòn nữa? - Thụy hỏi.

Phan im lặng, kéo Nam vào lòng.

- Sài Gòn này không còn đáng tin để sống tiếp đâu em.

Đã hơn hai tuần sau khi Tú đi và không có tin tức gì, Mễ chẳng biết cảm giác trong lòng của mình hiện tại ra sao.

Nỗi nhớ cuộn trào trong lo lắng. Chẳng biết bao lâu rồi Mễ mới lại để lòng bất an vì một gã đàn ông như vậy, đến nỗi, bản thân mình cũng không còn tập trung vào công việc được. Mễ đang ngồi trong văn phòng, lát nữa có một cái hẹn tư vấn, kỳ thực Mễ không muốn nhận vì tâm trí chẳng còn, nhưng lại không từ chối được do một người bà con giới thiệu qua.

Mễ pha trà, bật nhạc rồi ngồi để hồn lãng đãng theo giai điệu.

“Này em hỏi con đường em đi đó
 Con đường em theo đó
 Đúng đấy em ơi...
 Nếu chúng mình có thành đôi lứa
 Chắc gì ta đã thoát ra đời khổ đau
 Nếu không còn được gặp gỡ
 Giữ cho trọn ân tình xưa
 Xin gửi em một lời nguyện

Được bình yên, được bình yên về cuối đời...”

Mề nhớ cái đêm Tú đi, trong cuốn sách Tú để lại đầu giường Mề, có đề một câu:

“Vì cuộc đời là những chuyến đi,

Em sẽ chờ anh ở cuối bến bình yên chứ?”

Hỏi, mà không chờ người ta trả lời, đã đi đâu biên biệt vậy Tú? Một giọt nước mắt rơi xuống tách trà, vỡ tan.

Có tiếng gõ cửa phòng, rồi giọng Thương bên ngoài lạnh lạnh:

- Dạ, chị Mề đang ở trong chờ.

Mề ngồi dậy, đưa tay chùi nước mắt, tắt nhạc và chờ khách vào. Cửa mở, người đàn ông tầm thước bước vào phòng gạt đầu chào Mề.

- Chào anh, anh vào ghế ngồi nhé.

- Xin lỗi chị... nhưng tôi không phải người cần nói chuyện.

Nói rồi ông kéo tay đứa bé đang núp sau lưng mình ra đằng trước. Mề chuẩn bị sẵn tâm lý, tươi cười nhìn đứa bé, nhưng hình như gương mặt này quen lắm. Nó đang xuất hiện nhan nhản trên các mặt báo, đang được người ta bàn tán xôn xao. Nó là B., đứa bé quán quân cuộc thi âm nhạc vừa qua.

Chúng ta có bao giờ tự hỏi, sức mạnh của đám đông dùng để làm gì không?

Từ rất nhiều năm trước, khi con người còn trong thời kỳ mông muội, đã biết hợp lực cùng nhau để chống lại những mối đe dọa đơn lẻ từ thiên nhiên. Sự hợp tác của con người càng đạt nhiều thành tựu đáng nể hơn trong thời chiến, trong những giai đoạn quan trọng của lịch sử. Đến thời điểm hiện tại, tầm tác động của tập quán hợp tác này lại nhân rộng bởi con người được kết nối với nhau nhiều hơn bằng mạng xã hội dù trên thực tế họ không có dây mơ rễ má cùng nhau.

Trên mạng xã hội, xa lộ thông tin của nhân loại, tồn tại một nhóm người được gọi chung cho cái tên là “cư dân mạng”. Nhóm này mỗi khi có chuyện xảy ra lại bắt đầu nhảy vào bày tỏ ý kiến cá nhân của mình, rồi chờ đồng bọn nhảy vào cổ vũ, tung hô. Thấy ngôi sao nào mua nhà, sắm xe, sẽ bình luận, “Sao không dùng tiền đó làm từ thiện?”, dấu thực tế cả đời “cư dân mạng” chẳng biết từ thiện là gì. Thấy cặp đôi nào đăng ảnh bên nhau, sẽ vào hỏi, “Hai người hạnh phúc ha, rồi khi nào chia tay. Đó là đặc tính của “cư dân mạng”.

Lần này, mũi dùi của “cư dân mạng” nhắm vào B., cậu bé quán quân của cuộc thi hát. Người ta không ngại dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để dành tặng cho cậu và gia đình. Thậm chí, mạng xã hội còn có những hội thành lập với tên “Hội những người phát tởm vì trò mua giải của B.” với những tấm hình cắt ghép, chỉnh sửa nhằm hạ nhục nhân phẩm của B. đến mức thấp nhất.

Đỉnh điểm của những điều này, trên “Thiên đường” xuất hiện một tờ giấy ghi là thỏa thuận về việc chiến thắng tại cuộc thi. Trong đó, phía ban tổ chức thỏa thuận cùng gia đình B. sẽ để B. đoạt giải cao nhất, với điều kiện toàn bộ số tiền thưởng sẽ được chuyển lại cho một công ty khác.

Mặc dù tờ giấy che đi phần ký tên bên dưới, cũng như không có dấu mộc hay bất cứ điều gì chứng minh nó được công nhận chính thống. Trên “Thiên đường” cũng ghi, “đây chưa chắc là thông tin chính xác, hiện cơ quan chức năng đang làm rõ”. Nhưng với những kẻ chờ cơ hội lật đổ người khác, như vậy là quá đủ. Tám hình bằng chứng đó được người ta lưu về chia sẻ trên hàng ngàn trang khác nhau, mấy trăm ngàn lượt bình luận rải khắp nơi nhằm đả kích B.

Dù gia đình đã cố gắng không để B. đọc được những điều đó, nhưng cây kim không thể giấu mãi trong bọc. Khi xem xong những gì người ta nói về mình, B. rơi vào tâm trạng khủng hoảng nặng nề, trở nên sợ hãi thế giới xung quanh. Và gia đình cậu phải tìm đến Mẹ.

Đây là một ”ca” khó Mẹ phải đương đầu.

Đêm nay, không khí bình yên đến lạ.

Phan đang vòng tay ôm Nam, uống rượu vang và nhìn xuống thành phố dưới kia. Tiệc cưới đã chuẩn bị gần xong, thiệp mời cũng đã nằm trên tay những người cần mời. Nam đã về nhà cũ, dọn dẹp và làm một trang thờ nhỏ cho gia đình. Ngày Nam đứng cắm nhang lên lư hương, Phan đứng đằng sau nhìn vai Nam run rẩy. Phan muốn bước tới ôm Nam, nhưng rồi lại thôi, có những nỗi đau con người ta phải học cách vượt qua một mình.

- Đám cưới xong, anh sẽ đưa Nam qua Mỹ sống với anh và gia đình.

- Ba mẹ Phan thì sao?

- Anh đã nói chuyện, ba mẹ xin lỗi vì bận quá nên không về dự đám cưới của mình được, nhưng có gởi một món quà bất ngờ cho con trai mới của ba mẹ. Quà đang trên đường bay về đây.

- Làm sao em qua được bên đó... không đơn giản đâu Phan.

- Anh sẽ tìm được cách, Nam tin anh đi... Gần đám cưới rồi, Nam có hồi hộp không?

- Em đã sống với Phan lâu rồi, đâu phải ngày đầu tiên... còn gì để mà lo.

- Nhưng trước chỉ là hai người yêu nhau, bây giờ là một gia đình, khác lắm.

- Ừm... em chỉ sợ mình không khéo, Phan sẽ buồn vì em.

- Không khéo thì anh sẽ dạy đến khi nào khéo thì thôi, cục cưng của anh.

Phan cẩn nhẹ vào cổ Nam, nghe mùi da thịt người yêu thật ngọt ngào.

- Sài Gòn đêm nay em cảm thấy sao im lặng đến rợn người.

- Ừ, lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được Sài Gòn như vậy.

- Người ta thường nói, sự im lặng như vậy là báo hiệu cho một cơn bão lớn sắp tới.

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa Nam. Dù giông bão gì cũng không tách được anh ra khỏi Nam đâu.

Không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại của Phan. Phan uể oải đứng dậy, bước lại giường cầm điện thoại lên nghe. Sắc mặt Phan thay đổi nhanh chóng, chỉ kịp để điện thoại xuống giường rồi nói nhanh cùng Nam:

- Anh có chuyện gấp phải đi, em cứ ngủ, đừng chờ anh.

Và Phan lao đi thay đồ, ra khỏi nhà rất vội vàng, bỏ lại Nam ở đó, tro trọi cùng bóng đêm.

B. tự tử trong đêm.

Tất cả các tờ báo đều đăng thông tin này lên trang chủ ngay sáng sớm. Sau khi nói chuyện cùng Mẹ cả buổi, tâm trạng B. đã khá hơn. B. không còn quá hoảng loạn, đã bình tĩnh theo ba về nhà. Một sự việc bất ngờ xảy ra trên đường về của hai ba con. Ba B. va chạm xe với một người đi đường và té ngã. Dân chúng hiếu kỳ kéo lại xem vụ tai nạn, đồng thời nhận ra B. và tiếng xì xầm vang lên khắp nơi.

“Ồ gian lận, mua giải. Mới bây lớn đã gian manh như vậy thì lớn lên còn ra sao?”

“Đụng xe hả? Đáng lắm, thử như vậy đụng cho chết cũng được.”

“Trời trả báo đó con...”

B. nghe hết những câu nói ác nghiệt đó, khóc thét lên, bưng chặt lỗ tai, bỏ chạy. Ba B. hốt hoảng đuổi theo con trai, mặc cho lời ác độc của mọi người vẫn tiếp tục đuổi theo mình. Về đến nhà, B. sợ hãi giam mình trong phòng riêng, không cho ai vào.

Khi phá được cửa phòng vào, trên màn hình máy tính trong phòng B. vẫn còn đang bật các trang báo mạng có lời miệt thị B. nặng nề.

Hiện tại B. đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện, vẫn còn đang hôn mê sâu.

- Chúng ta dư sức biết nguyên nhân nào khiến nó phải tự tử mà...

Phan nói trong mệt mỏi sau một đêm thức trắng giải quyết những vấn đề liên quan đến chuyện của B. trên mặt báo. Để tránh phiền phức, “Thiên đường” lập tức có ngay một bài viết công khai tờ giấy ký kết giao kèo về việc mua giải kia chỉ là màn kịch do những người ghét B. tạo nên, những người làm ra đang bị điều tra truy cứu trách nhiệm. Thông tin về vụ việc của B. cũng được giấu kín, đến sáng nay mới được công bố ra ngoài.

-

Gã tổng giám đốc trầm ngâm, đưa tay vuốt hàng râu lún phún:

- Cậu Phan làm rồi, cứ dân mạng là hung thủ chứ không phải chúng ta. Đừng tự nhận trách nhiệm vào bản thân mình chứ.

- Cư dân mạng à? Vậy thì ai là người tạo ra đám cư dân mạng đó?

- Không phải tôi, không phải cậu, mà là xã hội và tập quán bày đàn còn sót lại. Cậu đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chuyện đã đến mức này rồi, có tiếc thương hay quy chụp trách nhiệm cũng chẳng

làm được gì. Điều cậu có thể làm là tạo ra một chuyện đề mới, cảnh tỉnh người ta vì cái thói công kích bầy đàn dẫn đến kết cục đau lòng như vậy. Chắc chắn sẽ được ủng hộ dữ lắm, cậu tin tôi đi. Còn thằng nhỏ, nó vẫn chưa chết mà, chỉ là hôn mê, rồi sẽ tỉnh lại thôi.

Sau khi gã tổng giám đốc đi khỏi, Phan ngồi một mình trong văn phòng, chưa bao giờ cảm thấy bản thân mất phương hướng đến vậy. Luôn tự phụ là người có thể nắm giữ thời cuộc, có thể làm chủ được những tình huống bất ngờ, nhưng lần này, Phan đã thất bại. Một đứa bé vừa mới muốn tự kết liễu cuộc đời, nó còn quá trẻ, nó còn cả một tương lai phía trước... tại sao lại đến mức này?

Bỗng dưng, Phan nhớ lại câu nói của Tú trước khi xin nghỉ, “Nơi này không còn là Thiên đường nữa, nó trở thành Địa ngục rồi.”

Xe Phan lướt chậm chậm trên đường, tiến vào bệnh viện B. đang nằm viện. Sáng nay, các nguồn tin thân cận nhất cho Phan biết B. đã tỉnh dậy.

Lối vào bệnh viện chật cứng người, hầu hết là những người hâm mộ B. kéo vào nhìn ngó, hỏi thăm. Phan tìm chỗ đậu xe, bước xuống, len lỏi cùng dòng người đang chen chúc. Phan nghe tiếng một người đứng cạnh làm bầm, “Đã vào bệnh viện cũng không được yên.”

Chợt có người đến bên cạnh, vỗ vai khiến Phan giật mình quay lại.

- Sao Mẹ ở đây?

- Tôi chính xác là bác sĩ điều trị tâm lý cho B. trước khi xảy ra chuyện này. Dĩ nhiên tôi phải có mặt ở đây... Phan cũng đến đây vì B. đúng không?

Phan gật đầu, Mẹ gọi điện lần nữa để gia đình B. cho người xuống đón. Hành lang bệnh viện trắng toát, gọi trong Mẹ một cảm giác đau vô hình. Trước cửa phòng bệnh B nằm bu kín người, đa phần đều cầm theo máy ảnh, nhìn là biết phóng viên đang chụp thông tin.

Ba mẹ B. ra mở cửa cho Mẹ và Phan vào liền đóng sập cửa và kéo rèm phủ kín. B. đã tỉnh dậy sau một đêm dài hôn mê. Nhưng... tâm trí không còn được như xưa.

Trên gương mặt đứa bé còn tươi cười nhận giải trên sân khấu cách đây chưa lâu, là nỗi sợ hãi tột cùng, nó, đang rúc trong góc phòng bệnh viện, đưa hai tay ôm lấy người, run rẩy.

Mẹ B. cố gắng lại gần con, nhưng cứ mỗi khi muốn chạm vào người B. nó lại lùi xa, sợ hãi, la hét. Ba B. nói trong đau khổ:

- Sáng nay nó tỉnh lại thì đã như vậy... Tôi không biết làm sao nữa. Bác sĩ nói nó bị chấn động thần kinh. Cô là bác sĩ tâm lý, tôi chỉ còn biết gọi cho cô.

Mẹ gật đầu trấn an rồi cũng tiến gần lại B. nhưng cũng như khi này, B. càng co rút người hơn, vẻ mặt sợ hãi, rồi bất thần chui tọt xuống gầm giường bệnh, đưa hai tay ôm đầu, cố thủ.

Phan nhìn cảnh trước mắt, thấy trong lòng dợn lên cơn nhột nhạo, bèn xin phép gia đình B. ra ngoài đứng chờ. Một hồi sau, Mẹ cũng bước ra theo. Đám phóng viên canh lúc cửa hé, liền chia máy chụp hình vào nhấn lách tách.

- Mẽ đi gì tới đây?

- Tôi đi taxi.

- Có thể đi uống cùng tôi một ly café chứ?

- Ủ, có bao giờ tôi từ chối Phan đâu.

Quán “Chờ” hôm nay vẫn nhuộm màu tím buồn. Mà ban nãy, trên mấy vòng cườm ở đám tang, Phan cũng thấy người ta đặt màu tím vào đó.

- Tím đúng là màu của thủy chung, Mẽ nhỉ. Như trong đám tang, người ta để vòng cườm màu tím cũng là muốn người còn sống mãi nhớ về người vừa ra đi.

- Thì người ta sẽ nhớ... nhớ đến khi nào hết nhớ nữa thì thôi. Ký ức con người ngắn hạn mà, rồi sẽ quên thôi Phan.

- Vậy còn ký ức của B... nó sẽ phục hồi chứ?

- Tôi... khi nãy, tôi khuyên nhà B. nên đưa nó đến khoa tâm thần để người ta tư vấn tốt hơn. Phan biết đó, chuyên môn của tôi chưa đủ để giải quyết vụ lần này. Tâm trạng của Phan đang rất hỗn loạn, mệt mỏi... Có chuyện gì vậy, liên quan đến Nam phải không?

- Không, đám cưới của tôi và Nam đang được chuẩn bị rất tốt đẹp, không có gì phải lo cả. Tôi suy nghĩ về chuyện khác.

- Có thể chia sẻ cùng tôi chứ?

Phan gật đầu, kể cho Mẽ nghe một câu chuyện.

Có chàng trai nọ, trở về từ Mỹ, đam mê quyền lực, đam mê thể hiện mình, coi những con người thấp hơn mình như một con cờ của bàn cờ lớn. Và để chứng tỏ khả năng dẫn dắt dư luận, hắn ta vào làm cho một tờ báo mạng, tạo ra những bài viết khiến hàng triệu người hoang mang. Trong khi người ta lo lắng, sống hoài nghi nhau vì những thứ hắn viết nên, hắn lại thỏa mãn với điều đó, càng chứng tỏ bản thân tài giỏi hơn bằng những thủ đoạn khôn lường. Vì danh vọng, hắn có thể bán đứng cả bạn thân của người yêu mình, vì danh vọng, ngay cả một đứa con nít hắn cũng không buông tha. Và giờ đây, khi đẩy đứa bé đó vào hoàn cảnh nửa mê nửa dại, hắn đang ngập lặn trong cảm giác tội lỗi trĩu nặng trên vai.

Mẽ nghe xong chuyện, bỏ điếu thuốc trên môi xuống, hỏi Phan:

- Tôi có thể làm một chuyện được không?

Phan nhìn sâu vào mắt Mẽ, rồi gật đầu. Mẽ hơi chồm người tới trước, vung tay, giáng cho Phan một bạt tai thật mạnh. Xong, Mẽ ngả người ra ghế gỗ, cầm lại điếu thuốc và hít một hơi dài, khói trắng buông tỏa thành màn bao xung quanh, che luôn nước mắt lăn dài trên má.

Phan vẫn ngồi bất động, cảm giác nóng rát từ bạt tai của Mẽ lan từ mặt xuống tận tim. Cứ im lặng như vậy, một phút sau, Phan mới cất tiếng nói, rất nhỏ:

- Cảm ơn Mẹ...

Sáng nay, Phan và Nam đi chọn lễ phục cho đám cưới, dĩ nhiên là với sự tư vấn của Huy đứng kế bên.

Phan bước ra khỏi phòng thay đồ, chỉnh tề trong bộ vest đen ánh tím, ôm vừa sát cơ thể.

- Trời! Bộ này người ta may cho thuê mà giống như may sẵn cho Phan vậy, vừa khít người, đẹp thật. - Huy không nén được lời khen.

Nam nhìn người yêu, mỉm cười hài lòng:

- Đẹp đâu mà đẹp, lòng bụng bìa ra rồi kìa.

Phan nhìn xuống bụng, đúng là đã mập hơn thời gian trước chút đỉnh. Nhưng thôi kệ, cũng đã đến lúc phải chấp nhận tuổi tác của mình rồi. Bộ đồ của Nam thì hơi rộng, chọn số nhỏ hơn lại quá chật. Thấy Nam cứ đi ra đi vào phòng thử mấy lần, Phan suy nghĩ một chút rồi quyết định:

- Thôi, không cần thử nữa đâu Nam. Anh và Nam đi may đồ đi, cho vừa người.

- Mắc công lắm Phan, tiết kiệm đi.

- Đời người có một lần, đừng tính toán quá Nam.

- Sao dám chắc là một lần? Biết đâu còn lần hai thì sao?

- A! Ra là có người đã tính chuyện làm đám cưới lần khác!

Phan nói rồi ôm lấy Nam, đưa tay vào eo để chọc ghẹo.

- Thôi, đừng giỡn nữa Phan. Vậy bây giờ mình đi may đồ phải không? Huy có chỗ nào giới thiệu cho Nam với. - Nam quay qua Huy đang đứng gần đó.

- Tiệm may thì nhiều, bảo đảm hai người sẽ có bộ đồ ưng ý.

Sau khi chào cảm ơn chủ tiệm, Phan đi ra ngoài xe trước. Nam đi đằng sau, trong một tích tắc, bỗng dưng thấy người đi trước mình sao xa vời, lạ lẫm quá.

Phan ơi, Phan thật sự là ai vậy Phan?

Không gian của căn phòng vẫn như mỗi lần Nam ngồi trong đó, vẫn rượu, vẫn chất khói trắng meth.ice, vẫn poppers và vẫn tình dục một mình.

Hôm nay không như những lần khác, Nam không còn mang nỗi đau mà bản thân vẫn cố che giấu, phủ nhận bấy lâu nay. Lần này Nam biết mình đau vì thứ gì. Hình như cứ mãi sống với cô đơn, Nam quen rồi, đến giờ có Phan, có hạnh phúc, đánh mất cô đơn, Nam lại cảm thấy rất cô đơn và khó chịu. Mà có sao nhĩ, đời Nam đã bao giờ dễ chịu đâu.

Cô đơn, không phải là khi ở một mình, cô đơn là khi ở cùng rất nhiều người mà mình vẫn cảm thấy như không có ai. Càng kinh khủng hơn là khi nằm trong vòng tay của một người mà mình chẳng thể biết họ là ai.

Nam nhớ lại những đêm quay cuồng trong tình dục trước đây để tìm quên. Nam cuồng nhiệt, hoang dại trong khoảng thời gian trên giường, để rồi khi tất cả kết thúc, Nam trống rỗng đến vô hồn. Mà nhiều người cũng như Nam.

Lúc họ cô đơn nhất, là lúc vừa làm tình xong.

“Dying young and I’m playing hard
That’s the way my father made his life an art
Drink all day and we talk ‘til dark
That’s the way the road dogs do it - ride ‘til dark.
Don’t leave me now
Don’t say good bye
Don’t turn around
Leave me high and dry
I hear the birds on the summer breeze
I drive fast, I am alone in the night
Been tryin’ hard not to get into trouble
but I, I’ve got a war in my mind
I just ride, just ride...”

Gần đây Nam hiểu được vì sao mình lại thích nhạc của Lana Del Rey. Đơn giản vì chính bản thân Nam và cô gái này có quá nhiều điểm giống nhau. Cả hai cơ bản là cô đơn, cô đơn nhuộm lên từng giai điệu, từng câu hát. Chỉ những ai đang trong cô đơn mới tìm thấy nhau, mới tìm thấy đau...

Mà thà đời Nam cứ mãi vui trong cô đơn, còn đằng này, Nam lại có Phan. Trong vài khoảng khắc, Nam hạnh phúc, trong vài phút giây, Nam cô đơn. Cứ đứng ở lưng chừng cô đơn như vậy khó chịu lắm, nó giết mòn cảm xúc của người ta.

Sài Gòn lại biến chuyển... tòa nhà chọc trời vụn vẹo mình, nghiêng ngả, đổ sụp. Cả thành phố bên dưới vụn nát. Nam đâu có tình dục một mình, Nam còn có cả Sài Gòn dưới kia... nhưng còn Phan?

Phan đâu rồi... Phan ơi!

Sự việc của B. gây xôn xao dư luận trong một thời gian dài. Không ai nghĩ rằng một đứa bé vừa đoạt giải quán quân ở cuộc thi hát lại có kết cuộc như vậy. Hàng loạt bài báo viết về sự kiện này như một hồi chuông cảnh tỉnh những người dùng mạng xã hội. Việc một tập thể con người cùng đưa ra những lời xúc phạm nặng nề đến một đứa bé, là một tội ác.

Bài học rút ra từ câu chuyện lần này rất lớn. Nhưng, cái giá phải trả cho bài học đó lại là tương lai của một đứa bé.

Có đáng không?

Tiếng nhạc của quán bar vẫn như ngày đầu tiên Phan đặt chân tới đây, đình tai, nhức óc và không bao giờ Phan cảm thấy thích. Gã tổng giám đốc đang ôm eo một ả chân dài khác, không phải cô H. Gã người mẫu V. ngồi sát bên Phan thỉnh thoảng lại làm như vô tình đặt tay lên đùi Phan. Phan ngồi nhích ra, chỉ vào ngón tay áp út của mình đang lấp lánh chiếc nhẫn vàng.

- Anh đã có gia đình rồi, em thông cảm.

V. nhìn, thoáng chút ngạc nhiên rồi vẫn đẩy đưa:

- Cơm ngon, nhưng lâu lâu ăn phở cũng ngon mà anh. Huống hồ là phở miễn phí!

Phan thấy lợm giọng, chẳng biết vì rượu mạnh hay vì thứ gì khác.

- Vụ lần này cậu làm tốt lắm, dư luận không còn quan tâm đến nguyên nhân sâu xa vụ tử tử huyệt của B.

Phan gật đầu cảm ơn. Khi lời nói có thể trở thành vũ khí giết người, đám đông sẽ là hung thủ, mà khi đã quy tội cho tập thể thì coi như chẳng còn ai mắc tội.

- Vụ lần này đâu phải chỉ mình em thì có thể nghĩ ra được, anh là người đã dẫn dắt em theo anh mới đúng. Em còn phải học hỏi ở anh rất nhiều.

- Cậu Phan đừng đề cao tôi quá... tôi chỉ biết kinh doanh, tính toán, còn mấy chuyện suy nghĩ tốn nhiều thời gian như vậy, tôi đâu giỏi. Cũng may là ngoài cậu ra còn có người bên cạnh chỉ dạy tôi thêm.

Từ xa, có một người tiến tới gần bàn rượu Phan đang ngồi. Gã tổng giám đốc quay ra nhìn, mỉm cười chào đón.

- Mới nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo tới ngay, cậu ngồi đi, để tôi giới thiệu.

Gã trai vừa tới gật đầu chào Phan.

- Đây là Thiện, phụ tôi suy nghĩ mấy đề tài vừa rồi cho “Thiên đường”. Tôi muốn giới thiệu Thiện vào “Thiên đường”, nhưng biết cậu Phan không thích người kém nên phải thử trước coi sao. Giờ cậu Phan thấy Thiện đủ khả năng vào “Thiên đường” không?

- Em nghĩ Thiện đây còn vượt ngoài mong đợi của em đó chứ. Khi nào Thiện có thể đi làm?

- Bất cứ khi nào Phan cần, tôi cũng rất háo hức để nhận việc.

- Vậy đầu tuần sau nhé, để tôi chuẩn bị về mặt nhân sự cho ổn thỏa đã.

Bàn cờ tướng vậy là đã xuất hiện thêm một con sĩ. Con sĩ còn lại, có thật sự cần không? Nghĩ đến đây, Phan chợt bật cười một mình, nhưng không thoát khỏi ánh mắt Thiện.

- Phan vừa cười gì thế? Có chuyện vui mà giấu một mình phải không?

- À không, tôi chợt nhớ đến chuyện đặt tên của chúng ta. Thường đặt tên gì thì lại trái ngược với

tên đó. Ví dụ gần nhà tôi có chị kia tên Bạch Liên, nhưng nước da lại không trắng lắm. Anh kia tên Hùng Dũng thì tướng tá lại nhỏ con, yếu ớt. Hay như người yêu tôi, tên Nam, nhưng lại... không nam lắm. Còn Thiện, không biết có thiện như tên mình không nhỉ?

Phan nói xong, cầm ly rượu trên bàn uống cạn, đứng dậy chào gã tổng giám đốc rồi ra về, bỏ lại ánh mắt hiềm ác của Thiện hướng theo.

Sáng nay ngoài trời không nắng, cảm giác dịu nhẹ làm tâm trạng Phan thật thoải mái. Phan tới văn phòng, pha ly café đen rồi ngồi thưởng thức, nhìn một lượt căn phòng đã gắn bó cả năm qua.

Dù là đồng tính, nhưng Phan cảm thấy bản thân đàn ông hơn rất nhiều thằng đàn ông đích thực khác.

Cái sức mạnh của đàn ông, không phải để nâng lên, để giữ chặt, mà trong vài trường hợp, nó thể hiện ở việc có dám buông tay với những thứ đã gắn bó với mình rất lâu hay không. Có tiếng gõ cửa phòng, Phan xăng giọng kêu vào. Ân mở cửa, mỉm cười với Phan rồi tới ngồi nói chuyện:

- Sao hôm nay anh gọi em lên đây?

- Em sẽ dự đám cưới của anh và Nam chứ?

- Chắc chắn em sẽ dự, em đã làm đơn xin nghỉ ngày hôm đó rồi.

- Cảm ơn em...

- À, có chuyện này em rất bất ngờ. Anh biết Thụy mà phải không, Thụy và em ở cùng căn nhà trọ với nhau. Hôm trước thấy Thụy cầm tấm thiệp cưới y chang của em, em cũng bất ngờ, hỏi ra mới đúng là cùng quen với anh và Nam.

- Thì ra tất cả chúng ta đều quen nhau. Sài Gòn thật khéo sắp đặt. Anh và em làm cùng công ty, em ở chung nhà với Thụy, Thụy lại là bạn Tú, Tú và Mễ quen nhau, anh lại học cùng Mễ bên Mỹ... thật chẳng ai ngờ chúng ta lại cùng nằm trong một mắt xích quan hệ như vậy.

- Cuộc đời, nhiều khi thú vị vì mình chẳng bao giờ biết được chuyện gì sẽ xảy ra mà anh.

- Em... có dự tính gì cho tương lai chưa Ân?

- Thì... em cũng sẽ làm ở đây, có còn biết đi đâu nữa đâu.

- Anh hỏi thật, em có hứng thú với công việc này không?

Ân hít một hơi dài, rồi lắc đầu:

- Vậy tại sao không tìm cho mình những thứ mình thật sự thích, thật sự đam mê? Đời mỗi người chỉ sống một lần thôi em, đừng để sau này ngời tiếc nuối vì mình đã không dám sống hết đời mình. Anh có thứ này tặng em.

Phan mở ngăn tủ, lấy ra một tờ thông báo đưa Ân. Ân cầm lấy, đọc một lượt. Đó là một khóa học nhiếp ảnh hành trình. Theo đó, các học viên đăng ký sẽ có một chuyến đi dài ngày, vừa học

vừa thực hành cách chụp ảnh tại những địa danh hoang sơ khác nhau, để chọn ra được những góc máy có hồn nhất. Đặc biệt hơn, kết thúc khóa học, người có tấm ảnh đẹp nhất sẽ nhận được một suất học bổng sang Nhật học kỹ thuật nhiếp ảnh hiện đại, do một công ty sản xuất máy ảnh tài trợ. Bên cạnh tờ thông báo, Phan còn để vào đó một tờ giới thiệu chỗ mua máy ảnh tốt để Ân tham khảo.

- Anh nghĩ đây mới thực sự là thứ em nên theo đuổi.

Ân nhìn vào tờ thông báo, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, không nghĩ rằng Phan lại chu đáo, quan tâm đến mình như vậy.

- Có những người loay hoay cả đời cũng không biết đam mê của mình là gì. Em may mắn tìm được, chỉ là chưa đủ vững tin để đi cùng nó thôi.

- Em cảm ơn... cảm ơn anh...

- Không có gì đâu, anh luôn khuyến khích người ta theo đuổi đam mê mà.

- Còn anh, anh sẽ làm gì?

- Anh cũng sẽ như em, cưới xong sẽ cùng Nam đi đến một nơi khác. Chúng ta không nên ở đây nữa đâu Ân.

- Tại sao?

Phan đứng dậy, quay lưng về phía Ân, nhìn Sài Gòn bên dưới.

- Vì nơi đây không còn là “Thiên đường” nữa đâu.

Còn vài ngày nữa là đám cưới của Phan và Nam diễn ra. Chiều nay Huy lên nhà, trao tận tay Nam hai bộ vest vừa khít người. Nam thử áo quần xong, bước ra đứng trước mặt Huy.

- Đúng là chỗ này chưa bao giờ làm Huy thất vọng, vừa khít người Nam luôn kìa.

Nam đứng im lặng nhìn mình trước gương, đưa tay vuốt lần theo nếp áo vest.

- Đẹp quá Huy ạ! Đời Nam chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày được mặc bộ lễ phục này trên người. Được mặc một lần, có chết cũng mãn nguyện.

- Gần đám cưới tới nơi rồi, đừng nói chuyện chết chóc. Hôm đám cưới, người thân của Nam thấy, chắc chắn sẽ còn vui hơn nữa.

- Nam... không còn ai là người thân cả, gia đình Nam mất hết rồi. Bây giờ chỉ còn Phan là người thân duy nhất của Nam thôi.

- Huy xin lỗi...

- Chuyện qua rồi, không sao đâu.

Nam mê mẩn nhìn ngắm bản thân mình trong gương, không hiểu sao, nước mắt lại tràn ra thành giọt. Huy nhìn thấy, mỉm cười chọc ghẹo:

- Mít ướt quá đi. Đến ngày tiệc, chắc khóc ướt áo của Phan quá.

- Đừng chọc Nam mà. - Nam đưa tay lau nước mắt. - Tối nay Huy có bận gì không? Ở lại ăn cơm với Phan và Nam nhé.

- Cảm ơn Nam, nhưng gần tới tiệc rồi, Huy còn nhiều việc phải làm lắm, hẹn Nam sau tiệc sẽ cùng ăn với hai người một bữa.

Huy chào Nam rồi lại lật đật ra về, trước khi đi đã gọi điện cho các bên cung cấp chuẩn bị chuyển đồ ra resort để trang trí. Nam thay đồ, cẩn thận cất vào tủ để không bị nhân rồi lo vào bếp chuẩn bị nấu ăn. Tối nay, Phan và Nam hẹn Thụy lên nhà chơi và thử làm tóc cho hai người coi sao. Chắc giờ này Phan cũng đã gần về.

Bàn tay Thụy khéo léo luồn vào tóc Nam, chốc chốc lại cầm chai keo xịt thêm vài lần, miệng Thụy giải thích:

- Tóc anh Nam thuộc loại mềm, nên hơi khó tạo kiểu dựng đứng lên, phải cần hơi nhiều keo để định vị.

- Nếu khó quá thì chọn kiểu khác cũng được, không sao đâu Thụy.

- Không, gương mặt anh hợp với kiểu chải dựng lên, anh tin em đi, tốn thời gian một chút nhưng mà đẹp.

Cuối cùng khi tóc Nam đã xong, Phan đứng nhìn người yêu, miệng không ngớt lời khen:

- Chà, người yêu anh đẹp quá, nhìn không ra luôn! Sau này để kiểu này đi Nam.

- Thôi, mỗi lần chải tốn quá chừng thời gian, em lại chẳng đi đâu nhiều, không lẽ ở nhà cũng chải tóc kiểu này, mệt chết!

- Vậy mỗi lần cần đi tiệc tùng hay đi đâu quan trọng, anh chở Nam ghé qua chỗ Thụy làm tóc là được chứ gì.

Khi đã xong xuôi mọi chuyện, cũng như lần trước với Mẹ, Nam, Phan và Thụy ngồi trên sofa, nghe nhạc, uống rượu vang. Phan ngả người dựa vào thành ghế sofa, giọng thoải mái như vừa cất đi được gánh nặng trong lòng:

- Tháng sau anh sẽ rời khỏi “Thiên đường”.

Nam và Thụy nhìn Phan ngạc nhiên. Từ lâu Nam không thường can thiệp vào công việc của Phan, đôi khi thấy giữa đêm Phan phải chạy đi làm việc, Nam cũng xót lắm, muốn nói Phan tìm một công việc ít áp lực hơn, nhưng chưa kịp nói thì giờ đã nghe Phan báo tin này.

- Sao Phan lại nghỉ? Công việc ở “Thiên đường” đang tốt mà.

- “Thiên đường” đó không còn quan trọng nữa, anh tìm được một thiên đường khác cho mình rồi.

Phan quay qua nhìn sâu vào mắt Nam. Bỗng dưng Nam mắc cỡ khi còn Thụy ngồi đối diện.

- Phan sến quá!

- Nói chứ, anh cảm thấy mệt mỏi với nơi đó rồi, muốn dừng lại, đám cưới xong mình đi du lịch nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ tính tiếp. Mình có khả năng thì không lo gì thiếu việc làm.

- Anh Phan nói đúng, em thật sự rất nể anh vì kiến thức cũng như cách anh sống. Em tin rằng anh sẽ có công việc mà mình thích hơn.

Thụy không ngại ngừng bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình dành cho Phan. Với một chàng trai tỉnh lẻ như Thụy, Phan đúng là hình mẫu để noi theo. Phan ngồi dậy, cầm ly rượu uống rồi vươn vai, tiếng xương khớp kêu nghe thấy rõ.

- Máy ngày nay chạy công việc, cả người mỗi nhừ, đuối quá.

- A, hay là Thụy massage cho Phan đi. Thụy giỏi vụ này lắm, em từng thử rồi.

- Thôi... em bỏ nghề lâu rồi, giờ chẳng biết còn nhớ không nữa.

- Đừng ngại mà, cứ thử đi!

Phan nằm trên nệm, trên cơ thể chỉ còn mỗi chiếc quần lót loại boxer. Thụy ngồi cạnh bên, tay đang vuốt trên cơ thể Phan.

Nam đang ngồi ở chiếc ghế nhỏ trong phòng ngủ, nhìn cảnh tượng trước mắt mình. Ly rượu vang đặt bên cạnh, chốc chốc vơi đi, lại được rót đầy.

Chợt một suy nghĩ lóe qua trong Nam. Nam đứng dậy, từ từ tiến về phía Phan và Thụy.

Nam ngồi một mình trong bóng tối, cô độc đến tuyệt vọng.

Những bóng trắng lướt qua, rất nhanh. Nam đưa tay ra nắm giữ, nhưng vẫn trôi tuột. Họ... họ đang đi về đâu, họ bỏ mặc Nam tại đây sao? Những bóng trắng ngày một nhiều hơn, có lúc một bóng trắng lướt qua, bỗng dừng chậm lại ngoái đầu nhìn Nam.

Nam nhận ra người đó... là mẹ. Mẹ đừng đi, mẹ đừng đi mà!

Bóng trắng vẫn lướt qua, vội vã. Nam run rẩy, nhìn xung quanh, chỉ là một không gian tối đen. Khi bóng trắng biến mất, một thứ khác lại xuất hiện quanh Nam. Nỗi đau.

Nỗi đau biến thành những sợi dây mỏng như tơ, nhưng không thể cắt đứt, vươn dài, vươn dài, bao phủ lấy Nam. Nam vẫy vùng, cố gắng thoát ra nhưng không thể. Trong khi sợ hãi nhất, một người xuất hiện trước mắt Nam. Là Phan.

Phan đưa tay như đang muốn đi đến để kéo Nam ra khỏi nỗi đau, nhưng rồi một bàn tay khác lại giữ chặt tay Phan lại. Từ cánh tay, rồi cả phần thân thể dần xuất hiện.

Quân!

Quân đang đứng kế Phan, không cho Phan lại gần Nam. Quân ơi... Tại sao lại như vậy?

Quân nhếch mép cười, rồi ôm lấy Phan, hai thân thể từ từ hòa nhập vào nhau thành một thể, rồi hòa luôn vào bóng đêm, mất hút.

Nam nhắm nghiền mắt, cơn đau trong Nam tan dần, tan dần... như Phan và Quân.

Phan tỉnh dậy, lắc đầu qua lại vài cái để xua đi cơn đau đầu do rượu, poppers để lại. Thụy nằm cạnh bên, khe khẽ chuyển mình. Phan còn nhớ đêm qua chuyện gì đã xảy ra, nhưng không hiểu sao Nam lại có thể kéo Thụy vào mối quan hệ của hai người. Tại sao Phan lại gật đầu đồng ý? Một cảm giác khó hiểu bỗng dưng chiếm lấy cơ thể Phan.

Phan thấy sợ những chất kích thích con người đang sử dụng, nó làm người ta buông thả phần “con” trong mình ra, đánh mất bản thân và chấp nhận những chuyện trái với đạo lý thông thường. Đã bao nhiêu người đánh mất tất cả chỉ vì những chất kích thích như vậy. Phan chợt nhớ đến người yêu, nhìn quanh kiếm tìm.

Nam đâu?

Phan đứng dậy, đi vào phòng tắm. Kéo cánh cửa ra rồi sững người, không thể tin vào cảnh đang hiện ra trước mặt.

Nam đang ngồi dựa lưng vào thành bồn tắm, cả thân thể trần trụi bết máu. Từ cổ tay trái, máu đã ngừng chảy nhưng vẫn còn để lại một vết dài, đen thẫm. Bên cạnh Nam, con dao gọt trái cây nằm trog ống thủy tinh dùng để hút meth.ice.

Phan chỉ kịp gào lên một tiếng, “Nam!” rồi lao đến ôm lấy thân thể đang dần lạnh của Nam vào lòng. Miệng Phan ú ớ gọi Thụy, chưa đầy năm giây sau, Thụy đã chạy vào, đưa tay lên miệng để kìm chặt tiếng hét.

- Gọi xe, gọi xe cấp cứu đi!

Tiếng Phan vỡ nát. Thụy chạy ra ngoài, run rẩy cầm điện thoại bấm số.

Phan vẫn ôm Nam chặt cứng, giọng cầu xin:

- Nam đừng bỏ anh... Nam đừng bỏ anh, ngày mai mình đám cưới rồi Nam, đừng bỏ anh mà Nam!

Trong những giây phút cuối cùng ý thức còn hoạt động, Nam mỉm cười, hỏi Phan một câu từ bài hát:

- Will you still love me, when I'm no longer young and beautiful...

Và đó, có lẽ là những từ cuối cùng Phan được nghe từ Nam.

Những đoạn ký ức còn lại, vỡ nát trong Phan.

Khi Nam được đưa đến bệnh viện gần nhất, chỉ còn là một thân thể bất động. Lượng máu mất quá nhiều trong cả đêm qua khiến Nam xanh xao, lạnh lẽo trong vòng tay Phan. Công an đến, qua điều tra sự việc, được nghe hàng xóm kể hai người rất yêu nhau, nên không có chuyện ghen tuông rồi giết nhau như báo chí hay đưa tin về mấy cặp đồng tính khác Thụy cũng là nhân chứng lần này. Cuối cùng, kết quả của bên phía công an ghi là “Tự tử do hoang tưởng khi sử dụng ma túy đá quá liều”.

Nhận Nam về, chẳng hiểu sao nước mắt biến đâu mất, cố gắng cách mấy cũng không thể chảy ra được giọt nào. Phan không làm đám ma cho Nam, vì biết Nam chẳng còn ai là người thân ở Sài Gòn. Ngày hỏa táng, chỉ có Phan, Mễ, Ân, Thụy và Huy đến dự. Khi bỏ những di vật của người đã khuất để hỏa táng cùng, Huy đưa Nam chiếc áo vest đen ánh tím Nam chỉ mới kịp mặc thử một lần duy nhất trong đời. Phan cầm áo, không bỏ xuống cùng Nam, lại ôm chặt trong lòng.

Tất cả những người có mặt ngày hôm đó đều không thể giữ lại nước mắt. Duy chỉ Phan là không khóc. Hình như, khi con người ta đau đến tột cùng, họ sẽ khô khốc đến nỗi nước mắt cũng bốc hơi đâu mất.

Chiều đó, Phan nhận tro cốt của Nam đựng gọn trong cái hũ sành con con. Đời người ta, mấy chục năm dài đằng đẵng, đau cũng nhiều, khổ cũng nhiều, hạnh phúc cũng nhiều, cũng tràn đầy lắm chứ, vậy mà giờ, chỉ còn được bấy nhiêu đó hủ Nam?

Chiều đỏ quạch, tang thương.

Phan lái xe vòng qua mấy con đường ngày trước hai người hay đi, lợ tro cốt đặt ở ghế bên cạnh tay lái, chỗ Nam vẫn thường ngồi.

- Nam nhớ không, chỗ này có lần mình dừng lại để Nam uống café, còn anh thì chạy vào đi nhờ WC do mắc quá nhện không nổi.

- Nam nhớ không, chỗ này lần đó Nam giận lấy, bắt anh dừng xe để Nam xuống đi bộ, còn anh phải chạy xe tà tà theo sau.

- Nam nhớ không, chỗ này Nam bắt anh thắng gấp, chỉ để mua cho được cây kẹo bông gòn Nam mới thấy người ta dừng xe bán.

- Nam nhớ không, rạp chiếu phim này mình đã lên lút vụng trộm hôn nhau.

- Nam nhớ không... Sao Nam không trả lời anh? Sao Nam im lặng vậy Nam...

Chiều ngoại ô, gió lồng lộng, nỗi đau mất nhau cũng như gió, bần bật trong lòng Phan, mênh mông đến lạ. Phan nhớ mấy cái ống cống lớn kia, đã có lần Nam và Phan quấn lấy nhau trong đó, vừa phấn khích, vừa hồi hộp. Vậy mà bây giờ muốn tìm lại một chút cảm giác như vậy cũng không được.

Phan dừng xe bên bờ sông ngoại ô, đứng nhìn sông, nhìn đám lục bình trôi lơ lửng, đời người ta rồi cũng lơ lửng trôi, gặp nhau, sum vầy dăm ba phút rồi mãi xa, chẳng biết tìm lại nhau ở chốn nao. Phan xuống xe, tay vô thức nhấn điện thoại để phát ra tiếng nhạc Nam hay nghe.

“Hello? Hello?

Can you hear me?

I can be your china doll

If you want to see me fall.

Boy you’re so dope, (so dope)

Your love is deadly.

Tell me life is beautiful,

They all think I have it all.

I have nothing without you.

All my dreams and all the lights mean

Nothing if I can’t have you.”

Phan ôm cái lọ sành trong lòng, thấy ấm như thể đang được ôm Nam. Mùi da thịt Nam sao còn phảng phất đâu đây. Giọng Nam cũng như đang sát bên Phan:

“Không chơi thọc lét nha! Em thua rồi mà Phan!”

Không... anh mới là người thua, vì anh không giữ được em, Nam ạ!

Phan mở lọ sành, nhẹ nhàng nâng Nam trên tay rồi thả ra để Nam bay theo gió. Nam vút cao, hòa vào mây trời, hòa vào sông, hòa vào vùng ký ức nào không bao giờ phai.

- Nam là của anh! Mãi mãi là của anh, Nam nhớ đó! - Phan hét lên, tiếng trôi xuôi theo nỗi đau trong lòng.

Thụy run rẩy ngồi trong góc phòng trọ của nhà bà giáo. Căn phòng chìm trong bóng tối đặc quánh. Thụy cũng chìm trong vùng tối đặc quánh của đời mình.

Hai ngày nay, Thụy vẫn không thể nào quên được hình ảnh Nam trong ngày định mệnh đó. Khi Phan ôm chầm lấy Nam, Thụy chắc chắn rằng đã nhìn thấy Nam hướng ánh mắt về phía mình và mỉm cười... Nụ cười đau thương nhất Thụy từng thấy trong cuộc đời.

Một con người, ngay đêm qua còn ngồi đó, để Thụy đan tay vào tóc, để Thụy đùa giỡn, nói cười. Con người ấy đã nắm tay Thụy, đã hôn Thụy... vậy mà đến sáng hôm sau, con người đó chỉ còn là ký ức. Có phải vì đêm đó, Thụy chấp nhận tham gia vào cuộc vui của Phan và Nam, vì men rượu, vì thứ hương nồng nồng Nam đưa... để rồi vì đó mà Nam... Tại sao Thụy lại làm như vậy?

Không... không thể nào... Nam còn nhìn Thụy, còn mỉm cười với Thụy.

Không thể nào như vậy được!

Dưới nhà, tiếng đọc kinh của bà giáo vang lên, tiếng kinh chậm đều đều, hòa trong tiếng mõ lốc cốc liên hồi.

Có tiếng gõ cửa phòng, giọng Ân nhỏ nhẹ.

- Thụy ơi... Ân gặp một chút được không?

Thụy nghe, nhưng không trả lời, cũng không có ý định cử động cơ thể. Dù không nhìn thấy, nhưng Thụy biết chắc rằng Ân đang ngập ngừng, muốn gõ cửa lần nữa, nhưng rồi lại thôi, quay về phòng mình.

Lúc này, Thụy chỉ cần một mình với bóng đêm là được.

Phan ngồi trong góc phòng ngủ từ tầng hai mươi ba nhìn xuống Sài Gòn bên dưới, chai rượu vang kể bên đã cạn, chai thứ hai còn lưng chừng, miệng Phan vẫn còn đang ngâm điệu thuốc bạc hà, the đắng. Sống cùng nhau bấy lâu, hình như chưa bao giờ Phan để ý xem Nam thật sự nhìn thấy gì từ nơi mình hay ngồi. Giờ được ngồi đây rồi, Phan mới biết, từ góc độ này nhìn xuống, Nam hoàn toàn không thấy được Sài Gòn ra sao bởi hành lang đã che lấp tầm nhìn. Thì ra, Sài Gòn trong Nam từ lâu cũng chỉ là một ảo tưởng được dựng lên, đẹp đến hoàn hảo và đớn đau.

Phan đứng dậy, đi lại phía giường, nằm vật xuống, cạnh bên Phan, trên chiếc gối Nam hay nằm là bộ vest đen ánh tím của Nam mà Huy đã đưa bữa trước.

Phan ôm chặt áo vào lòng, ôm chặt Nam, ôm chặt cơn đau.

- Nam ơi!

Vậy đó... mà cũng chẳng thể rơi ra một giọt nước mắt.

“Dear lord when I get to heaven

Please let me bring my man
When he comes tell me that you'll let him in.
Father tell me if you can
Oh that grace, oh that body
Oh that face makes me wanna party
He's my sun, he makes me shine like diamonds..."

Bốn giờ ba mươi sáng, Mễ tỉnh dậy. Lần này Mễ không kéo mình ra khỏi giường được như mọi ngày vẫn làm. Mễ cứ nằm im, bất động, mắt nhìn ra đàng xa.

Ấn, Khuê, B., Nam... và rất nhiều những người từng đến gặp Mễ để tư vấn. Thật sự, họ tin tưởng Mễ đến vậy sao? Bản thân họ có biết rằng trong lòng Mễ cũng luôn bộn bề những nỗi niềm không biết tỏ cùng ai. Họ đặt niềm tin vào Mễ, để rồi, Mễ đã không thể làm gì giúp họ.

B. đã không còn ký ức... giờ thì Nam lại không còn sự sống.

Tối giờ Mễ vẫn không biết vì sao Nam lại chọn cách chấm dứt cuộc đời mình. Nhưng chắc chắn rằng nó có liên quan đến nỗi đau mà Mễ đã buộc Nam phải đối mặt. Tại thời điểm đó, có thể điều đó tốt cho Nam, nhưng còn về lâu dài, vì sao Mễ không nhìn ra được nó có ảnh hưởng thế nào đến Nam.

Dù không cố ý nhưng Mễ vẫn là người phải chịu trách nhiệm về cái chết của Nam. Có lẽ, đã đến lúc Mễ phải ngừng công việc hiện tại, tìm một lối đi mới cho tâm hồn mình được thanh thản.

Mễ cảm thấy thật sự mệt mỏi và cô đơn. Đàn bà mà, những lúc này lại muốn có một người đàn ông để dựa vào.

Mễ nhớ Tú.

Ba tuần rồi Tú không liên lạc. Ngày nào Mễ cũng đọc hết mấy trang báo, có vụ gì đưa tin gần vùng biên giới cũng vào coi thử có liên quan đến Tú không, nhưng vô vọng. Tú đâu rồi?

Sau mấy ngày vắng mặt ở "Thiên đường", Phan trở lại văn phòng làm việc.

Đi ngang qua đám đồng nghiệp, Phan nghe thấy tiếng xì xào đằng sau, không cần chú ý cũng đoán được họ đang nói về chuyện gì. Phan mặc kệ, coi đám người đó như ruồi muỗi vo ve. Đi ngang bàn cô thư ký, Phan cau mày dặn luôn:

- Hôm nay có ai muốn gặp tôi, cứ mời vào.

Cô thư ký rồi rít gập đầu, cảm thấy lạ vì sao sếp mình hôm nay lại không còn như những ngày trước. Đâu rồi Phan nhẹ nhàng, lịch thiệp, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi?

Như một thói quen, Phan cởi áo khoác, choàng vào lưng ghế rồi cầm điều khiển bật các trang báo mạng chính để xem thông tin mới. Cũng chẳng có gì hấp dẫn ngoài chuyện vài ả chân dài bị tố

bán dâm, rồi lại đòi khai thêm ai là kẻ cầm đầu đường dây này

Phan chán nản lướt tiếp vài dòng tin nữa, bỗng có một mẫu tin ngắn làm Phan chú ý. “Nam thanh niên tự tử vì ảo tưởng do dùng ma túy”, Phan nhấn vào, đọc sơ qua một lượt rồi gọi cho cô thư ký:

- Em kêu Thiện vào đây gặp anh, ngay lập tức.

Trong mấy ngày Phan nghỉ làm ở nhà lo chuyện của Nam, Thiện đã đi làm theo đúng lịch hẹn, nghe nói được gã tổng giám đốc dắt đi ra mắt mọi người nên ai cũng dè chừng, xu nịnh.

Thiện mở cửa phòng vào, gương mặt tươi cười, bắt tay Phan:

- Chào Phan, lâu quá mới gặp lại. Hôm vào làm mới nghe tin Phan xin nghỉ mấy ngày do có việc riêng.

- Mẫu tin này, có phải cậu đưa không?

Phan không trả lời, quắc mắt hỏi luôn Thiện. Thiện quay lưng lại, nhìn màn hình tivi, thấy mẫu tin do mình viết cách đây mấy ngày. Sau bài viết đó, còn một loạt bài khác kiểu như “Lối sống thác loạn của thanh niên trẻ”, “Những tác hại của ma túy” thu hút khá nhiều lượt xem và quan tâm.

- Đúng rồi, là tôi thực hiện chuyên mục đó. Đó là một chuyên mục hay và cần thiết.

- Cậu có biết người trong bài báo đó đề cập là ai không?

Thiện thoáng ngập ngừng, rồi cứng rắn trả lời.

- Tôi biết. Nhưng biết rồi sao? Sự thật là như vậy và không ai có thể thay đổi được. Phan nên hiểu rằng dù tàn nhẫn, nhưng nó là cần thiết để mọi người biết và tỉnh táo chống lại những chất gây nghiện như vậy.

- Mà về, tháo ngay bài viết này xuống cho tao!

- Anh lấy quyền gì để ra lệnh cho tôi?

- Quyền của người ngồi trong căn phòng này.

- Xin lỗi, nhưng tôi được dặn là chỉ nghe theo lệnh của tổng giám...

Câu nói của Thiện bị cắt ngang bởi cú đấm của Phan đặt ngay mặt hắn. Thiện té lăn trên sàn, lồm cồm ngồi dậy, một tay bưng mặt, một tay chỉ về phía Phan.

- Mà dám!

- Tao nói cho mày biết. Tao quen biết cũng không ít đâu, nếu mày cần, tao có thể cho mày thân tàn ma dại ngay khi bước ra khỏi công ty này. Đừng chống lại tao.

Thiện im lặng, nheo nheo mắt rồi quay lưng bỏ ra khỏi phòng. Phan mệt mỏi quay lại ghế, thả cơ thể rơi tự do rồi cứ vậy ngồi yên, ngẩng mặt nhìn lên khoảng không gian trống rỗng giữa cơ thể

mình và trần nhà. Chuyện gì, rồi cũng phải đến lúc kết thúc. “Thiên đường” nên dừng lại tại đây thôi. Phan bật máy, chuẩn bị soạn một cái email thì chợt phát hiện ra trong mớ email công việc chưa kiểm tra của mấy ngày nay có một email gửi tới từ Nam.

Phan run run tay, vội vàng mở lên để xem những gì Nam nhắn gửi lại cho mình.

Email không có chữ, chỉ có một đường link duy nhất đến một trang chia sẻ video. Khi Phan nhấn vào đó, trang video đòi hỏi phải có mật khẩu, Phan lật lại email để tìm, thấy dòng mật khẩu bên dưới Nam ghi cho mình là: formybeloved.

Phan nhập mật mã, hồi hộp chờ đợi, rồi thì đoạn video cũng bắt đầu chạy... hình ảnh của Nam hiện lên, tinh khôi như mới hôm nào Phan còn được ấp ôm...

Phan ngồi im lặng giữa nhà, tivi đang chiếu đi chiếu lại hình ảnh từ video Nam gởi. Có tiếng gõ cửa, Phan đứng dậy, bước ra đón Mễ rồi im lặng quay lại ghế, tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình. Mễ đến bên cạnh Phan, nhẹ nhàng ngồi xuống, cầm chai rượu đặt trên bàn tự uống vài ngụm.

Đoạn video trên màn hình kết thúc, rồi lại lặp lại từ đầu do Phan đã chỉnh sẵn.

Trên màn hình, là Nam đang tươi cười, chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Phan. Nam ngồi trên ghế sofa, nơi Phan và Mễ đang ngồi cùng nhau, trên tay cầm con dao và đang cạo thận gọt vỏ trái táo xanh. Giọng Nam trong video thật hồn nhiên.

“Em đang gọt táo để lát Phan về ăn đây. Tự nhiên em nhận ra mình thích Phan kinh khủng.

Em thích cách chúng ta hòa hợp trong tình dục, hiểu nhau cần điều gì, thích điều gì và đáp ứng được cho nhau, dịu dặt nhau qua những cao trào nhục thể, nơi chỉ hai người có thể chạm đến được.

Em thích cách chúng ta có thể vừa làm tình vừa cười nói cùng nhau. Và Phan biết không, em thích cách Phan mỉm cười khi hỏi, ‘Em có thích tư thế này không?’ Những gã đàn ông trước đây, không ai quan tâm em như vậy.

Em thích việc chúng ta có thể ghì chặt nhau trong nụ hôn phảng phất mùi rượu vang nồng nồng, như trong một cuốn sách em từng đọc. Em giữ rượu trong miệng mình và hôn Phan, môi em làm Phan say ngây ngất.

Em thích ngay khi vừa tàn trận mây mưa, Phan khẽ nói bên tai em, “Nằm yên đấy, anh đi lấy khăn cho Nam.” Và sau đó em có thể nằm gối đầu vào lòng Phan, nói những chuyện băng quơ về cuộc sống vừa trải qua hôm nay.

Em thích cảm giác khi hai đứa đưa nhau vào phòng tắm, để nước xả lên người và ôm chặt nhau, thỉnh thoảng mỗi lượt tìm mỗi nghe hơi ấm trong làn nước lạnh. Và cả khi Phan giúp em lau người bằng cái khăn trắng muốt.

Em thích cách Phan vòng tay từ đằng sau, giúp em cài lại từng nút áo sơ mi ban nãy chính Phan gỡ ra, rồi mới tới lượt Phan, mặc lại quần tây, áo sơ mi vừa sát cơ thể, thử quần áo bọn đàn ông ba mươi hay mặc để cuốn hút người khác.

Và, Phan luôn nhớ hôn em trước khi đi làm, luôn nói cùng em, ‘Anh yêu Nam’.

A, em gọt táo xong rồi nè Phan.”

Khung hình dừng lại lúc Nam cầm trái táo đã gọt xong vỏ. Vài giây màn hình chuyển sang tối đen, rồi sau đó hình ảnh Nam lại xuất hiện.

Lần này, Nam đang nằm trên giường ngủ, lẩn qua lẩn lại, nhìn góc quay cũng biết là Nam đang

cầm điện thoại tự quay cho mình.

“Em mới ngủ dậy, còn Phan thì đã đi làm rồi... Mà, em nói cái này Phan đừng la em nha. Sáng ngủ dậy, em muốn làm tình với Phan lắm luôn.

Em thích đánh thức Phan bằng nụ hôn vào buổi sáng, nghe giọng Phan cần năn, ‘Sao em dậy sớm hay quá vậy’. Em thích ôm chặt Phan trong tay, hôn đằng sau cổ, nghe mùi nước hoa của chính em còn phảng phất nơi đó từ đêm qua.

Em thích nghe Phan nói, ‘Quay lưng lại đi, để anh ôm’. Và Phan ôm em rất chặt. Em thích giỡn cùng Phan, thích cắn móng để Phan vầy vùng, ‘Không chơi vậy nha, anh nhột’, nhưng một hồi lại chuyển thành, ‘Nữa đi em’.

Em thích hôn Phan vào buổi sáng, những nụ hôn kéo dài, mê mải, Phan và em quên thời gian, không gian, chỉ còn là hai bản thể trở trụi bên nhau.

Và em thích nghe nhạc Lana, đặc biệt là nghe trong buổi sáng khi nằm kế bên Phan.

Em thích nằm nhìn nhau mà tiếng nhạc vang lên, “Tell you all the time, heaven is the place on earth with you...” Hay khi em cong người nghe Phan nói, ‘Chắc anh bị tiểu đường mất, Nam ngọt ngào quá Nam à.’

Em thích khi Phan gục trên người em, để nghe câu hát, “I will love you till the end of time...” Thật lãng mạn, Phan nhỉ?

Và Phan biết không, thật ra em yêu những điều đó, là vì chúng xảy ra cùng Phan. Vì em yêu Phan, chỉ là vậy thôi.”

Màn hình lại tối đen, sau khi sáng trở lại, Nam lần này đang ngồi trong phòng ngủ, gương mặt u buồn, không vui vẻ như hai lần xuất hiện trước kia.

“Hôm nay em tiễn Khanh về nước.

Đêm hôm qua, trước khi đi, em đã nói chuyện cùng Khanh, và nghe được những chuyện Phan muốn Khanh giúp mình. Phan ạ, có cần phải như vậy không?

Vì sự nghiệp, vì danh tiếng, con người ta có thể bỏ qua nỗi đau của đồng loại, thậm chí đó là người thân của mình sao?

Em không biết Phan nhận được gì để bảo vệ danh tiếng cho những con người kia, hay Phan đang tự bảo vệ cho sự kiêu hãnh, bất khuất của mình trước tất cả khó khăn.

Em không hiểu, nhưng em biết là Khanh đã rất khó xử. Em cứ tự hỏi mình, Phan là ai?

Là một người tốt với em, và tàn nhẫn với tất cả những người không phải em... là thiện hay ác, là anh hùng hay kẻ tội đồ...

Nhưng em tin Khanh. Khanh đã nói với em, tay Phan có thể giữ trọn đời em. Chắc Khanh không làm đâu, Phan nhỉ?”

Nam ngẩng mặt, thả một vòng khói thuốc lên trời, rồi màn hình đứng yên ở đó, chìm vào tối đen. Vài giây sau, hình ảnh Nam trở lại, vẫn ở trong phòng ngủ, ánh đèn vàng vọt phả trên da thịt. Lần này, Nam hút thuốc, và cạnh bên còn có chai rượu dở dang.

“Em xin lỗi... vì đã tò mò đọc tin nhắn trong điện thoại Phan.

Lần đó Phan đi gấp quá, để quên điện thoại ở nhà. Em thấy có tin nhắn của tổng giám đốc gửi cho Phan, em định sẽ trả lời rằng Phan để quên điện thoại, nhưng nội dung của những dòng tin nhắn trên khiến em quên luôn việc mình muốn làm.

Có thật không Phan?

Đứa bé ấy... là do Phan gây ra mọi chuyện à? Em biết... Phan không giết người, nhưng vì Phan mà người ta muốn chọn con đường chết để rồi đánh mất cả tương lai, thì Phan đâu khác gì hung thủ.

Những đêm em nằm bên Phan, em tự hỏi mình đang nằm bên cạnh ai... Phan sát bên em, mà như xa vời vợi. Chẳng có gì kinh khủng hơn là khi yêu mà chẳng thể hiểu được người mình yêu. Phan hiểu em không?

Em sợ lắm... thật sự rất sợ.”

Lần nữa màn hình tối rồi lại hiện sáng, Nam trần truồng, ngồi ở góc phòng quen thuộc, bên cạnh là meth.ice, poppers, rượu và thuốc lá.

“Mấy ngày nay, em suy nghĩ về cái chết.

Em chẳng còn gì vương bận. Em đã được mặc lễ phục đám cưới. Em đã được Phan yêu trọn vẹn, em đã được sống những tháng ngày hạnh phúc và đau khổ đan xen. Đời con người, như vậy là đủ phải không Phan?

Có khi, em gặp Quân, gặp lại mẹ và gia đình. Mọi người đang chờ em. Nếu không còn em, Phan hứa rằng sẽ vẫn sống tiếp tục nhé. Sống giùm em. Người ta chết vì nhau thì đơn giản lắm, chứ còn sống giùm nhau, mới thực sự khó khăn. Em phải khiến Phan làm việc khó rồi.

Đời em trước khi gặp lại Phan, chẳng còn gì cả. Chính Phan đã cho em một cuộc sống mới, nhưng hình như, đến lúc em phải trả lại Phan rồi.

Phan biết không, tự tay chuẩn bị cái chết cho mình thật sự không dễ chịu gì đâu, nhưng đời em cũng đâu có lúc nào được thoải mái, dễ chịu.

Em không sợ chết đâu, em chỉ sợ xa Phan...”

Hình ảnh của video dừng lại.

Phan ngồi dậy, cầm chai rượu tu ừng ực rồi, lấy tay cầm điều khiển.

- Còn một đoạn ngắn nữa.

Hình ảnh Nam lại hiện ra, trong ánh đèn vàng mờ đục của phòng tắm. Nam dựa lưng trên thành bồn, đôi mắt vô hồn, mệt mỏi. Giọng Mễ run run.

- Đây... đây là đêm đó?

Phan im lặng gật đầu. Nam trong đoạn video mỉm cười, cất giọng hát, rất nhỏ nhưng đủ để nghe.

“Will you still love me when I’m no longer young and beautiful.

Will you still love me when I got nothing but my aching soul

I know you will, I know you will

I know that you will

Will you still love me when I’m no longer beautiful”

Và Nam mỉm cười, một tay cầm con dao nhỏ, một tay với tắt điện thoại. Hình ảnh cuối cùng dừng lại, là ánh mắt Nam đau đáu nhìn thẳng vào màn hình, vào Phan, vào Mễ.

Phan ngả đầu vào ngực Mễ. Mễ vỗ nhẹ vai Phan:

- Phan khóc đi... khóc được rồi đó Phan, không còn ai ở đây đâu. Phan không cần giả vờ nữa đâu.

Và Phan khóc, lần đầu tiên từ khi mất Nam, Phan dám khóc cho nỗi đau của chính bản thân.

Ngoài kia, Sài Gòn chuyển mình, nóng oi ả, đêm lại dài nữa rồi, đêm thê lương ỏi.

Ân ngồi dựa vào cửa phòng Thụy, chẳng biết tại sao mình lại cứ ngồi đây. Ân muốn gặp Thụy, nhưng lại biết Thụy đang muốn ở một mình.

Ân đã đăng ký khóa học nhiếp ảnh lần trước Phan giới thiệu, ngày mai sẽ là ngày lên đường, đơn xin nghỉ làm Ân đã gửi đi. Ba mẹ Ân dĩ nhiên rất tức giận vì chuyện này, nhưng trước sự quyết liệt của Ân, họ cũng đành chiều theo. Ân muốn gặp Thụy, đơn giản chỉ để nói lời chia tay, nhưng giờ Thụy còn đang bận rộn với nỗi đau Nam để lại, chắc không còn chú ý đến Ân đâu.

Ân ngồi bó gối, gục đầu, nghe tiếng tụng kinh của bà giáo vang lên từ dưới nhà. Ngày mai Ân đi, chắc sẽ nhớ bà giáo lắm. Minh, con trai bà chắc cũng nay mai dọn về đây ở, hi vọng bà giáo sẽ không thấy quạnh quẽ.

Đột nhiên, Ân cảm thấy chơi vơi, mất thăng bằng. Giật mình trấn tĩnh mới thấy Thụy vừa mở cửa ra. Ân vội vàng đứng dậy đối diện Thụy.

Chỉ mới hai ngày không gặp mà Thụy tàn tạ, xác xơ quá,. Đôi mắt vốn lúc nào hay cười, giờ sao trống rỗng, vô hồn. Thụy bước chậm rãi vào phòng, rồi lại ngồi xuống góc phòng cô độc trong bóng tối. Ân ngồi xuống theo. Ân vòng tay ôm Thụy, lần đầu tiên Ân có những va chạm xác thịt gần gũi như vậy với một người khác giới.

Bất ngờ, Thụy ôm lấy Ân, rất chặt trong tay mình, rồi môi thô bạo chạm vào môi Ân.

Ân muốn đẩy Thụy ra, nhưng một bản năng khác lại thúc giục Ân cứ thả lỏng bản thân vào những cảm xúc mình đang có. Và Ân xuôi theo. Thụy hôn, đưa tay lần lượt hết những lớp quần áo trên cơ thể Ân. Ân hít một hơi dài, chuẩn bị tâm lý cho những gì mình sắp đối mặt.

Tiếng tụng kinh dưới nhà của bà giáo vẫn râm ran, lan tỏa lên tận phòng Thụy.

Tâm trí Ân bị khóa lấp bởi những đòi hỏi xác thịt trong Thụy đang trào dâng. Ân tự hỏi, Thụy có xứng đáng là người đưa mình từ già đời con gái, bước vào phận đàn bà không. Nhưng rồi, Ân quên tất cả, và hòa cơ thể mình vào thứ ái tình đang dâng cao. Đến khi Thụy dần dần đặt cơ thể mình vào Ân, cơn đau xé thịt từ phần hạ thể xồng xộc khắp cả cơ thể. Ân nhắm nghiền mắt, một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt.

Thụy cũng chảy nước mắt. Những cảm xúc của lần làm tình này và khi làm tình cùng Nam sao lại trộn lẫn vào nhau, khiến Thụy bối rối. Thụy buông Ân ra, ngã gục trên sàn nhà, rồi ôm chầm lấy Ân mà khóc.

Đàn ông ạ, đến khi mệt mỏi với những đau thương chất đầy, cũng cần lắm được gục mặt vào ngực đàn bà mà thổn thức đấy thôi.

Dưới nhà, tiếng tụng kinh của bà giáo vẫn đều đều, vang vang.

Phan đã ngủ say.

Trên đường về, chẳng hiểu sao Mễ lại muốn ghé vào quán “Chờ” để được uống một ly café. Khi ngồi xuống quán, cũng là lúc điện thoại Mễ reo. Giọng đầu dây bên kia là Khuê.

Khuê cảm ơn Mễ vì nhờ những gì Mễ chia sẻ Khuê hiểu ra rằng chỉ có gia đình là trên hết, đã gạt bỏ được những suy nghĩ về gã đàn ông kia, toàn tâm toàn ý yêu thương chồng. Và, giờ thì Khuê đã có bầu được gần một tháng nay.

“Ai mà không có lỗi làm quá khứ phải không Mễ, quan trọng là mình học được gì từ những lỗi lầm đó để không lặp lại ở tương lai.”

Hôm nay quán không bật nhạc, cô kiến trúc sư cũng không ngồi vẽ tranh, mọi thứ như rơi vào một khoảng im lặng kì dị. Đến khi đứng dậy đi về, cô kiến trúc sư tới chia tay Mễ.

- Hôm nay là đêm cuối cùng quán mở cửa, cảm ơn chị.

- Vì sao không còn “Chờ” nữa?

- Chờ đã vô vọng rồi, còn giữ “Chờ” làm chi?

Anh người yêu của cô, trong lần vượt biên mấy mươi năm trước đã mất mạng. Chỉ là do cô cố chấp, không tin đó là sự thật, tự dối gạt bằng những bức chân dung người đàn ông có gương mặt sương khói. Đến nay, vừa đúng ba mươi năm ngày cô đợi anh, cô quyết định khép cửa giấc mơ để về thực tại. “Chờ” sẽ không còn tồn tại ở Sài Gòn.

Cửa thang máy mở, Mễ bước ra, nhìn về phía nhà mà như không tin vào mắt mình.

Chờ.

Tú đang chờ Mễ ở trước nhà. Nhìn Tú xác xơ lắm. Quần áo rách bươm, râu ria không cạo, tóc tai

rũ rượi, bết bết bùn đất. Mẹ kéo Tú vào nhà, lôi vào phòng tắm, cẩn thận xả nước, lau từng vết dơ trên cơ thể Tú. Tú cứ vậy ngồi im, để Mẹ chăm sóc cơ thể mình sau bao ngày mệt nhọc nơi biên giới.

Khi đã nằm cạnh nhau trong căn phòng phủ ánh đèn vàng quen thuộc, Tú mới kể lại hành trình của mình.

Nghe lời bạn, Tú hùn tiền để buôn lậu thuốc lá vì thứ này lời nhiều, mau kiếm được tiền lớn. Nhưng không may bị công an biên giới bắt lại, Tú và mấy người kia phải bỏ hàng tháo chạy thoát thân. Không còn tiền, không ai giúp đỡ, vất vả lắm Tú mới về được đến đây để gặp Mẹ.

- Ngày mai tôi sẽ ra đầu thú. Đàn ông mà sống trốn chui trốn nhủi như vậy còn ra thể thống gì.

- Vậy sao Tú không để người ta bắt luôn đi, còn chạy làm gì?

- Để bị bắt thì đâu còn được gặp lại Mẹ để nói chia tay. Tôi biết thế nào Mẹ cũng lo lắng cho tôi lắm.

- Sao Tú biết tôi lo?

- Vì Mẹ yêu tôi, rõ ràng quá mà.

Mẹ im lặng, vòng tay qua ôm Tú, hơn ba tuần không gặp, Tú ốm đi nhiều quá.

- Tội này không nặng đâu, nhiều lắm là ba năm tù, trước khi đi buôn tôi có coi qua sách luật rồi. Mẹ yên tâm.

- Ba năm hay ba ngày thì cũng là ở tù. Nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại.

- Con người mà, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho những thứ mình gây ra chứ Mẹ.

- Ủ, thì chịu đi, tôi sẽ chờ.

- Nói nhớ giữ lời đấy. Thôi ngủ đi, khuya rồi. Trừ lần đầu tiên ra, những lần còn lại tôi và Mẹ đều làm tình với nhau. Lần này chỉ ôm nhau ngủ thôi nha Mẹ.

- Đối với tôi, có hay không thì cũng vậy mà Tú... ôm nhau được rồi.

Mẹ gối đầu lên tay Tú, thiếp đi trong giấc ngủ bình yên nhất của ba mươi năm qua.

Sáng nay Minh dọn đồ về nhà bà giáo, cũng là lúc thấy Ân xách va li ra khỏi nhà. Ân gật đầu chào Minh, tạm biệt bà giáo xong thì đón xe đi đến điểm hẹn để bắt đầu chuyến hành trình nghiệp ảnh của mình.

Ngày mai, với Ân là những ngày mới, những ngày rong ruổi cùng đam mê.

Được sống với những gì mình yêu thích thật sự, không bao giờ là quá trễ.

Ân ngồi trên xe, bật điện thoại lên và nhìn vào đó, chỉ còn duy nhất một tấm hình được lưu. Tấm

hình Thụy đang nằm ngủ trong tay Ân, an nhiên lắm.

Bến xe đông người, một cậu trai bước xuống, đứng lơ ngơ nhìn ngó mọi nơi, tay xe ôm chạy tới gần, mời mọc:

- Em trai, mới lên Sài Gòn phải không, có cần chỗ trọ không, anh giới thiệu cho.

Thụy nhìn cảnh đó, lắc đầu rồi đến hàng ghế chờ chuyển xe kế tiếp. Cậu trai đó, cũng như Thụy cách đây vài năm, đến Sài Gòn với bao ước mơ hoài bão. Chỉ hi vọng rằng Sài Gòn đừng đối xử với cậu tệ quá.

Loa thông báo chuyển xe của Thụy chuẩn bị khởi hành. Thụy đứng dậy, đeo ba-lô lên vai, lấy điện thoại ra coi tin nhắn vừa đến.

“Hẹn gặp lại Thụy một ngày không xa, tại Sài Gòn.”

Chắc chắn Thụy sẽ còn quay lại nơi đây.

Phan vẫn ngồi trên văn phòng, tay cầm điều khiển tivi, lướt các trang báo mạng.

Sáng nay báo chí Sài Gòn được một phen chấn động khi có hàng loạt sự thật được phơi bày.

Đường dây mại dâm cao cấp kia đã bắt được người cầm đầu, không ai ngờ được rằng đó lại là cô người mẫu H. nổi tiếng ngoan ngoãn. Dĩ nhiên một mình H. chẳng thể nào có được mối quan hệ lớn đến vậy, đằng sau còn có người chống lưng rất lớn là ông X. chủ của tập đoàn truyền thông sở hữu tờ báo mạng “Thiên đường”.

Thêm vào đó, ông X. còn bị truy tố về tội danh xúc phạm nhân phẩm người khác có tổ chức, khi là người chủ mưu dựng lên các bằng chứng giả trong cuộc thi hát vừa qua.

Phan còn nhớ lời Tú dặn trước khi nghỉ làm, “Nguyên tắc của một phóng viên là luôn luôn bật máy ghi âm khi nói chuyện”, và đã làm theo. Để giờ đây, những đoạn ghi âm đó là bằng chứng hùng hồn buộc tội gã tổng giám đốc... đồng thời buộc tội của Phan.

Phan cũng có trách nhiệm trong những chuyện vừa qua.

Khi gã tổng giám đốc gọi điện cho Phan, gào lên điên dại, Phan chỉ mỉm cười:

- Đối phó với những thằng khốn nạn như ông, thì cần phải khốn nạn hơn cả như vậy.

Phan tắt màn hình tivi, quay qua nhìn toàn cảnh thành phố bên dưới một lần nữa.

Cánh cửa phòng bật mở, hai anh công an bước vào, Phan nhìn họ, gật đầu rồi mỉm cười.

Thiên đường đã vỡ nát thật rồi.

Báo Thanh Niên Trẻ sau đó khởi đăng một loạt bài viết cực kỳ chi tiết, đầy đủ về việc sử dụng meth.ice (hay còn gọi là ma túy đá) trong giới trẻ. Những tác nhân gây hại có thể mắc phải khi sử dụng loại ma túy này kéo dài khiến nhiều người bàng hoàng, kinh sợ.

Loạt bài đó giống lên hồi chuông cảnh tỉnh về thực trạng sử dụng chất kích thích nguy hại đến sức khỏe trong bộ phận thanh thiếu niên. Công an thành phố đã thành lập tổ chuyên án điều tra, phá các đường dây tiêu thụ, buôn bán loại chất gây nghiện này trên cả nước, thu được những thành công nhất định.

Duy chỉ có danh tính người cung cấp bài viết kia vẫn là một bí ẩn.

Năm sau đó, cuộc thi hát dành cho trẻ con vẫn tiếp tục diễn ra.

Ban đầu, rất ít người muốn cho con mình dự thi vì dư luận xấu còn lưu lại từ năm ngoái, nhưng rồi từ những bảo đảm, cũng như hành động thiết thực từ phía tổ chức, số lượng thí sinh ngày càng đông đảo hơn. Chẳng ai mà phạm sai lầm, quan trọng rằng chúng ta học được gì từ sai lầm đó và lần sau đừng để lặp lại.

Sau sự cố năm vừa rồi, những người tổ chức chương trình đã rút ra được bài học lớn. Họ thẳng tay xóa sổ tất cả tiêu cực từ vòng sơ tuyển, mang đến cho khán giả một cuộc thi công bằng, tìm ra được đứa bé thật sự tài năng, xứng đáng để mọi người ủng hộ.

Điều xúc động nhất của đêm chung kết, chính là việc bé B. xuất hiện trên sân khấu để chúc mừng người bạn đang quang cuộc thi giống mình năm rồi.

Ký ức trẻ con vốn dĩ còn mong manh, sau một thời gian điều trị, B. đã cân bằng được cảm xúc bản thân. Phát biểu trong ngày hôm ấy, ba B. nói:

- Con chúng ta có quyền đam mê và thể hiện đam mê. Nhưng tôi chỉ muốn mọi người hiểu rằng, trước khi đứa bé trở thành ca sĩ, nó phải được trải qua một tuổi thơ bình thường như bao nhiêu đứa trẻ khác.

Sáng nay Tú đến công an đầu thú.

Mẽ muốn đi cùng, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại thôi. Đàn ông đầu muốn đàn bà chứng kiến những giây phút thất bại nhất trong đời họ.

Mẽ không uống café, cũng không hút thuốc, chỉ đứng nhìn Sài Gòn dưới kia.

Dù đêm qua, con người ta đau khổ hay hạnh phúc đến thế nào, thì sáng nay, mặt trời vẫn mọc. Chúng ta lại sẽ phải sống một ngày mới, những chuyện vừa qua chỉ còn là ký ức.

Sài Gòn đẹp không?

Đẹp chứ! Với Mẽ, Sài Gòn luôn luôn đẹp, vì tại nơi đó, có những người Mẽ yêu thương, dẫu, chỉ được gặp họ ở một khoảng khắc ngắn ngủi của cuộc đời, để rồi lại phải tách nhau ra. Nhưng Mẽ

tin rằng, một ngày nào đó, mọi người sẽ được gặp lại nhau ngay tại mảnh đất Sài Gòn này. Có khi chẳng để làm gì hết, chỉ là được ôm nhau vào lòng và khóc.

Vì sao lại là khóc mà không phải mỉm cười?

Vì tiếng khóc, là bắt đầu của một sinh linh mới, của một sự sống mới. Như bao nhiêu đứa trẻ đã từng sinh ra, cất tiếng khóc tại nơi đây. Và như con của Mẹ, đứa con vừa được tượng hình, nó cũng sẽ được cất tiếng khóc chào đời giữa Sài Gòn.

Mẽ đưa tay lên bụng, cảm thấy hơi ấm từ đó lan tỏa khắp cơ thể.

Những câu cuối cùng của bài hát còn âm vang.

“Người đàn bà đi nhạt mặt trời

Hong ấm tình yêu của loài người

Buồn thương nơi ấy có người hóa điên

Quen mùi chần gối nhưng chẳng nhớ tên

Trên đồng bỏ hoang mà làm thiên đàng

Trên đồng bỏ hoang, mà làm thiên đàng...”

Cuốn sách này dành tặng những người đã quyết định rời bỏ tôi. Cảm ơn vì đã cho tôi đủ cảm xúc để được “Khóc giữa Sài Gòn”.

The end...

Sài Gòn trong mắt tôi luôn luôn đẹp. Dầu nó tàn nhẫn, thực tế, lạnh lùng với tất cả những người đang sống nương vào nó. Nhưng nó lại ám ảnh người ta trong từng miếng ăn, giấc ngủ. Sài Gòn của tôi rất thực. Thực đến bất kỳ ai đọc cũng nhận ra đó là Sài Gòn mà họ mỗi ngày phải chen chúc sống, chen chúc thở. Chứ không phải một Sài Gòn đẹp như trong mộng, trong những áng văn diễm tình, ngợi ca thứ tình yêu hồng tươi, hào nhoáng. Sài Gòn của tôi có rượu, có thuốc lá, có nước mắt, có cả máu. Có những đêm người ta đầy hoang dại bên nhau, ngẩng mặt nhìn ra thấy lấp lánh ánh đèn không bao giờ tắt. Có những lúc, người ta giấu đi lệ biệt ly ở một bến xe khách lúc hai, ba giờ sáng. Sài Gòn của tôi, có những người dám chết vì nhau, dám sống vì nhau, và dám khóc vì nhau. Khóc giữa Sài Gòn. “Tất cả nhân vật, sự kiện trong tác phẩm này đều chỉ là hư cấu, nếu có trùng khớp hay hơi hơi giống bất cứ thứ gì ngoài đời, đều chỉ là ngẫu nhiên.